

এপ্রিল ২০০১ Rs. 10/-

চান্দমামা

Wave Pool

Water Coaster

Water Scooter

White Water Ride

Chennai Kuttralam

Merry-go-round

Boating

Welcome
to

THE KINGDOM of FUN

KISHKINTA is the name of the legendary monkey kingdom in the Indian epic Ramayana, where fun and frolic reigns. KISHKINTA THEME PARK, 25kms south of Chennai, is India's first themed amusement park. Spread across 120 acres of delightful greenery, gardens and lakes, this fun paradise is a must-visit spot in Chennai

for all kids from six to sixty!

India's No.1 Theme Park
Tambaram, Chennai.

Tel: 044 8256880, 8258988, 2367244. e-mail: kishkinta@eth.net

Visit us at www.kishkintaindia.com

Bring a copy /photocopy (xerox) of this coupon and get one Junior * (Child) Fun package ticket (Entry + 17 fabulous rides) worth Rs. 120/- absolutely free.

*Conditions apply: height below 4' 6"

Cannot be combined with any other offer. Not valid for group bookings One ticket per coupon. Valid upto 30 April 2001

A special gift for you along with this April issue of **CHANDAMAMA**

Name :

School:

Res. Address:

.....

.....

Date of birth:

FREE

TICKET TO KISHKINTA

WORTH Rs.120/-

2A-2001

চান্দমামা

বর্ষ : ২৮

এপ্রিল ২০০১

সংখ্যা - ৪

এই সংখ্যাত আছে

কাহিনী

সহায় কবাব সম্ভৃষ্টি (বেতাল কথা)

পৃষ্ঠা ০৯

কবির দৌত্য

পৃষ্ঠা ৪৩

বজাৰ সমস্যা

পৃষ্ঠা ৬৩

জ্ঞানপ্ৰদ ধাৰাবাহিক

যক্ষ পৰ্বত - ২

পৃষ্ঠা ১৫

পুৰণি ধাৰাবাহিক

মহাভাৰত- ৬১

পৃষ্ঠা ৪৭

ঐতিহাসিক ঘটনা

ভাৰত কথা

পৃষ্ঠা ২২

কুৰি শতিকাৰ ভাৰত

পৃষ্ঠা ২৭

চিত্ৰ কথা

অজেয় গৰুড়া

পৃষ্ঠা ৫৪

বিশেষ আলোচনা

শিশু সকললৈ আবেদন

পৃষ্ঠা ০৭

এই মাহত যাৰ জন্ম

পৃষ্ঠা ১৪

সংবাদ প্ৰবাহ

পৃষ্ঠা ৫৪

পৰীক্ষাৰ ভীতি বিহুলতা কেনেকৈ

দূৰ কৰিবা

পৃষ্ঠা ৫৯

ফটো নামকৰণ প্ৰতিযোগিতা

পৃষ্ঠা ৬৬

এই মাহৰ বিশেষ আকৰ্ষণ

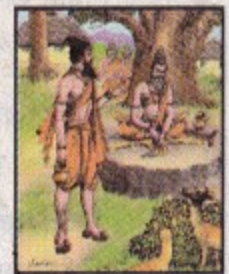

সহায় কবাব
সম্ভৃষ্টি
(বেতাল
কথা)

যক্ষ পৰ্বত

ভাৰত
কথা

অজেয় গৰুড়া

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K Press Pvt. Ltd., Chennai-600 026 on behalf of Chandamama India Limited, No.82, Defence Officers Colony, Ekattuthangal, Chennai - 600 097. Editor: Viswam

সৰোত্তম
উপহাৰ

আপুনি আপোনাৰ প্ৰবাসী
আত্মীয় স্বজনৰ কাৰণে
ভাবিব পাৰে

চান্দমামা

তেওঁলোকৰ ইচ্ছা অনুসৰি
যিকোনো এটা ভাষাৰ পত্ৰিকা
উপহাৰ দিয়ক

অসমীয়া, বঙালী, ইংৰাজী, গুজৰাটী, হিন্দী, কানাড়া
মালয়ালম, মাৰাঠী, উড়িয়া, সংস্কৃত তামিল আৰু তেলেগু

ঘৰৰ পৰা বহু দূৰত থকাজনকো ঘৰৰ স্নেহ
অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়ক

বৰঙণি

বিমান ডাক যোগে পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইতে
বাৰটা সংখ্যা ৯০০ টকা

সাধাৰণ ডাকত ভাৰতৰ ভিতৰত
বাৰটা সংখ্যা ১২০ টকা

গ্ৰাহকসকলে ডিমাণ্ড ড্ৰাফ্ট বা মনি অৰ্ডাৰ
'চান্দমামা ইণ্ডিয়া লিমিটেড'ৰ নামত

পঠাব লাগিব

পঠোৱাৰ ঠিকনা

SUBSCRIPTION DIVISION
CHANDAMAMA INDIA LIMITED

No. 82, Defence Officers Colony,
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.
E-mail : subscription@chandamama.org

সম্পাদক
বিশ্বম

সকলোপ্ৰকাৰ যোগাযোগৰ
বাৰে :

চান্দমামা পত্ৰিকা বিভাগ
নং ৮২, ডিফেন্স অফিচাৰ্চ
কল'নী,

একাডুথাঙ্গল,

চেন্নাই - ৬০০ ০৯৭.

ফোন : ২৩৪ ৭৩৮৪/

২৩৪ ৭৩৯৯

ফেক্স : ২৩৪ ৭৩৮৪

E-mail:

chandamama@vsnl.com

For USA
Single copy \$2
Annual
subscription \$20
Intending
subscribers in the
USA and Canada can
mail their
remittances to :
INDIA ABROAD
43 West 24th Street
New York, NY 10010
Tel: (212) 929-1727
Fax (212) 627-9503
E-Mail : mail@indiaabroad.com

© The stories, articles and
designs contained in this issue
are the exclusive property of the
Publishers; copying or adapting
them in any manner/ medium will
be dealt with according to
law.

সংস্থাপক
বি.নাগি ৰেডিড আৰু চক্ৰপাণি

বসন্তলৈনো আৰু কিমান দূৰ ?

এশাৰী মনোমোহা সেউজীয়া পাহাৰৰ নামনিত অৱস্থিত শান্তা টেকলা, এল চালভাডোৰৰ এখন সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ শান্ত চহৰ। ইয়াৰ দুয়োফালে বহুতো ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ গাঁও আছে। কিন্তু ইয়াৰ কোনো গাওঁ বা চহৰ কেতিয়াও সংবাদৰ শিৰোনামলৈ অহা নাছিল।

এই বছৰৰ ১৩ জানুৱাৰীত হঠাতে অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন ঘটে। এই অঞ্চলটো বাতৰিৰ শিৰোনামলৈ আহে, কিন্তু সিও ভুল কাৰণত। পাহাৰলৈ উঠাৰ মাজ বাটতে গঢ়ি উঠা বহুতো ধুনীয়া ঘৰ এটাৰ পিছত এটাকৈ ভাঙি পৰিবলৈ ধৰিছিল, ফলত তলত থকা শ শ ঘৰ ধ্বংস প্ৰাপ্ত হৈছিল আৰু বেচি নহলেও এহেজাৰ মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল। স্বপিকৃত ধূলিয়ে গোটেই ঠাইখন অন্ধকাৰ কৰি পেলাইছিল আৰু সকলোৰে শ্বাসকদ্ধ অৱস্থা কৰিছিল।

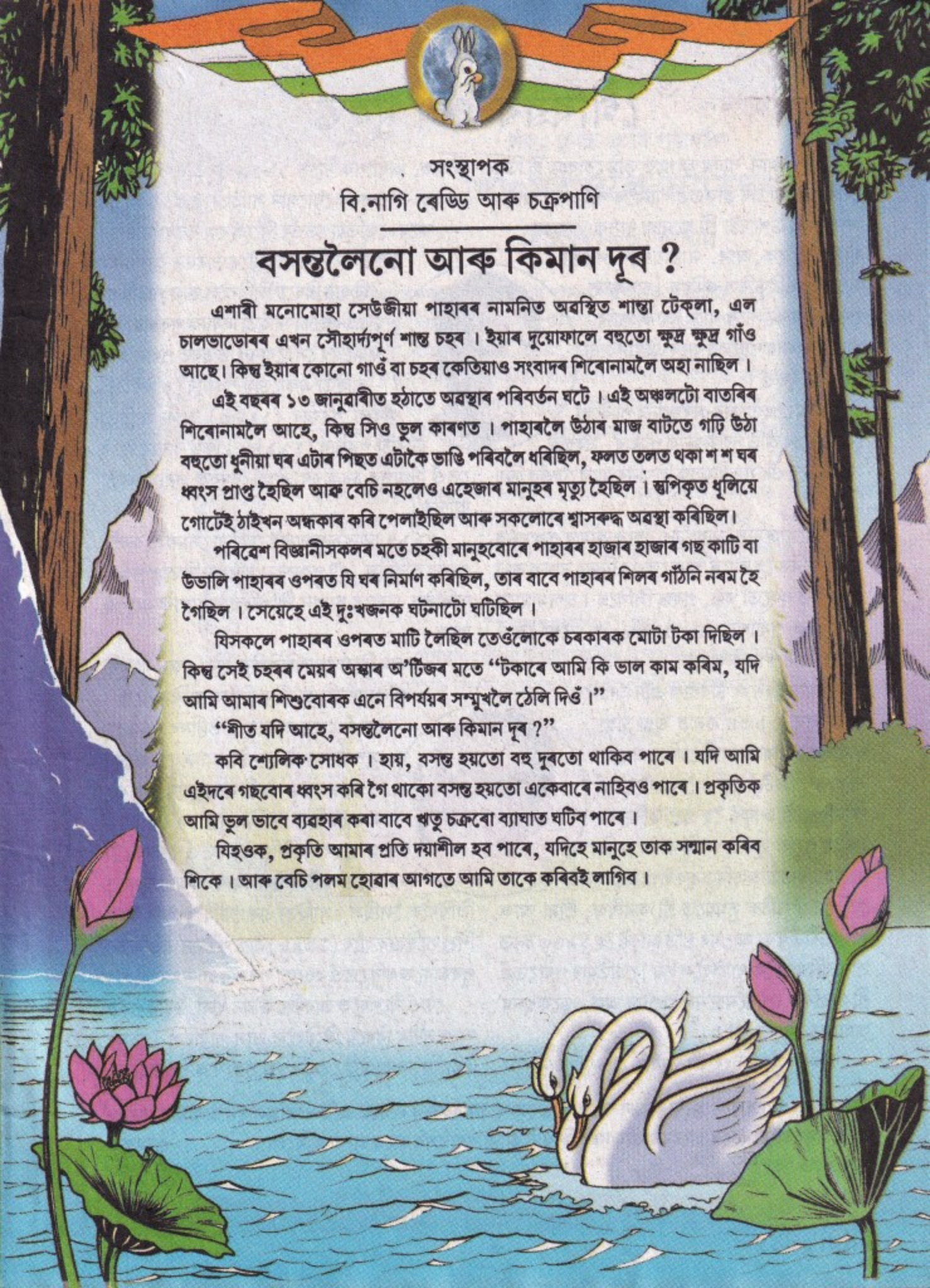
পৰিৱেশ বিজ্ঞানীসকলৰ মতে চহকী মানুহবোৰে পাহাৰৰ হাজাৰ হাজাৰ গছ কাটি বা উভালি পাহাৰৰ ওপৰত যি ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল, তাৰ বাবে পাহাৰৰ শিলৰ গাঁঠনি নৰম হৈ গৈছিল। সেয়েহে এই দুঃখজনক ঘটনাটো ঘটিছিল।

যিসকলে পাহাৰৰ ওপৰত মাটি লৈছিল তেওঁলোকে চৰকাৰক মোটা টকা দিছিল। কিন্তু সেই চহৰৰ মেয়ৰ অন্ধাৰ অ’ৰ্টিজৰ মতে “টকাৰে আমি কি ভাল কাম কৰিম, যদি আমি আমাৰ শিশুবোৰক এনে বিপৰ্যয়ৰ সন্মুখলৈ ঠেলি দিওঁ।”

“শীত যদি আহে, বসন্তলৈনো আৰু কিমান দূৰ ?”

কবি শ্যেলিক সোধক। হয়, বসন্ত হয়তো বহু দূৰতো থাকিব পাৰে। যদি আমি এইদৰে গছবোৰ ধ্বংস কৰি গৈ থাকো বসন্ত হয়তো একেবাৰে নাহিবও পাৰে। প্ৰকৃতিক আমি ভুল ভাবে ব্যৱহাৰ কৰা বাবে ঋতু চক্ৰৰো ব্যাঘাত ঘটিব পাৰে।

যিহেতু, প্ৰকৃতি আমাৰ প্ৰতি দয়ালী হব পাৰে, যদিহে মানুহে তাক সন্মান কৰিব শিকে। আৰু বেচি পলম হোৱাৰ আগতে আমি তাকে কৰিবই লাগিব।

গৌৰৱৰ এটা মুহূৰ্ত

এই লিখনি পঢ়াৰ আগতে তুমি বোধহয় টি ভিত দেখিছা বা বাতৰি কাকতত পঢ়িবলৈ পাইছা যে আমাৰ সম্পাদনা উপদেষ্টা শ্ৰী মনোজ দাসক ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি কে.আৰ. নাৰায়ণণে পদ্মশ্ৰী সন্মানেৰে বিভূষিত কৰিছে। চান্দমামা গোস্বামীৰ সকলোৰে বাবে আৰু ইয়াৰ, হাজাৰ হাজাৰ পঢ়ুৱৈৰ বাবে এইটো এটা গৌৰৱৰ মুহূৰ্ত।

আমি প্ৰেছত খবৰ কৰি জানিব পাৰিলো যে, ভাৰতৰ অতি সন্মানজনক পুৰস্কাৰ - সৰস্বতী সন্মান, তেওঁৰ সজনীমূলক লিখনিৰ বাবে তেওঁক দিয়া হৈছে।

শ্ৰীমনোজ দাস যোৱা ত্ৰিশ বছৰে আমাৰ প্ৰকাশনৰ লগত জৰিত হৈ আছে আৰু তেওঁৰ নিজৰ নামত তথা ছদ্মনামত বহুতো গল্প, প্ৰবন্ধ লিখিছে। চান্দমামাৰে অন্য এক প্ৰকাশন "The Heritage" ৰো তেওঁ প্ৰতিষ্ঠাতা সম্পাদক আছিল।

শ্ৰীমনোজ দাস উৰিয়াৰ এটা আত্মবস্তু পৰিয়ালত ১৯৩৪ চনত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। জীৱনৰ আদি চোৱাত বহুতো সংঘাতপূৰ্ণ ঘটনা দেখিবলৈ পাই তেওঁ দৰ্শনৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ প্ৰশ্ন কৰিলে : মানুহে প্ৰকৃত সুখ উপলব্ধি কৰিব পাৰিব জানো? ইয়াত আচৰিত হ'ব লগা একো নাই যে, তেওঁ সঠিক সময়তে শ্ৰী অৰবিন্দ, শ্ৰীমা আৰু পণ্ডিতৰীত থকা আশ্ৰমৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ ১৯৬৩ চনত তাতে নিগাজীকৈ থাকিবলৈ লয়। তেতিয়াৰ পৰা তেওঁ শ্ৰী অৰবিন্দ ইন্সটৰনেচনেল চেণ্টাৰ অফ এডুকেশ্বনৰ অধ্যাপক নিযুক্ত হয়।

উৰিয়া আৰু ইংৰাজী ভাষাৰ এজন সৃজনীশীল

অধ্যাপক মনোজ দাস আৰু ৰাশ্বিন বগুৰ কৃতিত্বত পাঠকসকলৰ লগতে আমিও অভিনন্দন জনাইছো আৰু আহি থকা বছৰবোৰৰ বাবে তেওঁলোকৰ লিখনি আৰু পৰামৰ্শৰ বাবে আশা কৰিলো।

- প্ৰকাশক

লিখক, অধ্যাপক দাসে ১৯৪৯ চনত এখন উৰিয়া কবিতা সংকলনৰ যোগেদি সাহিত্য জগতত প্ৰৱেশ কৰে। তেতিয়া তেওঁৰ নিচেই কম বয়স আছিল।

তেওঁ সাৱলীল লিখনিৰে ভাৰতৰ অতুলনীয় ঐতিহ্যৰ বিষয়ে লিখিবলৈ ভাল পাইছিল। তেওঁ বহুতো সাহিত্য বিষয়ক পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে। সেইবোৰৰ ভিতৰত প্ৰধান হ'ল - সাহিত্য একাডেমি পুৰস্কাৰ (১৯৭২), সৰলা পুৰস্কাৰ (১৯৮০) আৰু সাহিত্য ভাৰতী পুৰস্কাৰ (১৯৯৪)। কিছু বছৰৰ বাবে

তেওঁ চিঙ্গাপুৰ চৰকাৰৰ শিক্ষা বিষয়ক পৰামৰ্শদাতা আছিল।

১৯৯৭ চনত চান্দমামাই যেতিয়া সোনালী জয়ন্তী পালন কৰিছিল, এই প্ৰকাশনে সাতখন কিতাপ প্ৰকাশ কৰিছিল। তাৰে ছয়খন লিখিছিল অধ্যাপক মনোজ দাসে।

সপ্তম কিতাপখন লিখিছিল অন্য এজন বহুমুখী প্ৰতিভাশালী জনপ্ৰিয় লিখক ৰাশ্বিন বগু।

তেওঁ এজন আমাৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ অন্যতম সম্পাদনা উপদেষ্টা আৰু তেওঁকো ১৯৯৯ চনত পদ্মশ্ৰী সন্মানেৰে বিভূষিত কৰা হৈছিল। ৰাশ্বিন বগু ১৯৩৪ চনত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁ শৈশৱটো ইংলণ্ডতে কটাইছিল আৰু কম বয়সতে

লিখিবলৈ লৈছিল। সাহিত্য একাডেমি পুৰস্কাৰ আৰু শিশু সাহিত্যৰ বাবে (১৯৯৮) হাল খৃষ্টিয়ান এণ্ডাৰচেন পুৰস্কাৰকে ধৰি তেওঁ বহুতো পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল।

তেওঁ বিশেষকৈ ভাৰতীয় জীৱন ধাৰা, ইয়াৰ পৰ্বত আৰু নদীৰ বিষয়ে লিখিবলৈ ভাল পাইছিল। যোৱা এবছৰে চান্দমামাই তেওঁৰ গল্প প্ৰকাশ কৰি আহিছে।

পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ
তোমাৰ বন্ধটো
কামত লগোৱা

গল্প, প্ৰবন্ধ আদি পঠাবলৈ শিশুসকললৈ আবেদন

(নৱেম্বৰ ২০০১ সংখ্যা)

তৰুণ লিখকসকলৰ বাবে : এটা আকৰ্ষণীয় নামেৰে সৈতে ৩০০ ৰ পৰা ৫০০ শব্দৰ ভিতৰত লিখা মৌলিক গল্প আৰু । অথবা কৌতুক, সাঁথৰ, বগৰ পঠাব লাগিব । সেইবোৰ ইংৰাজী, হিন্দী, বাঙালী, উৰিয়া, মাৰাঠী, গুজৰাটী, তেলেগু, কানাড়া, তামিল অথবা মালয়ালম ভাষাত লিখা হ'ব লাগিব । তুমি তিনিটা লিখা পঠাব পাৰা । যদি তোমাৰ গল্পৰ ছবি আঁকিব পৰা তোমাৰ বন্ধু আছে তেওঁলোকৰ নামো পঠাব পাৰা । যদি সেইবোৰ ভাল হয় তেতিয়াহলে তেওঁলোকক চেম্বাইলৈ চূড়ান্ত অঙ্কন প্ৰতিযোগিতালৈ আমন্ত্ৰণ জনোৱা হ'ব (সকলো খবৰ বহন কৰা হ'ব) ।

তৰুণ শিল্পীসকলৰ বাবে : ভাৰতীয় পৌৰণিক/বুৰঞ্জীমূলক জনাজাত ঘটনাৰ ওপৰত অঁকা তিনিটালৈকে ড্ৰইং/পেইণ্টিং (লিখিত বিৱৰণ সহ) পঠাব লাগিব । যি সকলৰ ছবিবোৰ নিৰ্বাচিত হয়, তেওঁলোকক বিশেষ সংখ্যাৰ বাবে গল্প আদিৰ ছবি আঁকিবলৈ চেম্বাইলৈ আমন্ত্ৰণ জনোৱা হ'ব ।

শেষ তাৰিখ : ৭ জুন, ২০০১

পুৰস্কাৰ : উপযুক্ত প্ৰতিযোগিক আকৰ্ষণীয় পুৰস্কাৰ দিয়া হ'ব ।

ফটো : তোমাৰ লিখনি বা ছবিৰ লগত পাচপোৰ্ট আকাৰৰ ফটো গাঠি দিব লাগিব ।

নাম বয়স/জন্ম তাৰিখ

শ্ৰেণী স্কুল

ঘৰৰ ঠিকনা

.....

..... পিন কোড

লিখনি বা ছবিৰ বিৱৰণ :

১.

২.

৩.

মই ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত কৰিব বিচাৰিছো যে ওপৰত উল্লেখ কৰা লিখনি /ছবি সমূহ মোৰ পুত্ৰ /কন্যাই কাৰো সহায় নোলোৱাকৈ নিজে লিখা /অঁকা । নিৰ্বাচিত লিখনিৰ /ছবিৰ সম্পূৰ্ণ কপিৰাইট চান্দমামাক দিবলৈ মই সন্মত আৰু ইয়াক যিকোনো মাধ্যমেৰে যিকোনো ভাষাত প্ৰকাশ কৰিব পাৰে ।

প্ৰতিযোগীৰ চহী

(সিপিঠিত থকা প্ৰপত্ৰখন পূৰ্ণ কৰি পঠাওক)

পিতৃ/মাতৃৰ চহী

চান্দমামা

7

এপ্ৰিল ২০০১

১. তুমি চান্দমামাৰ বৰঙণি দিয়া গ্ৰাহক নে? যদি হয়, কোন ভাষাৰ আলোচনী পঢ়া উল্লেখ কৰা:

২. যদি তুমি বৰঙণি দিয়া গ্ৰাহক নহয় তেতিয়াহলে কেনেকৈ ইয়াৰ কপি পোৱা (✓ চিহ্ন দিয়া)

কাকতৰ হকাৰ:

পুথিভঁৰাল:

বন্ধু:

৩. কিমানজন মানুহে তোমাৰ তাত থকা সংখ্যাটো পঢ়ে?

৪. তুমি কোনটো বিষয় বেচি ভাল পোৱা বৰ্ণনা কৰা (তোমাৰ পছন্দৰ ক্ৰম মতে)

১.

২.

৩.

৪.

৫.

৬.

৫. তুমি কোনটো বিষয় চান্দমামাত পোৱা নাই আৰু কোনটো বিষয় ইয়াত থকাতো বিচৰা তাক উল্লেখ কৰা :-

১.

২.

৩.

৪.

৬. কোন ধৰণৰ ছবিয়ে তোমাক বেচি আকৰ্ষণ কৰে (গল্প / বিষয়ৰ নামৰ লগতে সংখ্যা আৰু তাৰিখ উল্লেখ কৰা):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

৭. যোৱা ছটা সংখ্যাৰ কোনটো বেটুপাতৰ ছবিয়ে তোমাক বেচি আকৰ্ষিত কৰিছে? (ভাষা আৰু সংখ্যা তাৰিখ উল্লেখ কৰা)

.....

৮. বৃত্তি / ব্যৱসায়

পিতা:

মাতা:

খ. পৰিয়ালৰ আয় (মাহে) (✓ চিহ্ন দিয়া)

৫,০০০ টকা

৫,০০০-১০,০০০ টকা

১০,০০০ টকাতকৈ বেচি

৯. তুমি টি ভি চোৱানে?

দূৰদৰ্শন

উপগ্ৰহ চেনেল

১০. তোমালোকৰ টি ভিটো ক'লা / বগা

অথবা ৰঙা

১১. তুমি কেনেকৈ স্কুললৈ যোৱা?

স্কুল বাছেৰে:

চিটি বাছ:

নিজৰ গাড়ীৰে:

২ টা চকাৰ:

৪ টা চকাৰ:

কোনে তোমাক স্কুলত থৈ আহে?

পিতা মাতাই:

ড্ৰাইভাৰে:

১২. তুমি আৰু অন্য কোনো শিশু আলোচনী কিনি পঢ়ানেকি?

নাম

১৩. তুমি দৈনিক বাতৰি কাকত পঢ়ানে?

নাম

বেতাল
কথা

সহায় কৰাৰ সন্তুষ্টি

দৃঢ়প্রতিজ্ঞ ৰজা বিক্ৰমাদিত্য পুনৰ সেই গছজোপাৰ ওচৰলৈ গ'ল। যথাৰীতি গছত উঠি গছৰ ডালৰপৰা মৰাশটো নমাই আনি কান্ধত পেলাই লৈ শ্মশানৰ ফালে আগবাঢ়ি গৈ থাকিল। তেতিয়া শটোৰ ভিতৰত থকা বেতালে মাত লগালে, “মহাৰাজ.....! এই মাজনিলাৰ সময় ওচৰতে এখন শ্মশান। ইয়াত ভূত-প্ৰেতবোৰ স্বচ্ছন্দে ঘূৰি থাকে। যিকোনো সময়তে তোমাৰ অনিষ্ট কৰিব পাৰে। আশ্চৰ্য্যৰ কথা এইটোৱে যে, তথাপিও তুমি এই ভয়লগা শ্মশানখনত নিৰীকভাবে ঘূৰা-ফুৰা কৰি আছা, যেনিবা কোনেও তোমাৰ একো কৰিব নোৱাৰে। মই বুজিব পৰা নাই, কাক সহায় কৰাৰ উদ্দেশ্যেনো তুমি ইমান বিপদৰ সন্মুখীন হৈছা! নিজৰ জীৱন পণ কৰিছা। তুমি যাক সহায় কৰাৰ উদ্দেশ্যে

ইমান কষ্ট কৰিছা তোমাৰ কামত তেওঁ যে সন্তুষ্ট হব তাতনো কি নিশ্চয়তা আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা কোনো সমস্যা সমাধান নহব আৰু তোমাৰ পৰিশ্ৰমো ব্যৰ্থ হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে। উদাহৰণ হিচাবে মই তোমাক শম্ভুৰ কাহিনী কম। তেওঁ সংস্কাৰৰ আৰু পৰোপকাৰী আছিল। তোমাৰ ভাগৰ দূৰ কৰিবলৈ মনোযোগেৰে তেওঁৰ কাহিনী শুনা।” বোতালে এইবুলি কৈ শম্ভুৰ কাহিনী আৰম্ভ কৰিলে।

শম্ভু অৱস্থাপন্ন লোক নাছিল, কিন্তু খোৱা-লোৱাৰ কোনো অভাৱ নাছিল। তেওঁ লিখা পঢ়া নাজানিছিল। তেওঁ নিজ হাতে পুতলা বনাব খুজিছিল, গান গাব বিচাৰিছিল। তেওঁৰ মনৰ দুখ বুজিব পাৰি তেওঁৰ ককাকে এদিন কলে, “হে শম্ভু, এই জগতত ডাঙৰ ডাঙৰ কাম কৰাতকৈও মহান কাম হ’ল আনৰ উপকাৰ কৰা, আনক সহায় কৰা। তুমি এজন খুব ভাল মানুহ। তোমাৰ মনতো নিৰ্মল। তুমি গুণবান।

এইটোৱেই তোমাৰ ভাগ্য। গতিকে তুমি চিন্তা ভাবনা এৰি ইয়াতে সন্তুষ্ট থাকা।

“মই যে এজন ভাল মানুহ ইয়াৰ প্ৰমাণ কি?” শম্ভুৱে সুধিলে।

ককাকে হাঁহিমাৰি কলে, “ভালৰ অৰ্থ হ’ল, নিঃস্বার্থ হোৱা, ঘৃণা, ঈষা নোহোৱা। আনৰ উন্নতি দেখি জ্বলি-পুৰি নমৰা, বৰং তাৰ বাবে আনন্দ প্ৰকাশ কৰা। আনক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ যত্নপৰ হোৱা। আনৰ ভালৰ বাবে নিজৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তু ত্যাগ কৰা। এনেধৰণৰ কিমান যে সদৃগুণ তোমাৰ ভিতৰত আছে সেইটো মই জানো।”

শম্ভু যেতিয়া ভগবানৰ মন্দিৰলৈ গৈ প্ৰাৰ্থনা কৰে, তেওঁ তেতিয়া এই বুলি প্ৰাৰ্থনা কৰে-ঘৰৰ আতাইবোৰ মানুহ যেন সুস্থ থাকে, বায়েকৰ যাতে বিয়া হয়, ডাঙৰ ভায়েকে যেন এটা ভাল চাকৰি পায়। কেতিয়াও নিজৰ বাবে ভাগবানক একো নোখোজে।

ইয়াৰ উত্তৰত শম্ভুৱে ককাদেউতাকক কলে, “ককা, মই নিজৰ পৰিয়ালৰ মানুহৰ কল্যাণ বিচৰো এইটোনো কি গৌৰৱৰ কথা? মোৰ দৃষ্টিত এইটো মোৰ স্বার্থৰ কামহে হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা নিজৰ ঘৰৰ মানুহৰ বাহিৰে আনৰ কি উপকাৰ হব? যদি মই শিল্পী হব পাৰিলো হেতেন আনক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰিলো হেতেন, আনৰ মনত আনন্দ দিব পাৰিলোহেতেন।”

“অইনক উল্লাসিত কৰাৰ বাবে আনক আনন্দ দিয়াৰ বাবে শিল্পী হোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। আনৰ উপকাৰ কৰা, আনৰ হিতসাধন কৰা।” ককাকে শম্ভুক কলে।

ককাকৰ কথা শম্ভুৰ মনত লাগিল। তেতিয়াৰ পৰা তেওঁ যথাসাধ্য আনৰ উপকাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। তথাপি শম্ভুৰ মনৰ চিন্তা দূৰ নহ’ল।

এদিন শম্ভুৰ ঘৰলৈ তেওঁৰ এজন অতিথি

আহিছিল। শম্ভুৰ ভাল স্বভাৱৰ বিষয়ে তেওঁ আগতে শুনিছিল। তেওঁ শম্ভুক নিজৰ জোৱাই কৰাৰ উদ্দেশ্যে তালৈ আহিছিল। তেওঁৰ ছোৱালী পাৰ্বতী ধুনীয়া, নম্ৰ আৰু বুদ্ধিমতী আছিল। এনে এজনী ভাল ছোৱালী বোৱাৰী হিচাবে পাব বুলি শুনি শম্ভুৰ ঘৰৰ মানুহৰো আনন্দ লাগিছিল। কিন্তু শম্ভুৱে স্পষ্টভাবে কৈছিল যে তেওঁ বিয়া কৰোৱাৰ পক্ষত নাই।

পাৰ্বতীৰ পিতাকে আচৰিত হৈ শম্ভুক সুধিলে-
“তুমি বিয়া কৰাবলৈ কিয় ইচ্ছা কৰা নাই সেইটো কোৱাচোন?” তেতিয়া তেওঁ কলে-“মই এজন অকৰ্মণ্য, মই কোনো বিদ্যাই নাজানো। মই নিজকে কোনো কামৰ মানুহ বুলি নাভাবো।”

“তুমি যি খেতি কৰিছা তাতকৈ বেচি আৰু কি বিচৰা?” পাৰ্বতীৰ পিতাকে কলে।

“কিন্তু তাতো মোৰ বুদ্ধিৰেতো মই একো নকৰো। পিতাই যি কৰিবলৈ কয় মই তাকে কৰো, সিমানেই। নিজৰ বুদ্ধিৰে কিবা কৰাৰ ক্ষমতা মোৰ নাই।” শম্ভুৱে কলে।

“এইটো পালন কৰাই তোমাৰ ডাঙৰ কাম। খেতিৰ কাম কোনোৱে এদিনতে নিশিকে। ভালদৰে আয়ত্ব কৰিব পাৰিলে তুমি এদিন ডাঙৰ খেতিয়ক হব পাৰিবা। সেইদিনা তুমি খুব আনন্দিত হবা।” পাৰ্বতীৰ পিতাকে শম্ভুক বুজালে।

“মোৰনো আৰু কি আনন্দ? মই আনন্দ কৰিব নাজানোৱে। মই যেতিয়া নিজেই আনন্দিত নহয় বিয়া কৰাই পত্নীক কেনেকৈ আনন্দিত কৰিব পাৰিম?” শম্ভুৱে কলে।

ইয়াৰ পিছত পাৰ্বতীৰ পিতাক মনে মনে থাকিল। দুদিন তেওঁ শম্ভুহঁতৰ ঘৰতে থাকি তেওঁৰ দৈনন্দিন কাম-কাজ নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই গাঁৱত পাৰ্বতীৰ পিতাকৰ যি সৰু-সুৰা কাম আছিল সেইবোৰ সমাপ্ত কৰি যেতিয়া তেওঁ উভতি যাবৰ হ’ল তেতিয়া তেওঁ শম্ভুক কলে, “শম্ভু তুমি

মোৰ সৈতে আমাৰ গাঁৱলৈ চলা। মই তাতে তোমাক সন্মুখ হোৱাৰ পথ দেখুৱাম।”

শম্ভুৱে তেওঁৰ প্ৰস্তাৱ মানি ললে। তেওঁৰ মনত পাৰ্বতীক এবাৰ চোৱাৰো হাবিয়াস আছিল। তেওঁ পাৰ্বতীৰ পিতাকৰ সৈতে তেওঁলোকৰ গাঁৱলৈ গ’ল।

পাৰ্বতীৰ ৰঙিয়াল আৰু সদা সন্মুখ স্বভাৱৰ বাবে তাইৰ দেহৰ সৌন্দৰ্য্য চাৰিগুণ বৃদ্ধি পাইছিল। তাইক দেখি শম্ভুৰো সদা সন্মুখ থকাৰ ইচ্ছা মনত জাগ্ৰত হ’ল। ঘৰত কিছুসময় জিৰণি লোৱাৰ পিছত পাৰ্বতীৰ পিতাকে শম্ভুক কলে, “মই তোমাৰ গাঁৱৰ পৰা এই গাঁৱৰ গাওঁবাসীলৈ শুভ সংবাদ লৈ আহিছো। এওঁলোকে সেই খবৰ শুনি মনত খুব আনন্দ পাব। আনৰ আনন্দ দেখি তোমাৰ মনত খুব ভাল লাগে নহয় নে? তেতিয়াহলে ব’লা মোৰ লগত গাঁৱৰ ফালে যাও।” এই বুলি দুয়ো গাঁৱৰ ফালে যাবলৈ ওলাল।

পাৰ্বতীও তেওঁলোকৰ লগত যাবলৈ জিঁদ

ধৰিলে। তিনিও একেলগে যাবলৈ পাই শম্ভুৰ মনত খুব আনন্দ লাগিল। কিন্তু সেই আনন্দ বেচি সময় নাথাকিল। তেওঁলোকে বাস্তাবে কিছুদূৰ আগবাঢ়াৰ পাছতে এজন প্ৰায় আঠবছৰীয়া ল'ৰা দেখিবলৈ পালে। তাক খুব বিমৰ্ষ যেন দেখা গৈছিল।

পাৰ্বতীয়ে তাক সেই অৱস্থাত দেখি সুধিলে, “কি হ'ল লাল্লু, তোমাক খুব বিমৰ্ষ যেন দেখা গৈছে। কিয় এনেকৈ আছা?”

মোৰ ৰংচঘীয়া গুলিটো সেই জাৰণিৰ মাজত পৰিছে। মই আনিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে তাৰ পৰা সাপৰ দৰে ফোঁচ ফোঁচ শব্দ হোৱা শুনিবলৈ পালো। মোৰ অনুমান হয় তাত সাপ আছে।” লাল্লুৱে কলে।

“তুমি একেবাৰে ভয়াতুৰ। বতাহত যেতিয়া গছৰ পাতবোৰ ইটো সিটোৰ গাত লাগে তেতিয়া তেনেকুৱা শব্দ হয়। পুনৰ তেওঁ পিতাকক কলে “পিতা গুলিটো অনাৰ পাছত আৰু আগবাঢ়ি যাম।”

“তোমাৰ এই স্বভাৱ আৰু কেতিয়াও

নাযাব।” এইবুলি কৈ পাৰ্বতীৰ পিতাক আগবাঢ়িল।

শম্ভু আৰু পাৰ্বতীৰ পিতাক এজন মানুহৰ ঘৰলৈ গ'ল। তেওঁগৈ মানুহজনক কলে, “তুমিতো বহুত ভাগ্যবান। তোমাৰ ছোৱালীৰ বিয়াৰ বাবে তুমি খুব চিন্তা কৰি আছিলো নহয়? চয়নৰ এই বিয়াত সম্পূৰ্ণ মত আছে।” তেতিয়া ঘৰৰ গিৰিহঁতে আনন্দিত হৈ কলে, “শুভ খবৰ লৈ আহিছা। পিছে গণপতিয়ে কি কলে?”

“তেওঁতো পইচাৰ পিছতে পাগল। তেওঁ এই সম্বন্ধ মানি লব বুলি মোৰ মনে নধৰে।” পাৰ্বতীৰ পিতাকে কলে।

“ঠিক আছে, ভাগ্যত যি লিখা আছে সেয়ে হব।” গিৰিহঁতে কলে।

তাৰপৰা ওলাই দুয়ো আৰু এঘৰ মানুহৰ তালৈ গ'ল। তাতে এজন যুৱকক দেখি পাৰ্বতীৰ পিতাকে তেওঁক কলে, “তুমি কৈছিলো নহয় মোৰ জীৱনত কেতিয়াবা চাকৰি পামনে? এই শম্ভুহঁতৰ গাঁৱৰ জমিদাৰৰ দ্বিতীয় পত্নীৰ লৰা ছোৱালীবোৰ পঢ়োৱাৰ কাম এটা আছে। এতিয়া প্ৰতিমাহে দুশ টকা দিবলৈ তেওঁ ৰাজী আছে। তোমাৰ যোগ্যতা ভালদৰে পৰীক্ষা কৰাৰ পাছত দেৱানেও চাকৰি দিব পাৰে।”

মই শুনিছো জমিদাৰৰ প্ৰথম পত্নীৰ দেৱনাৰ ওপৰত প্ৰভাৱ বেচি। যদি তেওঁৰ ল'ৰা ছোৱালীক পঢ়াও তেতিয়াহলে ভাল চাকৰি পোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে। কি এইটো সম্ভৱ নহবনেকি?” যুৱকজনে বিনয়েৰে সুধিলে।

“তেওঁতো সংস্কৃত পণ্ডিত বিচাৰিছে। তুমিতো সংস্কৃত নাজানা, নহয় নে?” পাৰ্বতীৰ পিতাকে সুধিলে।

“ঠিক আছে, মোৰ কপালত যি লিখা আছে তাকে পাম,” যুৱকে কলে। দুয়ো যেতিয়া ঘৰলৈ উলতি গৈছিল সেই ঠাইতে পাৰ্বতীক লগ পালে। তাই জাৰণিৰ মাজত পৰা লাল্লুৰ গুলিটো বিচাৰি

উলিয়াইছিল। তাই পিতাকক কলে, “পিতা, মই লাল্লুৰ গুলিটো বিচাৰি দিলো; কিন্তু কিছু কষ্ট কৰিব লগা হ’ল।” তাইক খুব আনন্দিত যেন দেখা গৈছিল।

ঘৰ গৈ পোৱাৰ পাছত পাৰ্বতীৰ পিতাকে শঙ্কুক কলে, “পাৰ্বতীৰ আনন্দৰ কাৰণ বুজিব পাৰিছানে?”

শঙ্কুৱে কলে, ইয়াত নুবুজাৰ কথা কি আছে? গুলিটো পোৱাৰ পাছত লাল্লুৰ মনটো ভাল লাগিছিল। কষ্টকৰি পাৰ্বতীয়ে গুলিটো বিচাৰি উলিয়ালে, সেই বাবে তেওঁ খুব সন্তুষ্ট। কিন্তু যি সম্বন্ধৰ বিষয়ে আপুনি সেই গিৰিহঁতৰ আগত কৈছিল, অনুমান হয়, তেওঁ সিমান সন্তুষ্ট হোৱা নাছিল। সেইদৰে সেই যুৱকজনকো আনন্দিত হোৱা যেন দেখা নগৈছিল, কাৰণ জমিদাৰৰ প্ৰথম পত্নীৰ ল’ৰা ছোনালীবোৰক তেওঁ পঢ়ুৱাবলৈ নাপাব।”

এটা দীঘল হুমুনিয়াহ কাঢ়ি পাৰ্বতীৰ পিতাকে কলে-“পৰোপকাৰ আমি কৰিব পাৰো, কিন্তু তাৰ লগতে কাৰোবাক সন্তুষ্ট কৰাতো আমাৰ হাতত নাই।”

বেতালে সেই কাহিনী কোৱাৰ পিছত তেওঁ ৰজাক কলে, “মহাৰাজ : মোৰ সন্দেহ হয় পৰোপকাৰ আৰু সন্তুষ্টৰ বিষয়ে পাৰ্বতীৰ পিতাকে শঙ্কুক যি কলে সেয়া তেওঁৰ বকচাতুৰ্য্যৰ বাহিৰে

আন একো নহয়। মোৰ অনুমান হয় তেওঁ নিজেই এই বিষয়ে একো বুজি পোৱা নাই। বৰং এইটো তেওঁৰ বোধগম্যৰ বাহিৰত। মোৰ এই সন্দেহৰ কথা জানিব পাৰিও যদি তুমি মনে মনে থাকা তেতিয়াহলে তোমাৰ মূৰটো টুকুৰা টুকুৰ হৈ যাব।

ৰজা বিক্ৰমে কলে, “পাৰ্বতীৰ পিতাকে সেই মানুহবোৰৰ চিন্তাধাৰা সম্পৰ্কে বুজি পায়। সেই গিৰিহঁতৰ ছোৱালী জনীৰ বিয়া হোৱা সম্পৰ্কে সন্দেহ আছিল। কিন্তু যেতিয়া বিয়াৰ সম্বন্ধ ঠিক হোৱাৰ খবৰ পালে তেতিয়া তেওঁ কলে ইয়াতকৈ ভাল আন এটা সম্বন্ধ কৰা সম্ভব নহয় নেকি? সেইদৰে যাৰ চাকৰি হোৱাৰে আশা নাছিল, এতিয়া তেওঁও বিচাৰিছে এই চাকৰিত কৈও আৰু ভাল চাকৰি পাবলৈ। কেৱল আনক সন্তুষ্ট ৰখাৰ বাবে পৰোপকাৰ কৰা উচিত নহয়, বৰঞ্চ তেওঁক সহায় কৰিহে পৰোপকাৰ কৰা। যি কোনো লোককে সহজতে সহায় কৰিব পাৰি, কিন্তু কাৰোবাক সন্তুষ্ট কৰা ইমান সহজ নহয়। পাৰ্বতীৰ পিতাকৰ এই জীৱণ সত্যৰ জ্ঞানেৰে সমৃদ্ধ। সেইবাবে তোমাৰ এই কথা কোৱা এযুক্তিকৰ যে, তেওঁৰ কথাত কেৱল বাকচাতুৰ্য্য আছে আৰু তেওঁ সমস্যাৰ গভীৰতালৈ যোৱা নাই।”

ৰজাৰ মৌনতা ভঙ্গ কৰাত সফল হৈ বেতালে মৰাশটোৰ সৈতে অদৃশ্য গ’ল আৰু গছৰ ডালত ওলামি থাকিল।

এই মাহত জন্ম হোৱা ব্যক্তি

প্ৰথিতযশা উচ্চাঙ্গ সঙ্গীত গায়িকা এম.এচ. সুব্বালক্ষ্মীয়ে গোৱা দেহ মন জুৰ কৰা “ ভৱয়ামি বধুবামম্’ গীতটোয়ে আজিও শ্ৰোতাসকলক মন্ত্ৰমুগ্ধ কৰি ৰাখে। এই গীতটো বাৰু কোনে ৰচনা কৰিছিল?

এই গীতটো আৰু বহুতো উচ্চমানৰ গীত মহাৰজা স্বাতি তিৰুনাৰু নামৰ এজন বিখ্যাত গীতিকাৰে ৰচনা কৰিছিল।

স্বাতি তিৰুনাৰু ১৮১৩ চনৰ ১৬ এপ্ৰিলত তিৰুৱনপুৰমত, বৰ্ত্তমান কেৰেলাৰ ট্ৰাৱাঙ্কুৰৰ এটা ৰাজপৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। এইটো কোৱা হয় যে, মহাৰজাৰ কোনো ল’ৰা সন্তান উদ্ভবাধিকাৰি হিচাবে নথকাত তেওঁ বৰ উদ্ভিগ্ন আছিল। যেতিয়া তেওঁৰ ভনীয়েক গৰ্ভৱতী আছিল তেতিয়া তেওঁ ঘোষণা কৰিছিল যে তেওঁৰ যি সন্তান জন্ম হব তেওঁৰেই ইয়াৰ পিছত মহাৰজা হব। ঠিক, সেইজনেই আছিল স্বাতি তিৰুনাৰু। যিহেতু তেওঁ জন্ম হোৱাৰ আগতে তেওঁক ৰজা হিচাবে ঘোষণা কৰা হৈছিল, সেয়েহে তেওঁক গৰ্ভশ্ৰীমান (জন্মৰ আগতে ৰজা) বুলি জনা গৈছিল। তেওঁৰ নাম ৰখা হৈছিল ৰাম বৰ্মা আৰু তেওঁ পৰম্পৰাগত কুলশেখৰ উপাধি গ্ৰহণ কৰিছিল। কিন্তু তেওঁ স্বাতি নক্ষত্ৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰা বাবে তেওঁক স্বাতি তিৰুনাৰু বুলি মাতিছিল।

স্বাতি তিৰুনাৰুৰ যেতিয়া ১৭ বছৰ বয়স হয়, ১৮২৯ চনৰ ২১ এপ্ৰিলত তেওঁক মহাৰজা পতা হয়। তেওঁৰ কাম কাজৰ মাজেৰে তেওঁ যে এজন জ্ঞানী আৰু দক্ষ প্ৰশাসক তাৰ পৰিচয় দিছিল। তেওঁ ভাৰতৰ প্ৰথম অবজাৰভেটৰী, ৰাজহুৱা গ্ৰন্থাগাৰ আৰু মুন্সিফ কোৰ্ট স্থাপন কৰিছিল। তেওঁ ৰাজহ জৰীপ আৰু লোক পিয়ল প্ৰবৰ্তন কৰিছিল। তেওঁ এল’পেথী ঔষধৰ উন্নতি সাধন আৰু বিদ্যালয়ত ইংৰাজী শিক্ষা প্ৰবৰ্তন কৰাইছিল। সকলোতকৈ তেওঁ সঙ্গীত, সাহিত্য, কলা আৰু দৰ্শন বিষয়ত

মহাৰজা স্বাতি তিৰুনাৰু

শ্ৰেষ্ঠত্ব লাভ কৰিছিল। তেওঁৰ ৰাজত্ব কালতো কেৰেলাৰ সঙ্গীত আৰু কলাৰ বাবে সোণালী যুগ বুলি কোৱা হয়।

অৱশ্যে সঙ্গীত আৰু কলাৰ প্ৰতি থকা প্ৰেমে তেওঁক বিপদতো পেলাইছিল। তেওঁ সঙ্গীত আৰু কলাৰ উন্নতিৰ বাবে যি ধন খৰছ কৰিছিল, সেই ৰাজ্যৰ বৃটিছ শাসক জেনেৰেল কুলেনে সেই খৰছত অনুমোদন জনোৱা নাছিল। তেওঁ ৰাজ্য শাসনত হস্তক্ষেপ কৰিবলৈ ধৰাত স্বাতিয়ে যিমান পাৰে তেওঁক কাষৰিয়াকৈ ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। পিছত তেওঁ নিজেই ৰাজ্য শাসনৰ পৰা আঁতৰি আহিছিল, আৰু নিজকে ধৰ্ম আৰু সঙ্গীত সাধনাত মনোনিবেশ কৰি ৰাখিছিল। ১৮৪৬ চনৰ ২৫ ডিচেম্বৰত তেওঁৰ মৃত্যু হৈছিল।

স্বাতি তিৰুনাৰুে সংস্কৃত, মালয়ালম, হিন্দুস্থানী, তেলেগু আৰু কানাড়া ভাষাত প্ৰায় ৪০০ গীত ৰচনা কৰিছিল। তেওঁৰ প্ৰায়বোৰ গীতেই ভক্তিমূলক আছিল।

এই ৰাজকীয় গীতিকাৰজনে তেওঁৰ অতি কম জীৱন কালৰ ভিতৰত ভাৰতীয় সঙ্গীত জগতলৈ যি অবদান দি গল সেয়া অতুলনীয়। তেওঁৰ মধুৰ ৰচনাই সঙ্গীত প্ৰেমীসকলক আজিও মুগ্ধ কৰি ৰাখিছে।

যক্ষ পৰ্বত

2

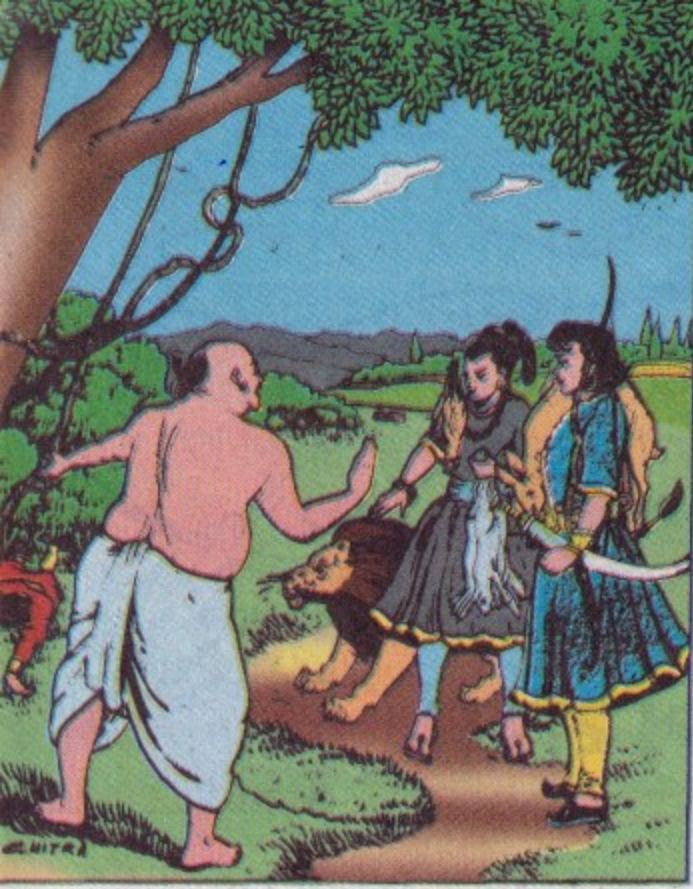
(ডকাইতৰ চৰ্দাৰে স্বৰ্ণাচাৰী নামৰ এজন বাস্তৱবাদক নিজৰ অধীন কৰি ললে। তেওঁৰ পৰা জঙ্ঘলৰ এটা কুটীৰত বাস কৰা দুজন ক্ষত্ৰিয়ৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলে। যেতিয়া ডকাইতহঁতে স্বৰ্ণাচাৰীক ধৰিলে গ'ল তেতিয়া তেওঁ চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ সেই চিঞৰ বিদ্বেষৰ পূজাৰীয়ে শুনিবলৈ পালে। পূজাৰীয়ে ক্ষত্ৰিয় যুৱক দুজনে পুহি ৰখা সিংহটো গৰালৰ পৰা এৰি দিলে। সিংহটোৱে এজন ডকাইতৰ ওপৰত জপিয়াই পৰি তাৰ ডিঙিত কামুৰি ধৰিলে। ইয়াৰ পিছত...)

সিংহৰ আকস্মিক আক্ৰমণত ডকাইত-হঁতৰ চৰ্দাৰ বিবুদ্ধিত পৰিল। অলপ সময় তেওঁ চিন্তা কৰিলে, এতিয়া কি কৰা যায়? তাৰপিছত তেওঁ নিজৰ যাঠিপাত হাতত তুলি লৈ সিংহটোৰ ফালে নিক্ষেপ কৰিলে। যাঠিপাত সিংহটোৰ এফুট দূৰত মাটিৰ ওপৰত গৈ পৰিল। কিন্তু সিংহটোৱে তাইল জ্বাক্ষেপ নকৰি ডকাইতটোৰ ডিঙিৰ কামুৰি ধৰি ইফালে সিফালে লৰাবলৈ ধৰিলে। ডকাইতৰ চৰ্দাৰে আশে পাশে চাবলৈ ধৰিলে। তেওঁ নিজকে অসহায়তা বোধ কৰিলে। উটৰ ওপৰত উঠি অহা যি ডকাইত উটৰ পিঠিৰ

পৰা মাটিত পৰি গৈছিল তাৰ উটটো ভয়তে ক্ষত্ৰিয় যুৱকৰ ধৰৰ পিছফালে দৌৰি পলাবলৈ ধৰিলে। আনহাতে উটৰ পিঠিত তুলি ডকাইতহঁতে ধৰি লৈ যাব খোজা স্বৰ্ণাচাৰীয়ে সহায়ৰ বাবে জোৰে জোৰে চিঞৰিবলৈ ধৰিলে।

ডকাইতহঁতৰ চৰ্দাৰি অতি খং ভাবে স্বৰ্ণাচাৰীৰ ফালে চাই কলে, “হেই... বাস্তৱবাদ, চিঞৰ বাখৰ নকৰিবি, মনে মনে থাক। চুপচাপ আমাৰ লগত আহি থাক। নহলে উটৰ পিঠিৰ পৰা পেলাই দিম আৰু এই সিংহৰ আহাৰ হৈ যাবি।”

“চান্দমামা”

চৰ্দাৰৰ এই কথা শুনি স্বৰ্ণাচাৰীৰ মনত আনন্দ লাগিল । কাৰণ তেওঁ জানিছিল সিংহটোৱে তেওঁক চিনি পায়, সেয়েহে একো অনিষ্ট নকৰে । স্বৰ্ণাচাৰীয়ে ভয় লগা যেন ভাও দেখুৱাই কলে, “ ডাঙৰীয়া , মোক সিংহৰ আহাৰ হবলৈ উটৰপৰা পেলাই দিয়ক । তেতিয়াহলে জন্মভূমিৰ বাবে প্ৰাণ দি মই পুণ্য অৰ্জন কৰিব পাৰিম । জন্মভূমিতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আৰু নো কি আছে ?”

ডকাইতহঁতৰ চৰ্দাৰে এবাৰ ভাবিলে তাক উটৰ পিঠিৰ পৰা পেলাই দিয়াই ভাল হব । কিন্তু তাৰপিছতে পাহাৰী অঞ্চলত থকা তাৰ ৰাজধানীৰ কথা মনত পৰিল ।

সেয়েহে তাৰ এজন অনুচৰক কলে, “চোৱা, ইয়াক পেলাই নিদিবা । যি পৰ্বতদুৰ্গা মই নিৰ্মাণ কৰিব খুজিছো তাৰ বাবে এই স্বৰ্ণাচাৰীৰ আৱশ্যক হব । তাক আমাৰ তালৈ লৈ যোৱাৰ পিছতো যদি আমাৰ

কথা নুশুনো তেতিয়া তাতেই টুকুৰা টুকুৰ কৰি দিম ।”

চৰ্দাৰৰ এই কথা শুনি স্বৰ্ণাচাৰীয়ে ভয়ত কঁপিবলৈ ধৰিলে । তেওঁ সিংহটোক ‘ভীম, ভীম’ বুলি নাম ধৰি মাতি “মোক বচোৱা, মোক বচোৱা” বুলি জোৰে জোৰে চিঞৰিবলৈ ধৰিলে ।

নিজৰ নাম শুনি সিংহটোৱে ভীষণ গৰ্জন কৰি স্বৰ্ণাচাৰী উঠি থকা উটটোৰ ফালে খেদি গ’ল । ডকাইতটোৱে বিপদৰ আশঙ্কা দেখি উটটোক জোৰে লাঠ মাৰি যাবলৈ আদেশ দিলে । উটটো জোঁৱাৰৰ খেতিৰ ফালে তীব্ৰ বেগে দৌৰিবলৈ ধৰিলে । তাৰ পিছে পিছে চৰ্দাৰেও উটটোক দৌৰাই পলাবলৈ ধৰিলে ।

কুটীৰৰ পিছফালে লুকাই থকা বিঘ্ৰেশ্বৰ পূজাৰীয়ে এই সকলো ঘটনা দেখি আছিল । ডকাইতহঁতে এইদৰে স্বৰ্ণাচাৰীক লৈ যোৱা বাবে পূজাৰীৰ মনত দুখ লাগিল ।

অৰণ্যৰ চিকাৰ সমাপ্ত কৰি সেই সময়তে ক্ষত্ৰিয় যুৱক দুজন উভতি আহিছিল ।

যেতিয়া দুয়ো আহি কুটীৰৰ ওচৰ পাইছিল তেতিয়া বিঘ্ৰেশ্বৰ পূজাৰী দৌৰি দৌৰি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ গৈ কবলৈ ধৰিলে, “হে বীৰসকল, সৰ্বনাশ হৈছে, সৰ্বনাশ হৈছে । যি হব নালাগিছিল সেয়াই হৈছে । এতিয়া তোমালোকেহে তেওঁক ৰক্ষা কৰিব পাৰা ।”

তেতিয়া এজন ক্ষত্ৰিয় যুৱকে তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে চাই পূজাৰীক সুধিলে, “কাৰ সৰ্বনাশ হৈছে? এই ভীম, গৰালৰ পৰা কেনেকৈ বাহিৰলৈ আহিল ?” তেওঁৰ ওচৰলৈ অহা সিংহটো দেখি পূজাৰীক সুধিলে ।

বিঘ্ৰেশ্বৰ পূজাৰীয়ে তাত ঘটা সকলো

ঘটনাৰ কথা সবিস্তাৰে বৰ্ণনা কৰি তেওঁলোক দুয়োকে কলে। তাৰপাছত দুয়োকে সিংহৰ গৰালৰ ওচৰলৈ যাবলৈ দি কলে, “তাত তোমালোকে মৰি পৰি থকা ডকাইতটো নিজে দেখিব পাৰিবা।”

দুয়ো যুৱক পূজাৰীৰ পিছে পিছে গ’ল। পূজাৰীয়ে তেওঁলোকক মৰি থকা ডকাইত-টোৰ ওচৰলৈ লৈ গৈ কলে, “শত্ৰুৰ এই মৰাশটো চোৱা, আমাৰ ভীমৰ হাতোৰাৰ আঘাতত তাৰ মৃত্যু হৈছে।”

জীৱদন্ত নামৰ ক্ষত্ৰিয় যুৱকজনে শটোৰ ফালে খুব ভালদৰে চালে আৰু কলে, “এইজন জঙ্ঘলী জাতিৰ মানুহ নহয়। সাজ-পাৰ আৰু মুখমণ্ডলৰ অবয়ব দেখি অনুমান হয় কোনোবা দূৰ ঠাইৰ পৰা ইহঁত এই অৰণ্যলৈ আহিছে।”

“যদি ই জীয়াই থাকিল হেতেন কৰপৰা ইহঁত আহিছে আৰু কি কাৰণে আহিছে সেই বিষয়ে জানিব পাৰিলো হেতেন।” খৰ্গবৰ্মা নামৰ আনজন যুৱকে কলে।

“খৰ্গ...! এই ডকাইতবোৰৰ বিষয়ে আমি অনুসন্ধান কৰিব লাগিব। আমি সিহঁতৰ পিছ লব লাগিব। সিহঁত কোনফালে পলাই গৈছে, গণ্ডক মৃগ জাতিৰ কোনোবা লোকে নিশ্চয় সিহঁতক দেখা পাইছে।” জীৱদন্তই খৰ্গবৰ্মাক ইয়াকে কৈ পুনৰ পূজাৰীৰ ফালে চাই কলে, “তুমি গৈ গণ্ডক মৃগজাতিৰ কোনোবাই যদি সেই ডকাইতবোৰক দেখা পাইছে তাক তোমাৰ লগত লৈ আহিবা।”

বিঘ্ৰেশ্বৰ পূজাৰী অলপ দূৰ গৈয়েই গণ্ডকমৃগ জাতিৰ নেতা অৰণ্যমল আৰু তেওঁৰ অনুচৰবোৰক দেখিবলৈ পালে।

তেওঁলোক পৰস্পৰে জোৰে জোৰে তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰি আছিল।

পূজাৰীয়ে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহি কলে, “ক্ষত্ৰিয় যুৱকদুজন এইমাত্ৰ চিকাৰৰ পৰা উভতি আহিছে। উটৰ ওপৰত উঠি অহা ডকাইতবোৰক আপোনালোকৰ মাজৰ কোনোবাই দেখিছে নেকি? সিহঁতে মোৰ বন্ধু স্বৰ্গাচাৰীক অপহৰণ কৰি লৈ গৈছে।”

“পূজাৰীদেৱ, সিহঁতে আমাৰ শস্যবোৰ নষ্ট কৰিছে আৰু কিছুমান শস্য লৈ গৈছে। খৰ্গ আৰু জীৱদন্ত নামৰ এই ক্ষত্ৰিয় বীৰদুজন এতিয়া ক’ত আছে।”

ইয়াৰ পিছত তেওঁলোক পূজাৰীৰ লগে লগে গ’ল। তেওঁলোকে আহি কুটীৰৰ ওচৰতে ক্ষত্ৰিয় যুৱক দুজনক লগ পালে। অৰণ্যমলে তেওঁলোকক কলে, “হে খৰ্গ আৰু জীৱদন্ত বীৰ, ডকাইতহঁতে আমাৰ শস্যবোৰ কটি লৈ গৈছে। সিহঁতক আমি বধা

দিব নোৱাৰিলো । সিহঁতৰ ভয়ত আমাৰ বীৰসকল অৰণ্যপুৰীলৈ উলতি গ'ল ।”

“ছিঃ ! ছিঃ ! ৰজা হৈ তুমি ডকাইতহঁতৰ সন্মুখত তিষ্ঠিব নোৱাৰিলা? এইটো কিমান লাজৰ কথা । তোমাৰ ভীৰুতা দেখি, তোমাৰ অনুচৰবোৰে তোমাক কি বুলি ভাবিব?” খৰ্গবমাই অসন্তুষ্ট হৈ কলে ।

“তোমালোকে ৰজাক খং নকৰিবা, মোৰ ওপৰত খং দেখুৱা, কাৰণ সেই সময়ত আমাৰ ৰজা তাত উপস্থিত নাছিল, মই হৈ আছিলো।” এইবুলি কৈ শিলামুখী যুৱক দুজনৰ সন্মুখলৈ আহিল ।

“অ, এইহে কথা? বাৰু, এতিয়া কোৱাচোন সেই ডকাইতহঁতে কিবা নতুন অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল নেকি, যি আগতে আমি দেখা নাই? সিহঁতৰ উটবোৰ দেখি গণ্ডক মৃগবোৰ ভয়তে পলাই গ'ল নেকি?” জীৱদন্তাই সুধিলে ।

শিলামুখীয়ে গোটেই ঘটনাৰ বিৱৰণ দিয়াৰ পিছত কলে, “সেই ডকাইতহঁতৰ হাতত

তৰোৱাল আৰু যাঠিৰ বাহিৰে আন কোনো অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ নাছিল । কিন্তু সিহঁতৰ ডাঙৰ ডাঙৰ উটবোৰ দেখিহে আমাৰ মানুহবোৰে ভয় খাইছিল ।”

“ঠিক আছে! যি হৈ গ'ল, সেয়া গ'ল । স্বৰ্গাচাৰীক ডকাইতহঁতৰ কবলৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা আমাৰ কৰ্তব্য । তোমালোকৰ ভিতৰৰ কিছুমানে এতিয়াই গৈ খবৰ কৰাচোন সিহঁত কোনফালে গৈছে ।” জীৱদন্তাই ক'লে ।

অৰণ্যমলেও তেওঁৰ অনুচৰসকলক আদেশ দিলে তেওঁলোক ওলাই গৈ শত্ৰুসকলনো কোন ফালে গৈছে তাৰ খোজ-খবৰ কৰিব লাগে ।

লাহে লাহে সূৰ্যাস্ত হ'ল আৰু অন্ধকাৰ নামি আহিল । ক্ষত্ৰিয় যুৱক দুজনে ৰাতিৰ আহাৰ খোৱা-বোৱা কৰি কুটীৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল । সেই সময়তে শত্ৰুসকলৰ অনুসন্ধান কৰিবলৈ যোৱা গণ্ডকমৃগ জাতিৰ লোক এজন উভতি আহিছিল । সি হেঁপাই-ফোঁপাই আছিল ।

তাক দেখি ৰজা অৰণ্যমলে সুধিলে, “কি ডকাইতহঁতৰ কিবা সন্ধান পালা নে নাই? তোমাৰ ল’গত যে গৈছিল, সিহঁত তিনিজন ক’ত?”

গণ্ডকমৃগ জাতিৰ মানুহজনে সংক্ষেপে কলে যে, “ডকাইতহঁত পাহাৰী নদীটোৰ ওলোটা ফালে আগবাঢ়ি গৈ আছে। এই কথাটো কবলৈকে মই সিহঁত তিনিওজনকে তাতে এৰি ইয়ালৈ আহিছো।”

জীৱদন্তুই সুধিলে “বাকী তিনিজনে শত্ৰুসকলৰ পিছে পিছে গৈ আছে নেকি?” “হয় মহাশয়, আমি যেতিয়ালৈকে সেই ঠাই গৈ নাপাও, তেতিয়ালৈকে সিহঁতক নজৰ ৰাখিবলৈ কৈছো।” মানুহজনে কলে।

জীৱদন্তুই তৎক্ষণাত এটা সিদ্ধান্ত ললে আৰু খৰ্গবৰ্মাক কলে, “খৰ্গবৰ্মা, এতিয়া আমি ওলাই যাওঁ ব’লা। এইটো এটা ভাল কথা হ’ব যে, আন্ধাৰ হৈ থাকোতেই আমি সেই প্ৰদেশখন গৈ পাম। যি কোনো প্ৰকাৰে আজি ৰাতিৰ ভিতৰতে স্বৰ্ণাচাৰীক উদ্ধাৰ কৰিব লাগিব।”

যেতিয়া সেই ক্ষত্ৰিয় যুৱক দুজনে তৰোৱাল আৰু ধনু-শৰ লৈ যাবলৈ সাজু হ’ল, তেতিয়া বিদ্যেশ্বৰ পূজাৰীয়ে চিঞৰি কলে, “আমাৰ সিংহ ভীমে যিটো ডকাইতক মাৰিছিল তাৰ উটটো ইয়াতে ক’ৰবাত আছে। সেই উটটোৰ ওপৰত উঠি যোৱাই ভাল হ’ব। সেইটো বিচৰাচোন।”

এই কথা শুনাৰ লগে লগে চাৰিজন গণ্ডকমৃগ জাতিৰ মানুহে উটটো বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। আশে পাশে বিচাৰি সিহঁতে ক’তো নাপালে। পুনৰ অলপ আগবাঢ়ি গৈ এটা

জাৰণিৰ ওচৰত উটটো দেখিবলৈ পালে। পোন্ধৰ মিনিটমানৰ ভিতৰতে সিহঁতে উটটো ধৰি লৈ আহিল। শত্ৰু-পক্ষৰ খবৰ লৈ অহা গণ্ডক মৃগজাতিৰ মানুহজন আগে আগে আৰু দুই ক্ষত্ৰিয় যুৱকে উটৰ ওপৰত উঠি তাৰ পিছে পিছে যাবলৈ ধৰিলে।

হাবিৰ মাজেৰে কিছুদূৰ যোৱাৰ পাছত তেওঁলোকে দেখিবলৈ পালে, নদীৰ পাৰৰ এখন ওখ ঠাইত ডকাইতবোৰে বন্ধা বঢ়াৰ কাম কৰি আছে। সিহঁতে ভাগে ভাগে কাম কৰি আছে। কিছুমানে উটবোৰক চোৱাচিতা কৰি আছে, কিছুমানে আকৌ শুকান খৰি বিচাৰি গছবোৰৰ মাজে মাজে ঘূৰি আছে।

“জীৱদন্তু, প্ৰথমতে আমি জানি লব লাগিব স্বৰ্ণাচাৰীক সিহঁতে ক’ত ৰাখিছে। আমি যদি শুকান খৰি বিচাৰি থকা কোনোবা ডকাইতক জীয়াই জীয়াই ধৰিব পাৰো তাৰ

মুখৰ পৰা এই বিষয়ে জানিব পাৰিম ।”
খৰ্গবমাই কলে ।

“হয়, তুমি ঠিকেই কৈছা । এই বুদ্ধিটোয়ে
ঠিক হব । তোমাৰ সৈতে ইহঁতৰ এজনক লৈ
যোৱা, কিন্তু যি কোনো অবস্থাতে সিহঁতে যেন
নাজানে আমি ইয়াত লুকাই আছো ।”
জীৱদন্তাই তেওঁক সাৱধান কৰি দি কলে ।

খৰ্গবমাই গণ্ডকমৃগ জাতিৰ মানুহ এজনক
লগত লৈ গ’ল । তেওঁলোকে শুকান খৰি
বিচাৰি থকা ডকাইত এজনক দেখিবলৈ
পালে । কিন্তু ডকাইতটোৱে সিহঁতক দেখাৰ
আগতে তাকনো কেনেকৈ ধৰিব পাৰি তাৰ
এটা উপায় চিন্তা কৰিলে ।

খৰ্গবমাই এটা উপায় বিচাৰি পালে ।
তেওঁ দেখিলে ডকাইতটোৱে অকল শুকান
খৰিয়েই বুতলা নাই, ইয়াৰ বাহিৰে গছৰ
যিবোৰ ডাল শুকান যেন অনুমান হৈছে

সেইবোৰো জোৰ দি গছৰ পৰা ভাঙি
আছে ।

খৰ্গবমাই গণ্ডকমৃগ জাতিৰ লোকজনক
গছৰ এটা শুকান ডাল ভাঙি বলৈ কলে, সি
ডালটো ভাঙি দিয়াত যেতিয়া গুৰুমকৈ
ডালটো মাটিত পৰিল সিহঁতে গছৰ পিছফালে
লুকাই থাকিল । শুকান ডাল পৰা শব্দ শুনি
সি সেইটো নিবলৈ তালৈ আহিল । তাৰ
কোনো সন্দেহেই নহল ইমান ডাঙৰ
ডালটোনো কেনেকৈ ভাঙিল । কাৰণ সি খৰি
বিচৰাতে মগ্ন আছিল ।

যেতিয়া ডকাইত টোৱে হালি শুকান
ডালটো বুটলি লবলৈ ধৰিছিল সেই সময়তে
খৰ্গবমাই পিছফালৰ পৰা আহি তাৰ ওপৰত
জপিয়াই পৰিল আৰু তাৰ ডিঙিটো দুয়োখন
হাতেৰে চেপি ধৰিলে । গণ্ডকমৃগ জাতিৰ
মানুহজনেও তৎক্ষণাত যঠিপাত উলিয়াই তাৰ
বুকুৰ ওপৰত ৰাখিলে আৰু ইঙ্গিতেৰে কলে
যে সি যদি যাবলৈ চেষ্টা কৰি বা চিঞৰে
তেতিয়া তাৰ জীৱন নাথাকিব ।

ভয়তে কঁপি থকা ডকাইতটোক ডিঙিত
ধৰি থিয় কৰাই দিলে আৰু কলে, “মোৰ
পিছে পিছে চুপচাপ আহি থাক, তোক মই
নামাৰো । তই যদি অন্যলোকসকলক
সাৱধান কৰি দিবলৈ চেষ্টা কৰ তেতিয়া তই
বাচি যাব নোৱাৰিবি ।”

ডকাইতজনে খৰ্গবমাৰ সৈতে চুপচাপ গৈ
থাকিল । জীৱদন্তাই ডকাইতটোক দেখি অতি
সন্মুগ্ধ হ’ল আৰু তাক কলে “তহঁতে পাহাৰী
নদীৰ কাষত থকা শস্যবোৰ নষ্ট কৰিছ আৰু
কিছুমান কাটি লৈ আহিছ । সেই সময়ত
তহঁতে স্বৰ্গাচাৰী নামৰ এজন মানুহকো ধৰি

লৈ আহিছ । এতিয়া তেওঁ ক'ত আছে?
তহঁতে তেওঁক কি কৰিছ?"

ডকাইতজনে কঁপি কঁপি কবলৈ ধৰিলে
“সঁচা কওঁ যদি আপুনি মোক এৰি দিবনে?”
জীৱদন্তুই তাক আশ্বাস দি কলে, “নিশ্চয় ।”

ডাঙৰীয়া, সেই জনেই “বচোৱা,
বচোৱা” বুলি চিঞৰি আছে । আমাৰ চৰ্দাৰে
তাৰ ওপৰত অসন্তুষ্ট হৈ তাক যৱধানৰ মাজত
বন্দী কৰি ৰাখিছে । এতিয়া নিশ্চয় সি আমি
লুটি লৈ অহা যৱধানৰ ডাঙৰিৰ মাজতে পৰি
আছে । মই যি কৈছো সঁচা কথাই কৈছো ।”

“তই সঁচা কৈছ নে মিছা কৈছ যেতিয়া-
লৈকে আমি তাৰ প্ৰমাণ নাপাওঁ তেতিয়া-
লৈকে তোক ইয়াৰে গছ এডালত বান্ধি থৈ
যাম আৰু যাতে চিঞৰিব নোৱাৰ তাৰ বাবে
তোৰ মুখ শুকান গছৰ পাতেৰে সোপা দি
থম ।” জীৱদন্তুই তাক কলে ।

তাৰপিছত খৰ্গ আৰু জীৱদন্তু দুয়ো গছৰ
ওপৰলৈ উঠি গৈ ডকাইতবোৰ যি ঠাইত
বিশ্রাম লৈ আছিল সেই ফালে চাবলৈ ধৰিলে ।
হঠাতে খৰ্গবমাই দেখিবলৈ পালে ডকাইত
বোৰৰ কাষতে এটা গুহাৰ ভিতৰত জুইৰ
জোঁৰ জ্বলি আছে ।

তেওঁ আচৰিত হৈ কলে, “জীৱ,

সেইফালে কি চাই আছে? সেই পাহাৰৰ
গুহাটোৰ ভিতৰলৈ চোৱা কিমান জোঁৰ জ্বলি
আছে । গোটেই শৰীৰ জুটাবে আবৰা সেই
বিকৃত আকৃতিৰ মানুহ জন কোন? তাতকৈও
বিকৃত আকৃতিৰ কোনোবা এজনে তেওঁক
মন্ত্ৰদণ্ড এডালেৰে কোবাই আছে ।”

জীৱদন্তুই সেই গুহাটোৰ ফালে ভালদৰে
চালে । খৰ্গবমাই কোৱাৰ দৰে তাৰ ভিতৰত
জোঁৰ জ্বলি আছে । তেওঁ জোঁৰৰ পোহৰত
দেখিবলৈ পালে গোটেই শৰীৰ জুটাবে আবৰা
এজন বিকৃত আকৃতিৰ ব্যক্তি তাত বহি আছে
আৰু ক'লা কাপোৰ পৰিধান কৰা এজন
তান্ত্ৰিকও তাত উপস্থিত আছে, সি তাৰ
মন্ত্ৰদণ্ডাল ডকাইতবোৰৰ ফালে মুখ কৰি
ৰাখিছে ।

খৰ্গবমা আৰু জীৱদন্তু দুয়ো আচৰিত হৈ
সেই বিচিত্ৰ আঁকাৰৰ মানুহ দুজনৰ ফালে চাই
থাকিল । তেতিয়া সেই বিকৃত আকৃতিৰ
মানুহজনে হঠাতে খুব জোৰে চিঞৰি দিলে
আৰু গোটেই হাবিতে তাৰ প্ৰতিধ্বনি হ'ল ।
সেই মানুহজনে গুহাৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহি
ডকাইতবোৰৰ ফালে আগবাঢ়িবলৈ ধৰিলে ।
তেওঁৰ মূৰৰ পৰা অগ্নিশিখাৰ দৰে কোনো
জ্যোতি জ্বলা নুমুৱা কৰি আছিল । (ক্ৰমশঃ)

এক মহান সভ্যতাত এভূমুকি

যুগে যুগে সত্যৰ বাবে গৌৰৱময় অনুসন্ধান

১৩. লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ পথ

“কঁকাদেউতা, ধ্ৰুৱৰ কাহিনী বহুত প্ৰেৰণা দায়ক আছিল। ইয়াৰ মনে এয়ে নেকি, প্ৰাৰ্থনা কেতিয়াবা সেই সীমাত গৈ উপনিত হৈ ভগবানক নিজে আহি সন্মুখত দেখা দিবলৈ বাধ্য কৰায়? মোৰ ইচ্ছা হয় ময়ো যেন তপস্যা কৰো, কিন্তু আপুনিহে ইয়াৰ পথ দেখুৱাব লাগিব। মই যদি ভগবানক মোৰ সন্মুখত দেখিবলৈ পাও তেতিয়া খুব বঢ়িয়া হব।” অধ্যাপক দেৱনাথৰ লগত পিছত দেখা হওঁতে সন্দীপে কলে।

ককাকে হাঁহিবলৈ ধৰিলে। “হে বাচা, তোমাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ তেওঁৱেই দিব পাৰিব, যিয়ে ভগবানক উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে। ভগবানৰ বিষয়ে জ্ঞান থকাতোৱে ইয়াৰ বাবে যথেষ্ট নহয়।” তেওঁ কলে।

“মই ইয়াৰ অৰ্থ বুজিব পৰা নাই ককা, ভগবানক উপলব্ধি কৰা লোক আৰু ভগবানৰ জ্ঞান থকা লোকৰ মাজত কিবা পাৰ্থক্য আছে নেকি?” সন্দীপে সুধিলে।

“হয়, এখন সাগৰৰ দুটা পাৰৰ যিমান পাৰ্থক্য ইয়াৰো সিমানে পাৰ্থক্য। বহুতো মানুহ আছে যি ভগবানৰ বিষয়ে জানে, কিন্তু ভগবানক উপলব্ধি

কৰা মানুহৰ সংখ্যা বহুত কম। মোৰ জন্ম এখন গাঁৱত হৈছিল। বহু বছৰ আগতে পঢ়িবৰ কাৰণে চহৰলৈ আহো। মই আগতে চকলেট বুলি কোৱা বস্তু এটাৰ বিষয়ে অলপ অলপ জানিছিলো। যেনে ধৰা, ইয়াক কোনো ফলৰ পৰা বনোৱা হয়, ইয়াৰ বং গাঢ়, ই খাবলৈ মিঠা, ইয়াক ভালদৰে এবিধ কাগজেৰে মেৰোৱা থাকে। এনে ধৰণৰ। কিন্তু চহৰলৈ অহাৰ পাছতহে মই ইয়াক খোৱাৰ সুবিধা পাও।

ইয়াৰ পৰাই মই প্ৰভেদৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলো। সেয়াই উপলব্ধি কৰিব পৰা চকলেট আছিল। মই তোমালোকৰ দৰে বুদ্ধিমান শিশুৰ মুখত যি হাঁহি দেখিছো, ইয়াৰ পৰা আশা কৰো মই তোমালোকক ভগবানক জনা আৰু তাক উপলব্ধি কৰা প্ৰভেদৰ বিষয়ে বুজাবলৈ সক্ষম হম।”

অধ্যাপক দেৱনাথ কিছুসময় মৌন হৈ থাকি কলে-“সন্দীপ এতিয়া তোমাৰ প্ৰশ্নলৈ ঘূৰি আহিছো। যদিও মই ভগবানক উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই, তথাপি মোৰ সামান্য জ্ঞানেন্দ্ৰিয়ই কয় মাথোঁ তোমাৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে কৰা তপস্যাত ভগবানে

দেখা নিদিয়া। যদি তুমি মাথোঁ তেওঁৰ বাবেই তপস্যা কৰা, তেতিয়াহে এইটো সম্ভৱ হ'ব। যেতিয়া তোমাৰ অনুভৱ হ'ব যে তেওঁৰ বাহিৰে এই পৃথিৱীত একো নাই; শক্তি, ধন আৰু যশেও যেতিয়া তোমাক আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰিব, তেতিয়া তেওঁ নিজে আহি তোমাৰ সন্মুখত দেখা দিব। এইটো কেৱল এক দিনতে নহয়, ইয়াৰ বাবে বহুতো বছৰ আনকি এটা জন্মও কম হ'ব পাৰে। ধ্ৰুৱই আগৰ জন্মত এজন ধৰ্মাত্মাৰ পুত্ৰ আছিল আৰু ভগবানৰ ওপৰত গভীৰ আস্থা থকা বালক আছিল। এবাৰ তেতিয়া নিজৰ বয়সৰ এজন প্ৰতিপত্তি থকা ৰাজকুমাৰৰ লগত বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিছিল। ৰাজকুমাৰৰ থকা মিলাৰ ধৰণে ধ্ৰুৱক আকৰ্ষিত কৰিছিল আৰু তেওঁ ভাবিছিল ৰাজকুমাৰ হোৱা কিমান ভাগ্যৰ কথা। তেওঁৰ এই ইচ্ছা ক্ষণিকৰ বাবে পূৰণ হৈছিল। তেওঁ এইবাবে ৰাজকুমাৰৰ জন্ম পাইছিল, যাতে তেওঁৰ অনুভৱ হয় সুখ ধৰি ৰাখিব নোৱাৰি।

চামেলীয়ে সুধিলে, “ধ্ৰুৱই আগৰ জন্মৰ বিষয়ে জানিছিল নেকি?”

“নাজানিছিল! কিন্তু পিছত জানিব পাৰিছিল।” সেই কাহিনীটো এনেধৰণৰ -

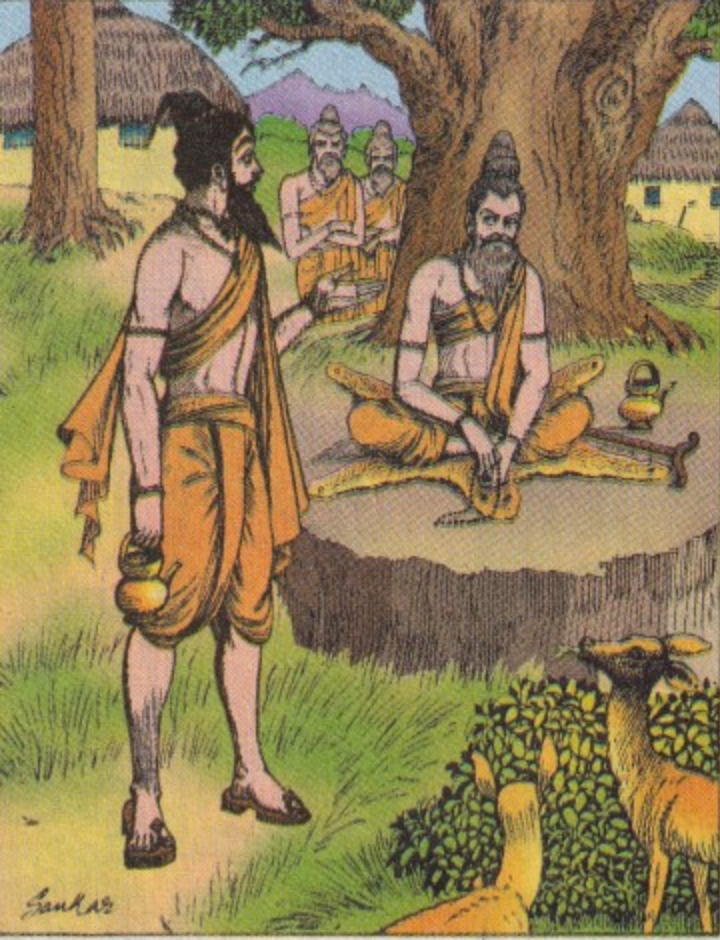
এবাৰ যেতিয়া তেওঁ এজন সাধুৰ লগত বনৰ মাজেৰে গৈ আছিল, তেতিয়া তেওঁৰ আধ্যাত্ম প্ৰাপ্তিৰ বাবে খুব গৰ্ব হৈছিল। তেওঁ অন্ততঃ কম বয়সতে ভগবানক দৰ্শন কৰিব পাৰিলে, যাৰ বাবে অন্য লোকে বছৰ বছৰ ধৰি তপস্যা কৰি থাকে। এটা সৰু মাটিৰ টিলাৰ ফালে দেখুৱাই সাধুৱে কলে, “ধ্ৰুৱ তুমি জানানে সেই গছডালৰ তলত এই মাটিৰ টিলাটো কিয় আছে?” ধ্ৰুৱই কব নোৱাৰিলে। তেতিয়া সাধুৱে কলে-“আচ্ছা মই কৈছো বাক। তাতেই তুমি বছৰ বছৰ ধৰি বহি ঈশ্বৰক ধ্যান কৰিছিলি আৰু নিজৰ শৰীৰ ত্যাগ কৰিছিলি। এইটো তুমি এবাৰেই নহয় বহুবাৰ কৰিছিলি। সেই টিলাটো

তোমাৰ শৰীৰৰ হাড়ৰে বনোৱা। ধ্ৰুৱই আচৰিত হৈ চমকি উঠিল। তেওঁৰ সকলো অহংকাৰ নোহোৱা হ'ল। এইটো মাত্ৰ এটা কাহিনী হ'ব পাৰে, কিন্তু ইয়ে ঈশ্বৰক জানিবলৈ সত্যতা প্ৰকাশ কৰিছে, যিটো আমাৰ পৰম লক্ষ্য, যাক এটা জন্মত পোৱা সম্ভৱ নহয়।”

অধ্যাপক দেৱনাথৰ শ্ৰোতাসকলে অতি শান্ত হৈ বহি আছিল। তেওঁলোকে হয়তো অধ্যাপকে কোৱা কাহিনীটোৰ কথাখিনি বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছে আনহাতে অধ্যাপক দেৱনাথে গমেই পোৱা নাছিল যে তেওঁৰ বোৱাৰীয়েক জয়ন্তী তেওঁৰ পিছফালে থিয় হৈ আছে। তেওঁ যেতিয়া বোৱাৰীয়েকৰ মাত শুনিলে পিছফালে তেওঁ ঘূৰি চালে “এইটো বাক আচৰিত কথা নহয়নে, ভগবানক পোৱাৰ পিছতো মানুহৰ মনত অহংকাৰ ভাব থাকি যায়?”

ঠিক কথা মা, মানুহ বহুত বিচিত্ৰ প্ৰাণী। তুমি বাক এজন সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনত যি গুণ থকা দেখিছা, তেওঁৰ আৰু অন্য এজনৰ মাজত ভিন্নতা

দেখা নাইনে? মই দয়া আৰু ক্ৰোধ এজনৰ মাজতে থকা দেখিছো। এজন ব্যক্তি যাক মূৰ্খ বুলি ভবা হয় হঠাতে তেওঁ বুদ্ধিমানৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা আৰু এজন ব্যক্তি যাক জ্ঞানী বুলি ভবা হয় হঠাতে তেওঁ মূৰ্খৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা দেখিছো। মই এইটো কোৱা আৱশ্যক বুলি ভাবো ঈশ্বৰৰ বিষয়ে উপলব্ধি কৰা সকলো ব্যক্তিৰ বাবে অনুভব একে নহব পাৰে। এইটো সম্পূৰ্ণ সত্য যে, পূৰ্ণৰূপত ভগবানক লাভ কৰা ব্যক্তিসকলৰ মাজত অহংকাৰ ভাব একেবাৰে নাথাকে। যিয়ে এবাৰ তেওঁৰ ভিতৰত ঈশ্বৰক দেখা পাইছে, তেওঁক এক আত্মা বুলি কোৱা হয়, যিহেতু তেওঁৰ ভাবনা ভাগবানৰ লগত এক হৈয়ে থাকে।”

“ইয়াৰ উদাহৰণ হিচাবে কওক ককা।”
চামেলীয়ে কলে।

“তোমালোকে মহামুনি বিশ্বামিত্ৰ আৰু বশিষ্ঠৰ নাম শুনিছা? বশিষ্ঠ এজন সিদ্ধ পুৰুষ আছিল। তেওঁৰ ঈশ্বৰ সন্মুখে যথেষ্ট জ্ঞান আছিল। কিন্তু বিশ্বামিত্ৰই ঈশ্বৰক লাভ কৰিবলৈ ৰাজমুকুত ত্যাগ কৰি এজন সাধু হ’ল। তেওঁ বশিষ্ঠক ঈৰ্ষা কৰিছিল,

কাৰণ মানুহে তেওঁক বশিষ্ঠৰ দৰে ডাঙৰ মুনি বুলি ভাবাতো বিচাৰিছিল। কিন্তু আধ্যাত্মিক বিষয়ত কাৰোবাক ঈৰ্ষা কৰিলেই তাৰ লক্ষ্য পূৰণ নহয়। সেয়েহে বশিষ্ঠৰ দৰে মহান হবলৈ বিশ্বামিত্ৰক বহুতো কষ্ট কৰিব লগা হৈছিল।

এবাৰ বিশ্বামিত্ৰই এইবুলি কৈছিল যে বশিষ্ঠই তেওঁক মহৰ্ষি হিচাবে প্ৰসিদ্ধ কৰিব লাগে। বশিষ্ঠই তেওঁৰ কথা নুশুনিলে। নিজৰ অপাৰগতাৰ কথা নাভাবি বিশ্বামিত্ৰৰ বশিষ্ঠৰ প্ৰতি খংভাব বাঢ়ি গ’ল। ক্ৰোধ আৰু শত্ৰুতাই মানুহক এই পৰ্য্যায়লৈ লৈ যায় যাৰ ওপৰত মানুহে নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখিব নোৱাৰে। বিশ্বামিত্ৰৰ ক্ষেত্ৰটো সেইটোৱে হ’ল। তেওঁ বাৰে বাৰে বশিষ্ঠক কবলৈ ধৰিলে তেওঁ যেন বিশ্বামিত্ৰক মহান সন্ত হিচাবে পৰিচিত কৰায়, কিন্তু বশিষ্ঠই সেইটো কৰিবলৈ মান্তি নহল।

বিশ্বামিত্ৰ ক্ৰোধিত হৈ এনেকুৱা কামো কৰিলে যাতে বশিষ্ঠক নীচ হিচাপে দেখা যায়। আনকি তেওঁ বশিষ্ঠৰ পুতেককো হত্যা কৰিলে। ইমানখিনি কৰা স্ত্ৰেও বশিষ্ঠ শান্ত হৈ থাকিল।

এদিন আন্ধাৰ ৰাতি বিশ্বামিত্ৰই সমাধিত বহি পৰিস্থিতি সম্পৰ্কে ভাবি চালে। তেওঁ ভাবিলে বশিষ্ঠৰ বাবেই অন্য ঋষিসকলে তেওঁক ঋষি হিচাবে মনা নাই। সকলোৱে যেতিয়া বিখ্যাত হৈ পৰিছে অকল তেওঁক হৈ বিখ্যাত হবলৈ দিয়া নাই। আন ভাষাত কবলৈ গলে বশিষ্ঠ বিশ্বামিত্ৰৰ লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ পথত হেঙাৰ হৈ দেখা দিছে। তেওঁ এইটো পাহৰি গৈছে যে কাৰোবাৰ আধ্যাত্ম প্ৰসিদ্ধিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে, কিন্তু ব্যক্তিগত সন্তুষ্টি ভগবানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। দুৰ্ভাগ্যবসতঃ তেওঁৰ ক্ৰোধ বাঢ়িহে গ’ল আৰু সকলো বাধা দূৰ কৰিবলৈ তেওঁ সিদ্ধান্ত ললে।

বিশ্বামিত্ৰৰ শাসন কালৰ কথা মনত কৰি এখন ডেগাৰ লৈ ধীৰে ধীৰে বশিষ্ঠৰ কুটীৰৰ ফালে গ’ল। ডেগাৰখন হাতত মুঠি মাৰি লৈ তেওঁ কাণখন দুৱাৰত লগাই শুনিবলৈ চেষ্টা কৰিলে ভিতৰত কোনোবা ঋষি আছে নে নাই।

তেওঁ বশিষ্ঠৰ পত্নী অৰুন্ধতীৰ মাত শুনিলে ।
তেওঁ কৈ আছিল-“এই মহৎ আকাঙ্ক্ষা থকা
লোক-জনক ঋষিৰ উপাধি দিয়ক, তেতিয়াহে তেওঁ
হিংসা কৰিবলৈ এৰিব । এনে ব্যক্তিক বাৰণ কৰি
কি লাভ, যিয়ে নিজৰ ৰাজপাত ত্যাগ কৰিলে, যিটো
তেওঁ নিজৰ সুখৰ বাবে লাভ কৰিছিল ।”

“মই বিচাৰিছো তেওঁ নিজৰ ৰাজ্যতকৈ অধিক
মূল্যবান বস্তু ত্যাগ কৰক । ৰাজ্য এক বিনাশ হোৱা
বস্তু । কিন্তু মই চাইছো তেওঁৰ ভিতৰত যি অহংকাৰ
ভাব আছে এদিন তেওঁ সেই অহংকাৰ ত্যাগ
কৰক ।” বশিষ্ঠই উত্তৰ দিলে ।

“কিন্তু আপোনাৰ মাথোঁ এটা শব্দই তেওঁৰ মনত
সন্তোষ দিব আৰু ঘৃণাভাব এৰি তেওঁ অধ্যাত্মিক
লক্ষ্যত মনোযোগ দিব ।” অৰুন্ধতীয়ে কলে ।

“নহয় । তেতিয়া তেওঁ নিজকে বেচি সন্মানিত
বুলিহে ভাবিব আৰু নিজৰ লক্ষ্যৰ ওপৰত
মনোযোগ নিদিব । তেওঁ তাতেই সন্তোষ লাভ
কৰিব । মই তেওঁক সঁচাকৈয়ে এজন মহান ঋষি
হিচাবে চাব বিচাৰো, কিন্তু তেওঁ সেই পৰ্য্যায়ত
উপনিত হোৱাৰ আগতে তেওঁ নিজকে মহান ঋষি
বুলি ভবাতো নিবিচাৰো ।”

তেতিয়া বিশ্বামিত্ৰৰ হাতৰ পৰা ডেগাৰখন পৰি

গ’ল । তেতিয়াহে তেওঁৰ বশিষ্ঠৰ মহানতাৰ বিষয়ে
জ্ঞান হ’ল, যাক তেওঁ শত্ৰু বুলি ভাবিছিল । তেওঁ
কান্দি কান্দি বশিষ্ঠৰ ভৰিত পৰিল গৈ । ইয়াৰ
পিছত তেওঁৰ মনৰ পৰিবৰ্তন হ’ল । বশিষ্ঠৰ
তত্ত্বাবধানত তেওঁ আধ্যাত্মৰ ওখ স্থান লাভ
কৰিলে ।

ককাকে বুজাই কলে, “এতিয়া তোমালোকে
বুজি পালা, এজন ব্যক্তিক জাগৰিত কৰিবলৈ
বহুতো ঘটনাই ঘটে । এইটো এনে নহয় যে
বিশ্বামিত্ৰই যেতিয়া বশিষ্ঠক শেষ কৰি দিব খুজিছিল
সেই সময়ত তেওঁ কোনো কামেই কৰা নাছিল ।
কিন্তু তেওঁৰ গাত এনে কোনো শক্তি আছিল যিয়ে
আধ্যাত্মৰ জ্যোতিকে চুব পৰা নাছিল । কিন্তু ঠিক
সময়ত তেওঁৰ আধ্যাত্মিক গুণ বিশ্বামিত্ৰৰ সাধাৰণ
মানৱ শৰীৰৰ ওপৰত প্ৰতিফলিত হ’ল আৰু এইদৰে
তেওঁ মহান ঋষি হ’ল ।

“এইটো কি? আমি কেতিয়াও মানুহক
চিনি নাপাম নে ।” সন্দীপে কলে ।

“তুমি মানুহক তেতিয়াহে বুজিব পাৰিবা,
যেতিয়া তুমি নিজকে বুজি পাবা ।” অধ্যাপক
দেৱনাথে কলে । ইয়াৰ পিছত তেওঁ সকলোৰে
পৰা বিদায় লৈ গ’ল ।

Statement about Ownership of CHANDAMAMA (Assamese)

Rule 8 (form VI), Newspaper (Central) Rules, 1956

1. Place of Publication	82 Defence Officers Colony
Ekkatuthangal
Chennai-600 097
2. Periodicity of Publication	MONTHLY
1 st of each calendar month
3. Printer's Name
Nationality
Address	B. VISWANATHA REDDI
INDIAN
82 Defence Officers Colony
Ekkatuthangal
Chennai-600 097.
4. Publisher's Name
Nationality
Address	B. VISWANATHA REDDI
INDIAN
82 Defence Officers Colony
Ekkatuthangal
Chennai-600 097
5. Editor's Name
Nationality
Address	B. VISWANATHA REDDI (Viswam)
INDIAN
82 Defence Officers Colony
Ekkatuthangal
Chennai-600 097
6. Name and Address of
individuals who own
the paper	Chandamama India Ltd.
Board of Directors:
1. Vinod Sethi
2. B. Viswanatha Reddi
3. P. Sudhir Rao
82 Defence Officers Colony
Ekkatuthangal
Chennai-600 097

I, B. Viswanatha Reddi, do hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

1st March 2001

B. VISWANATHA REDDI
Publisher

কুৰি শতিকাৰ ভাৰত

এক অস্থিৰ গণতন্ত্ৰৰ কাৰ্য্যপ্ৰণালী

১৯৭৭-২০০০

১৯৭৫ চনত ঘোষণা কৰা জৰুৰী
অৱস্থাৰ প্ৰভাৱ ১৯৭৭ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী-মাৰ্চ
মাহত হোৱা সংসদীয় নিৰ্বাচনত পৰিছিল,
যাৰ ফলস্বৰূপে যোৱা৩০ বছৰে একেৰাহে
শাসনত থকা কংগ্ৰেছ দলক ওফৰাই এখন

অকংগ্ৰেছী চৰকাৰ গঠন

হৈছিল। কংগ্ৰেছ

(ও), ভাৰতীয়

লোক দল, জন

সংঘ আৰু

সমাজবাদী পাৰ্টি

একে লগ হৈ

জনতা পাৰ্টি গঠন

কৰিছিল আৰু তাৰ

সভাপতি পতা হৈছিল

মোৰাৰজী ভাই দেশাই মোৰাৰজী দেশাইক।

প্ৰকৃতন কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী

জগজীৱন ৰামে কংগ্ৰেছৰ পৰা পদত্যাগ কৰি

কংগ্ৰেছ ফৰ ডেমোকেৰেছি পাৰ্টি গঠন কৰিছিল

আৰু জনতা পাৰ্টিৰ সৈতে এক বুজাপৰাত

আহিছিল। ১৬ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ১০ মাৰ্চৰ

ভিতৰত পতা নিৰ্বাচনত জনতা পাৰ্টি আৰু

ইয়াৰ মিত্ৰদলবোৰে সংখ্যাগৰিষ্ঠতা লাভ
কৰিছিল। ইন্দিৰা গান্ধীয়ে তেওঁৰ
ৰায়বেবেলি আসনত পৰাজিত হৈছিল। ২১
মাৰ্চত জৰুৰী অৱস্থা তুলি লোৱা হৈছিল।
২৪ মাৰ্চত মোৰাৰজী দেশায়ে প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ
কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

দহখন ৰাজ্য আৰু দুখন কেন্দ্ৰীয় শাসিত
অঞ্চলত কংগ্ৰেছ বিৰোধী টো উঠিছিল।

২১ জুনত নীলম সঞ্জীৱ ৰেড্ডিয়ে-
ভাৰতৰ ৬ষ্ঠ জন ৰাষ্ট্ৰপতিৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ
কৰিছিল।

বহুতো ডেকা সদস্যই কংগ্ৰেছৰ পৰা
ওলাই গৈ ইন্দিৰা গান্ধীক
কংগ্ৰেছ ওৱাৰ্কি কমিটিৰ
পৰা পদত্যাগ কৰিবলৈ
বাধ্য কৰিছিল।

১৯৭৮ চনত অকং-
গ্ৰেছ দলে ত্ৰিপুৰা,
অৰুণাচল প্ৰদেশ,
মেঘালয় আৰু মহা-
ৰাষ্ট্ৰত ক্ষমতালৈ
আহিছিল।

নীলম সঞ্জীৱ ৰেড্ডি

এপ্ৰিল ২০০১

প্রথম সন্মিলিত মন্ত্ৰীসভা

১৯৭৯ চনৰ ১১ জুলাইত বিৰোধী পক্ষই মোৰাৰজী দেশাই চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে অনাস্থা প্ৰস্তাৱ উত্থাপন কৰিছিল।

চৰণ সিং

তেওঁ ১৫ জুলাইত পদত্যাগ কৰিছিল।

উপ-প্ৰধানমন্ত্ৰী চৰণ সিঙে জনতা পাৰ্টি ত্যাগ কৰিছিল আৰু

সংসদত জনতা

(চেকুলাৰ) গোটৰ

নেতা নিৰ্বাচিত হৈছিল।

২৮ জুলাইত চনৰ সিঙে

ভাৰতৰ প্ৰথম সন্মিলিত

মন্ত্ৰীসভা গঠন কৰিছিল। কিন্তু সেই মন্ত্ৰীসভা মাথোঁ কেইদিনমান হে আছিল। ২০ আগষ্টত চৰণ সিঙে পদত্যাগ কৰিছিল আৰু ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে লোকসভা ভঙ্গ কৰি দিছিল।

১৯৮০ চনৰ ২ জানুৱাৰীৰ পৰা ৬ জানুৱাৰীৰ ভিতৰত হোৱা সপ্তম লোকসভাৰ নিৰ্বাচনত ইন্দিৰা গান্ধীয়ে বিপুল সংখ্যাগৰিষ্ঠতা লাভ কৰি ক্ষমতালৈ ঘূৰি আহিছিল। ৫২৪ খন আসনৰ কংগ্ৰেছ (আই) ৩৫৩ খন আসন লাভ কৰিছিল। ১৪ জানুৱাৰীত ইন্দিৰা গান্ধীয়ে প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ কাৰ্য্যভাৰ লৈছিল। কংগ্ৰেছ (আই) কনাটক, গোৱা, অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু হিমাচল প্ৰদেশত ক্ষমতালৈ ঘূৰি আহিছিল আৰু পন্ডিচেৰী, মণিপুৰ, হৰিয়ানা আৰু নগালেণ্ডত অন্যান্য দলৰ লগে মন্ত্ৰীসভা গঠন কৰিছিল। মে মাহত

হোৱা নিৰ্বাচনত কংগ্ৰেছ (আই) য়ে গুজৰাট, ৰাজস্থান, মধ্যপ্ৰদেশ, উৰিষ্যা আৰু উত্তৰ প্ৰদেশত দুই তৃতীয়াংশ সংখ্যা গৰিষ্ঠতা আৰু মহাৰাষ্ট্ৰ আৰু পঞ্জাবত সাধাৰণ সংখ্যা গৰিষ্ঠতা লাভ কৰিছিল।

ইন্দিৰা গান্ধী

ইতিমধ্যে ৬ এপ্ৰিলত

ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টি গঠন হৈছিল। অটল বিহাৰী বাজপায়ীক সভাপতি পতা হৈছিল।

ভাৰতে এক ডাঙৰ সাফল্য লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল, যেতিয়া এচ.জেদ, কাছিমৰ নেতৃত্বত ৰো ২১ জনীয়া ভাৰতীয় বিজ্ঞানীৰ দলটোৱে আণ্টাৰ্কটিকা অভিযানত গৈ ১৯৮২ চনৰ ৯ জানুৱাৰীত তাৰ বৰফৰ ওপৰত পদাৰ্পণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেওঁলোকে তাত থকা প্ৰায় এমাহ কালৰ ভিতৰত দক্ষিণ গঙ্গোত্ৰি নামেৰে প্ৰথম গৱেষণা কেন্দ্ৰটো স্থাপন কৰিছিল।

১৯৮২ চনৰ ২৫ জুলাইত জাইল

জাইল সিং

সিঙে ভাৰতৰ সপ্তম ৰাষ্ট্ৰপতিৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

১৯৭৭ চনৰ নিৰ্বাচনৰ পিছত আকৌ এবাৰ জন্মু কাশ্মীৰৰ মুখ্যমন্ত্ৰী হোৱা, শেখ

আব্দুল্লাৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ
পুত্ৰ ফাৰুক আব্দুল্লা ১৯৮২
চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহত জন্ম
কাশ্মীৰৰ মুখ্যমন্ত্ৰীৰ
কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

১৯৮৩ চনৰ ৩
এপ্ৰিলত পঞ্জাবৰ আকালি
দলে পঞ্জাবৰ সকলো যান
বাহনৰ যাতায়ত বন্ধ
কৰিবলৈ জনোৱা

‘ৰাস্তাৰোকো’ আন্দোলনৰ পিছৰে পৰা
পঞ্জাবত অশান্তিৰ সূত্ৰপাত হৈছিল। এই দলে
আন্দোলন চলাই যাবলৈ ১০০,০০০ জন
লোকৰ এক শক্তিশালি সৈন্যদল গঠন কৰা
অভিপ্ৰায়ৰ কথা ব্যক্ত কৰিছিল। জাৰ্নাইল সিং

ভিন্দনৱালা নামৰ
এজন উগ্ৰপন্থিয়ে দুটা
সম্প্ৰদায়ৰ বিৰুদ্ধে
হিংসাত প্ৰবৃত্ত হৈ-
ছিল। তেওঁ অমৃত-
চৰৰ স্বৰ্ণ মন্দিৰ
চৌহদত আশ্ৰয় লৈ
আছিল। আলোচ-

নাৰ বাবে কেন্দ্ৰই আগবঢ়োৱা প্ৰস্তাৱ আকালি
দল সভাপতি হৰচন্দ সিং লাহোৱাৱালে
প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল।

◆ মেহৰ মুছ, ১৯৭৭ চনত আণ্টাৰ্কটিকাত
গৈ উপস্থিত হোৱা প্ৰথম ভাৰতীয়
মহিলা।

পৃথিৱীৰ অন্যান্য ঠাইত

❖ কনজাৰভেটিভ পাৰ্টি বৃটেনত ক্ষমতালৈ
ঘূৰি আহিছিল। ১৯৭৯ চনৰ ৪ মেত
হোৱা নিৰ্বাচনত এই সংৰক্ষণশীল
দলটোৱে মাৰ্গাৰেট থেচাৰৰ নেতৃত্বত

মাৰ্গাৰেট থেচাৰ

প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি লোবাৰ পাৰ্টিতকৈ ৪৩
খন বেচি আসনত জয় লাভ কৰিছিল।
মাৰ্গাৰেট থেচাৰ ইউৰোপৰ ভিতৰত
প্ৰথম মহিলা প্ৰধান মন্ত্ৰী আছিল।

❖ আফগানিস্তানত চোভিয়েত সৈন্যৰ
উপস্থিতিৰ প্ৰতিবাদত আমেৰিকা
যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ লগতে প্ৰায় ৬০ খন ৰাষ্ট্ৰই
১৯৮০ চনত মস্কোত অনুষ্ঠিত অলিম্পিক
খেল বৰ্জন কৰিছিল। ২৯ জুলাইত,
ভাৰতে অলিম্পিকৰ হকিৰ সোণৰ
পদকটো পুণৰ লাভ কৰিছিল।

● দি ওৱাৰ্ল্ড হেল্থ এচেম্বলিয়ে ১৯৭৭
চনৰ মে মাহত “২০০০ চনৰ
ভিতৰত সকলোৰে বাবে স্বাস্থ্য”
ঘোষণা কৰিছিল।

আতাইতকৈ কমবয়সীয়া প্রধানমন্ত্ৰী

১৯৮৩ চনত নতুন ৰাজনৈতিক ফ্রন্ট এটা গঠন কৰা দেখা গৈছিল। ৮ অক্টোবৰত লোক দল আৰু ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টি এক লগ হৈ নেশ্বনেল ডেমোক্ৰেটিক এলায়েন্স গঠন কৰিছিল। অটল বিহাৰী বাজপায়ীক তাৰে চেয়াৰমেন নিৰ্বাচিত কৰা হৈছিল। চেপ্তেম্বৰ মাহত জনতা পাৰ্টি, কংগ্ৰেছ (এচ), ডেমোক্ৰেটিক চেচিয়েলিষ্ট পাৰ্টি আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় কংগ্ৰেছ লগ হৈ ইউনাইটেড ফ্রন্ট গঠন কৰিছিল। জনতা পাৰ্টিৰ সভাপতি চন্দ্ৰশেখৰক ফ্রন্টৰ চেয়াৰমেন নিৰ্বাচিত কৰা হৈছিল।

১৯৮৪ চনৰ প্ৰথম ভাগত পঞ্জাৰৰ ৰাজনৈতিক তৎপৰতা বৃদ্ধি পাইছিল। স্বৰ্ণ মন্দিৰত অস্ত্ৰ-সস্ত্ৰৰে সৈতে লুকাই থকা ভিন্দ্ৰনৱালা আৰু অন্যান্য বিদ্ৰোহী সকললৈ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে আত্মসমৰ্পন কৰিবলৈ জনোৱা অহ্বানৰ প্ৰতি কোনো সহাৰি পোৱা নাছিল। সদৌ ভাৰত শিখ ছাত্ৰ সংগঠনক অবৈধ ঘোষণা কৰা হৈছিল। মে মাহত আকালিসকলে স্বৰ্ণ মন্দিৰৰ চাৰিওফালে থকা সশস্ত্ৰ বাহিনী উঠাই নিবলৈ দাবী জনাইছিল। তেওঁলোকে খালিস্তান নামে এখন স্বশাসিত ৰাজ্য প্ৰতিস্থা কৰাৰো দাবী জনাইছিল। সৈন্যবাহিনীয়ে অপাৰেশ্বন ব্লু ষ্টাৰ নামে এক অভিযান চলাইছিল। সেই অভিযানত দুয়ো পক্ষৰ গুলিয়া গুলিত ভিন্দ্ৰনৱালা আৰু ছাত্ৰ

ফেডাৰেচনৰ সভাপতি অমুক সিঙৰ মৃত্যু হৈছিল।

শিখসকলৰ বিৰুদ্ধে লোৱা কাৰ্য্য ব্যৱস্থাৰ দেশজুৰি ব্যাপক প্ৰতিক্ৰিয়া হৈছিল। ৩১

অক্টোবৰত প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ চৰকাৰী বাস ভৱনত কৰ্তব্যৰত দুজন শিখ দেহৰক্ষীৰ গুলিত ইন্দিৰা গান্ধীৰ মৃত্যু হৈছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ ৰাজীব গান্ধী, যিয়ে কংগ্ৰেছৰো সাধাৰণ সম্পাদক আছিল, কলিকতাৰ পৰা তৎক্ষণাত দিল্লীলৈ আহি প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

ৰাজীব গান্ধী

ইয়াৰ পিছৰ দুদিনত দিল্লী আৰু উত্তৰ ভাৰতৰ কিছুমান ঠাইত শিখ বিৰোধী আন্দোলন আৰম্ভ হৈছিল আৰু ব্যাপক হত্যালাল চলিছিল। অকল দিল্লীতে ২,০০০ জনতকৈও অধিক শিখ পুৰুষ, মহিলা আৰু শিশুক বধ কৰা হৈছিল।

ডিচেম্বৰ মাহত পঞ্জাৰ আৰু অসমৰ বাহিৰে সকলোবোৰ ৰাজ্যতে লোক সভাৰ নিৰ্বাচন পতা হৈছিল। ৫০৪ খন আসনৰ ভিতৰত কংগ্ৰেছ (আই) য়ে ৪০১ খন আসনত জয় লাভ কৰি লোক সভাৰ নিৰ্বাচনত এক অভিলেখ স্থাপন কৰিছিল। ডিচেম্বৰ মাহৰ ৩১ তাৰিখে ৰাজীব গান্ধী প্ৰধান মন্ত্ৰী হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈছিল। তেতিয়া তেওঁৰ বয়স হৈছিল মাত্ৰ ৪০ বছৰ।

ভাৰতীয় বিমান বাহিনীৰ স্কোৱাড্ৰন লিডাৰ ৰাকেশ শৰ্মাৰ চোভিয়েত মহাকাশচাৰীৰ

ৰাকেশ শৰ্মা

দলটোত যোগ দানৰ দ্বাৰা
ভাৰতেও মহাকাশ অভি-
যানৰ পাতনি মেলিছিল।
১৯৮৪ চনৰ ৪ এপ্ৰিলত
Soyuz T-11-ত উঠি
তেওঁলোকে মহাকাশলৈ
গৈছিল আৰু এসপ্তাহ
মহাকাশত থকাৰ পিছত
ঘূৰি আহিছিল। ঘটনা-
ক্ৰমে মহাকাশ অভিযানৰ অভিজ্ঞতা অৰ্জন
কৰা তেওঁৰেই প্ৰথম ভাৰতীয় আৰু বিশ্বৰ
ভিতৰত ১৩৮ তম ব্যক্তি।

- ◆ ভাৰতে স্থানীয়ভাবে নিৰ্মাণ কৰা ভাস্কৰ-
১ নামৰ কৃত্ৰিম উপগ্ৰহটো ১৯৭৯ চনৰ
৭ জুনত চোভিয়েত মহাকাশ কেন্দ্ৰৰ পৰা
উৎক্ষেপণ কৰিছিল।

প্ৰকাশ পাডুকান

- ◆ ভাৰতৰ প্ৰকাশ পাডুকান লণ্ডনত বিশ্ব
বেডমিণ্টন চেম্পিয়ন হৈছিল (১৯৭৯)।
- ◆ গঙ্গাৰ ওপৰেদি নিৰ্মাণ কৰা মহাত্মা গান্ধী
দলংখন ১৯৮২ চনৰ ২ মাৰ্চত মুকলি কৰা
হৈছিল। ৫.৫৭৫ কি.মি. দীঘল দলংখন
পৃথিবীৰ ভিতৰতে আইতকৈ দীঘল
দলং।

পৃথিবীৰ অন্যান্য ঠাইত

- ❖ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰই মহাকাশ যান
কলম্বিয়া উৎক্ষেপন কৰাতো মহাকাশ
যাত্ৰাৰ বাবে এক মাইলৰ খুটি আছিল।
এই যানখন এটা বকেটৰ ওপৰত উঠি
এখন উৰাজাহাজৰ দৰে ওপৰলৈ
গৈছিল আৰু ১৯৮১ চনৰ এপ্ৰিল
মাহত গ্লাইডাৰৰ দৰে মাটিলৈ নামি
আহিছিল।
- ❖ ১৯৮৩ চনৰ ২৩ মাৰ্চত আমেৰিকাৰ
ৰাষ্ট্ৰপতি ৰোনাল্ড ৰিগানে ষ্টাৰ ওৱাৰ

ৰোনাল্ড ৰিগান

কাৰ্য্যসূচীৰ কথা গোটেই দেশজুৰি
ঘোষণা কৰিছিল। ইয়াৰ উদ্দেশ্য
আছিল নিউক্লিয়াৰ আক্ৰমণৰ পৰা
ৰক্ষা পাবলৈ গোটেই দেশৰ ওপৰতে
প্ৰতিৰক্ষামূলক আৱৰণ নিৰ্মাণ কৰা।
এই কাৰ্য্যসূচীত পাৰমানবিক ক্ষেপ-
নাস্ত্ৰবোৰৰ মজুত ভান্ডাৰ নিৰ্মাণ কৰাৰ
পৰিকল্পনা কৰা হৈছিল।

পঞ্জাবৰ বিৰোধ মিমাংসা

১৯৮৪ চনৰ ৩ ডিচেম্বৰত ঘটা ভূপাল গেছ দুৰ্ঘটনাৰ কথা পৃথিবীৰ মানুহৰ মনত বহুদিনলৈ থাকিব। মাজনিশাৰ অলপ পাচতে এটা কীটনাশক দ্ৰব্য প্ৰস্তুত কৰা কাৰখনাৰ পৰা প্ৰাণনাশক গেছ ওলাবলৈ ধৰে। মধ্য প্ৰদেশৰ ৰাজধানী ভূপাল, অতি সোনকালে গেছি চেম্বাৰত পৰিণত হয়। ৩,০০০ তকৈও অধিক লোকে এই দুৰ্ঘটনাত প্ৰাণ হেৰুৱাইছিল। হাজাৰ হাজাৰ মানুহে ঘৰৰ পৰা পলাই গৈছিল বহুতো মানুহ গোটেই জীৱনৰ বাবে পঙ্গু হৈ গৈছিল।

অপাৰেশ্বন ৰু ষ্টাৰৰ পিছত, কেন্দ্ৰই এটা সমিল মিলৰ পথ উলিয়াবলৈ অত্যন্ত চেষ্টা কৰিছিল। ১৯৮৫ চনৰ ২৪ জুলাইত প্ৰধানমন্ত্ৰী ৰাজীৱ গান্ধী আৰু সন্ত লক্ষ্ণোৱালে ঐতিহাসিক পঞ্জাব শান্তি চুক্তিত চহী কৰিছিল। শিখ সম্প্ৰদায় আৰু চৰকাৰৰ মাজত মধ্যস্থতা কৰা লক্ষ্ণোৱালে পিছত শিখ সম্প্ৰদায়ৰ পৰা নিজেই পৃথক হৈ আছিল। সাংগ্ৰহৰ ওচৰত ২০ আগষ্টৰ দিনা তেওঁ যেতিয়া সমবেত লোকসকলৰ মাজত ভাষণ দি আছিল, পঞ্জাব চুক্তিৰ বিৰোধিতা কৰা খালিস্থান পন্থি মৌলবাদী সকলে তেওঁক গুলিয়াই হত্যা কৰিছিল। চেপ্তেম্বৰ মাহত তাত নিৰ্বাচন পতা হৈছিল। ইউনাইটেড আকালি দলে নিৰ্বাচন বৰ্জন কৰিবলৈ মানুহক আহ্বান জনাইছিল, কিন্তু ইয়াৰে এটা অংশই নিৰ্বাচনত ভাগ লোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। আকালি দলে ৭৩ খন আসন আৰু কংগ্ৰেছ

(আই) এ ৩২ খন আসন লাভ কৰিছিল। সুৰজিৎ সিং বাৰ্ণালাক মুখ্যমন্ত্ৰী পতা হৈছিল।

সংবাদ আৰু সদনৰ সদস্য সকলৰ দলত্যাগ ৰোধ কৰিবলৈ ১৯৮৫ চনত ভাৰতত দলত্যাগ বিৰোধী আইন বলবৎ কৰা হৈছিল। ভাৰতীয় গণতন্ত্ৰৰ ইতিহাসত এই ঐতিহাসিক ব্যৱস্থা, ১৯৮৫ চনৰ ৩০ জানুৱাৰীৰ পৰা কাৰ্য্যকৰী কৰা হৈছিল।

১৯৮৬ চনৰ ২৫

জুলাইত আৰ. ভেঙ্কটৰমনে ভাৰতৰ অষ্টম ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু মিজোৰাম, যিয়ে কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চল হিচাবে আছিল, ১৯৮৭ চনৰ ২০ ফেব্ৰুৱাৰীত পূৰ্ণ ৰাজ্যৰ মৰ্য্যাদা দিয়া হৈছিল। ৩০ মে তাৰিখে গোৱা ভাৰতৰ ২৫ তম ৰাজ্য হিচাবে পৰিগণিত হৈছিল। আগৰ পৰ্তুগীজসকলৰ দখলত থকা দমন আৰু ডিউও ভাৰতৰ লগত চামিল হৈছিল আৰু কেন্দ্ৰই শাসন কৰিবলৈ লৈছিল।

শ্ৰীলঙ্কাত জাতিগত সমস্যা বৃদ্ধি পোৱাত প্ৰধান মন্ত্ৰী ৰাজীৱ গান্ধী কলম্বোলৈ গৈ ১৯৮৭ চনৰ ২৯ জুলাইত শ্ৰীলঙ্কাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি জয়বৰ্দ্ধনেৰ সৈতে এখন চুক্তিত চহী কৰিছিল। এই মৰ্মে সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছিল যে,

আৰ. ভেঙ্কটৰমন

শ্রীলঙ্কালৈ ভাৰতে এদল শান্তি ৰক্ষি বাহিনী পঠাব আৰু তামিল সংখ্যা গৰিষ্ঠ অঞ্চল, উত্তৰ পূব প্ৰাদেশিক কাউন্সিলৰ নিৰ্বাচন ভাৰতৰ তত্ত্বাবধানত পতা হ'ব। ইতিমধ্যে তামিল ইউনাইটেড লিবাৰেশ্বন ফ্ৰণ্টৰ পৰা ওলাই অহা ডি, প্ৰভাকৰণৰ নেতৃত্বত লিবাৰেশ্বন টাইগাৰচ অফ তামিল ইলম (LTTE) গঠন কৰা হৈছিল। এই বাহিনী টোৱে শ্রীলঙ্কাৰ সৈন্য বাহিনীৰ লগত গৰিলা যুদ্ধত লিপ্ত হৈ আছিল। ভাৰতীয় শান্তি ৰক্ষি বাহিনী শ্রীলঙ্কাত দুবছৰ আছিল।

- ◆ ১৯৫০ চনত কলিকতাত মিচনাৰী অব চেৰিটি প্ৰতিষ্ঠা কৰা মাদাৰ টেৰেছাক ১৯৭৯ চনৰ ১৭ অক্টোবৰত শান্তিৰ বাবে নবেল পুৰস্কাৰ দিয়া হৈছিল। ১৯৮০ চনৰ জানুৱাৰী মাহত তেওঁক ভাৰতৰ উচ্চাতম অসামৰিক পুৰস্কাৰ ভাৰত ৰত্নৰে বিভূষিতকৰা হৈছিল।

মাদাৰ টেৰেছা

পৃথিৱীৰ অন্যান্য ঠাইত

- ❖ ১৯৮৫ চনত ৰাষ্ট্ৰপতি মিখাইল গৰ্বাছেভে চোভিয়েত শাসন পদ্ধতিৰ সংস্কাৰ সাধন কৰিবলৈ কিছুমান জনপ্ৰিয় ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্ত্তন কৰিছিল। তাৰে এটা আছিল গ্লাছনচট বা মুকলি প্ৰৱেশ ব্যৱস্থা আৰু আনটো আছিল পেৰেষ্ট্ৰোইকা বা পুনৰ গঠন।

মিখাইল গৰ্বাছেভ

তেওঁ আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি ৰোনাল্ড ৰিগানৰ সৈতে অস্ত্ৰ প্ৰতিযোগিতা সীমিত কৰণৰ যুক্তিযুক্ততাৰ ওপৰত আলোচনা কৰিছিল।

- ১৯৭৮ তনত পশ্চিম জামানীত প্ৰথমতে কম্পেক্ ডিচ্‌ক্ (চি ডি) প্ৰচলন কৰা হৈছিল।

চৰকাৰ আহে আৰু যায়

১৯৮৯ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত হোৱা নবম লোক সভা নিৰ্বাচনত কোনো দলেই সংখ্যা গৰিষ্ঠতা নাপালে। কংগ্ৰেছ (আই)-এ মাথোঁ ১৯৩ খন আসনহে পাইছিল। জনতা দলে ১৪১ খন, বি জে পিয়ে ৮৮ খন আৰু চিপি এম-এ ৩২ খন আসন লাভ কৰিছিল। নৱেম্বৰ মাহত ৰাজীৱ গান্ধীয়ে পদত্যাগ কৰিছিল। নেশ্বনেল ফ্ৰণ্টে চৰকাৰ

গঠনৰ দাবী জনাইছিল।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ১ তাৰিখে জনতা দল আৰু নেশ্বনেল ফ্ৰণ্টৰ সংসদীয় দলে ডি.পি. সিঙক তেওঁলোকৰ নেতা নিৰ্বাচন কৰিছিল। চিপিএম, চিপিআই, আৰ এচ পি, ফৰৱাৰ্ড

ব্লক আৰু বিজেপিৰ দৰে দলবোৰে বাহিৰৰ পৰা চৰকাৰক সমৰ্থন জনাইছিল। ২ ডিচেম্বৰত ডি.পি. সিঙে প্ৰধান মন্ত্ৰী ৰূপে শপত গ্ৰহণ কৰিছিল।

চৰকাৰে মন্ডল কমিচনৰ পৰামৰ্শাৱলী কাৰ্য্যকৰী কৰিবলৈ লৈছিল, সেইমতে চৰকাৰৰ অধীনৰ সংস্থাবোৰত সামাজিক আৰু শিক্ষাগত ভাবে পিছপৰা সকলৰ বাবে শতকৰা ২৭ ভাগ পদ সংৰক্ষিত ৰখাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। স্কুল আৰু কলেজৰ ছাত্ৰ-সকলে এই সিদ্ধান্তৰ প্ৰতিবাদ কৰি কিছুমানে আনকি আত্মাহুতি দিছিল। ১৯৯০ চনৰ আগষ্ট মাহত চৰকাৰে সকলোবোৰ

শিক্ষানুষ্ঠান এমাহৰ বাবে বন্ধ কৰি দিছিল। প্ৰথমতে দিল্লীত আৰম্ভ হোৱা এই আন্দোলন অতি সোনকালে অন্যান্য ৰাজ্যটো বিয়পি পৰিছিল।

নৱেম্বৰ মাহৰ ৫ তাৰিখে জনতা দল ভাগ হৈছিল। ৭০ জন এম পিৰ এটা গোটে চন্দ্ৰশেখৰক নেতা নিৰ্বাচিত কৰিছিল। ইতিমধ্যে বিজেপিয়ে

চৰকাৰৰ ওপৰৰ পৰা সমৰ্থন প্ৰত্যাহৰ কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল। কংগ্ৰেছ (আই) এম পি

সকলে চন্দ্ৰশেখৰক সমৰ্থন জনাইছিল। লোক সভাৰ আস্থা ভোটত

পৰাজিত হৈ ডি.পি.সিঙে পদত্যাগ কৰিছিল। ১০ নৱেম্বৰত চন্দ্ৰশেখৰে ভাৰতৰ অষ্টম প্ৰধানমন্ত্ৰী হিচাবে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

চন্দ্ৰশেখৰ চৰকাৰো খুব কম দিনহে শাসনত আছিল। কংগ্ৰেছ (আই)-এ তেওঁৰ চৰকাৰৰ পৰা সমৰ্থন উঠাই লোৱাত সেই মন্ত্ৰীসভা সংখ্যালঘুত পাৰিগত হৈছিল। ১৯৯১ চনৰ ৬ মাৰ্চত চন্দ্ৰশেখৰে পদত্যাগ কৰিছিল।

দশম লোকসভাৰ নিৰ্বাচন দুটা পৰ্য্যায়ত কৰা হৈছিল। প্ৰথম পৰ্য্যায় ২০ মেত শেষ হৈছিল। নিৰ্বাচনী অভিযান উপলক্ষ্যে প্ৰাক্তন প্ৰধানমন্ত্ৰী ৰাজীৱ গান্ধী, ২১ মেত গৈ তামিলনাডুত উপস্থিত হৈছিল। চেন্নাইৰ উপকণ্ঠৰ শ্ৰীপেৰেমবুডুৰত তেওঁ এখন

ডি.পি. সিং

চন্দ্ৰশেখৰ

নিবাৰ্চনী সভাত ভাষণ
দিয়াৰ কথা আছিল।
সভা স্থলিলৈ যোৱাৰ
পথত এল টি টি ইৰ
এক মহিলা চুই-
চাইড বস্বাৰে বিস্ফো-
ৰণ ঘটাই তেওঁক
হত্যা কৰিছিল। দ্বিতীয়
পৰ্য্যায়ৰ নিবাৰ্চন ২০

পি.ভি. নৰসিংহৰাও

দিন পিচুৱাই দি জুন মাহত পতা হৈছিল।
ইতিমধ্যে ফলাফল ঘোষণা কৰা হৈছিল।
কংগ্ৰেছ (আই) আৰু সন্মিলিত দলবোৰে
২২০ খন আসন লাভ কৰিছিল।
পি.ভি.নৰসিংহ ৰাওক কংগ্ৰেছ সংসদীয়
দলৰ নেতা নিবাচিত কৰা হৈছিল আৰু ২১
জুনত তেওঁ প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ
কৰিছিল।

- ◆ সুৰৰ সাম্ৰাজ্ঞী লতা মঙ্গেশকৰে ২০টা
ভাৰতীয় ভাষাত ২৫,০০০ তকৈও
অধিক গান গাই গিনিজ বুক অফ
ওৱাল্ড ৰেকৰ্ডৰ ১৯৮৪ চনৰ
সংস্কৰণত নিজৰ নামটো অন্তৰ্ভুক্ত
কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

পৃথিৱীৰ অন্যান্য ঠাইত

- ❖ বিশ্বৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ পাৰমানৱিক
দুৰ্ঘটনাটো ঘটিছিল চোভিয়েত
ইউনিয়নত। ইয়াৰে চাৰ্ণবিল পৰমাণু
কেন্দ্ৰত থকা চাৰিটা বিক্ৰান্তৰ এটাত
১৯৮৬ চনৰ ২৬ এপ্ৰিলত বিস্ফোৰণ
ঘটি জুই লাগি এই দুৰ্ঘটনাটো ঘটিছিল।
পৰমাণু কণিকা থকা ধোঁৱাবোৰ
ইউৰোপৰ বহুতো দেশলৈ বিয়পি
গৈছিল। আনকি ভাৰততো ইয়াৰ
কণিকা দেখা গৈছিল।
- ❖ ১৯৯০ চনৰ আগষ্ট মাহত ইৰাকৰ সৈন্য
বাহিনীয়ে কুৱেইট দখল কৰাত যুদ্ধ আৰম্ভ
হৈছিল আৰু পাছত তাকেই গাল্ফ ওৱাৰ
বুলি কোৱা হৈছিল। আৰব লিগৰ দেশ-
বোৰে কুৱেইটৰ পৰা ইৰাকৰ সৈন্য
আঁতৰোৱাৰ দাবী জনাইছিল। চৌদি
আৰবৰ অনুৰোধত আমেৰিকাই ইৰাকৰ
বিকন্ধে যুদ্ধ ঘোষণা কৰিছিল আৰু
১৯৯১ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ শেহৰ
ফালে এই যুদ্ধ বন্ধ হৈছিল।

- চুইডেনৰ এটা
প্ৰতিষ্ঠানে চেলু-
লাৰ ফোন প্ৰথম
প্ৰচলন কৰিছিল
(১৯৭৯)।

এটা মচজিদ আৰু এটা বান্ধকলৈ বিবাদ

উপৰাষ্ট্ৰপতি শঙ্কৰ দয়াল শৰ্মাই ১৯৯২

চনৰ ১৭ জুলাইত ভাৰতৰ

নবম ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাবে

কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ

কৰিছিল।

উত্তৰ প্ৰদেশৰ

আযোধ্যাত থকা

বাবৰি মচজিদক লৈ

হোৱা বিবাদে ১৯৯২

চনৰ ৬ ডিচেম্বৰত

শীৰ্ষবিন্দু পাইছিল গৈ,

যেতিয়া কিছুমান কৰ

সেৱকে (স্বেচ্ছাসেৱক)

মচজিদৰ গম্বুজবোৰ ভাঙিবলৈ ধৰিছিল।

আগতে সেই ঠাইত ভাগবান ৰামৰ মন্দিৰ

আছিল নে নাই আৰু মোগল আক্ৰমণৰ

সময়ত সেইটো ভাঙি তাৰ ঠাইত মচজিদ

নিৰ্মাণ কৰিছিল নে নাই তাক লৈ মতবিৰোধ

আছে। অযোধ্যাৰ ঘটনাৰ টো গোটেই

দেশজুৰি বিয়াপি পৰিছিল আৰু পিছদিনা

কিছুমান ঠাইত সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষ লাগিছিল।

এসপ্তাহৰ ভিতৰত প্ৰায় এহেজাৰ মানুহৰ

মৃত্যু হৈছিল। এই ঘটনাৰ ফল স্বৰূপে উত্তৰ

প্ৰদেশ, ৰাজস্থান, মধ্যপ্ৰদেশ আৰু হিমাচল

প্ৰদেশৰ বিজেপি চৰকাৰবোৰ ভঙ্গ কৰি দিয়া

হৈছিল।

১৯৯৩ চনত মহাৰাষ্ট্ৰত এটা ডাঙৰ

ভূমিকম্প হৈছিল। এই ভূমিকম্পত লাটুৰ

আৰু ওচমানাবাদ জিলা বেয়া ভাবে ক্ষতিগ্ৰস্ত

হৈছিল। প্ৰায় ১০,০০০ জন মানুহৰ মৃত্যু

হৈছিল।

মহাৰাষ্ট্ৰত এক অন্য ধৰণৰ আন্দোলন

দেখা গৈছিল। নৰ্মদাৰ ওপৰত চৰ্দাৰ সৰোবৰ

বান্ধৰ উচ্চতা গুজৰাট চৰকাৰে বঢ়াবলৈ চেষ্টা

কৰাত তাৰ প্ৰতিবাদত এই আন্দোলন গঢ়ি

উঠিছিল। পৰিবেশবিদ সকলে আশংকা

কৰিছিল যে ইয়াৰ ফলত মহাৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰচুৰ বনজ

সম্পদ ধ্বংস হ'ব আৰু মানুহৰ বসতি আৰু

জীৱনৰ বাবে ভাবুকি হৈ দেখা দিব। ১৯৯৩

চনৰ আগষ্ট মাহত মহাৰাষ্ট্ৰ চৰকাৰৰ আশ্বাস

পাই, বিশেষকৈ যিবোৰ সেই ঠাইৰ পৰা উচ্ছেদ

হৈছিল তেওঁলোকক পুনৰ সংস্থাপন কৰিব

খোজাত আন্দোলন স্থগিত ৰখা হৈছিল।

জম্মু আৰু কাশ্মীৰত সন্ত্ৰাসবাদী কাৰ্য্য-

কলাপৰ উপশম নোহোৱাত ১৯৯৪ চনত

তাত আকৌ ছমাহৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰপতি শাসনৰ

ম্যাদ বঢ়াই দিয়া হৈছিল। পাকিস্তানে

আন্তৰ্জাতিক মানৱধিকাৰ কমিচনত কাশ্মীৰৰ

ওপৰত ২৬ ফেব্ৰুৱাৰীত প্ৰস্তাৱ উত্থাপন কৰা

বাবে ভাৰতে ইয়াৰ বিৰোধিতা কৰিছিল।

মধ্যস্থতাৰ বাবে উত্থাপন কৰা প্ৰস্তাৱ ভাৰতে

নাকচ কৰিছিল।

১৯৯৫ চনৰ জুলাই মাহত কাশ্মীৰৰ

সন্ত্ৰাসবাদী সকলে ৬ জন বিদেশী ভ্ৰমণ-

কাৰক অপহৰণ কৰিছিল। তেওঁলোকক

এৰি দিয়াৰ বিপৰীতে অপহৰণকাৰী সকলে

ভাৰতৰ জেলত বন্দীহৈ থকা ১৭ জন সন্ত্ৰাস-

বাদীৰ মুক্তিৰ দাবী কৰিছিল। চৰকাৰে

শঙ্কৰ দয়াল
শৰ্মা

তেওঁলোকৰ দাবী অগ্রাহ্য কৰি কৈছিল যে দুজনৰ বাহিৰে অন্যবোৰ কাশ্মীৰী নহয়, পাকিস্তান আৰু আফগানিস্তানৰ ভেৰোনিয়া সৈন্যহে।

১৯৯৫ চনৰ ১১ মেত সন্ত্ৰাসবাদী সকলে শ্ৰীনগৰৰ ওচৰৰ ছৰাৰ-এ-চৰিফ মচজিদত জুই লগাই দিছিল। এই মচজিদতে ১৫ শ শতিকাৰ চুফিবাদী সন্ত শেখ নুৰুদ্দিন নূৰানিক কবৰ দিয়া হৈছিল। তেওঁ হিন্দু মুছলমান একতাৰ বাবে ধৰ্মমত প্ৰচাৰ কৰা বুলি বিশ্বাস কৰা হয় আৰু সেয়েহে হিন্দুসকলে তেওঁক নন্দ ঋষি বুলি মাতিছিল বুলি কোৱা হয়। পঞ্চাশৰ দশকত শেখ আব্দুল্লাই ইয়াক মেৰামতি কৰাৰ পিছত এই মচজিদলৈ হিন্দু মুছলমান উভয় তীৰ্থ যাত্ৰীয়েই আহিছিল।

- ◆ ২০০০ চনৰ ২৪ জুলাইত হায়দৰা-বাদত অনুষ্ঠিত আন্তৰ্জাতিক দবা প্ৰতিযোগিতাত এচ.বিজয়লক্ষ্মী প্ৰথম মহিলা গ্ৰেন্ড মাষ্টাৰ হৈছিল।

পৃথিবীৰ অন্যান্য ঠাইত

- ❖ দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ কৃষ্ণকায় মানুহসকলৰ স্বাধীনতাৰ বাবে নেতৃত্ব দিয়া নেলচন মেন্ডেলাক ২৬ বছৰ পিছত ১৯৯০ চনৰ ১১ ফেব্ৰুৱাৰীত জেলৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়া হৈছিল।

- দুজন চোভিয়েত মহাকাশচাৰীয়ে এখন মহাকাশ যানত ১৭৫ দিন থাকি এক অভিলেখ সৃষ্টি কৰিছিল (১৯৭৯)।
- জাপানত তৈয়াৰ কৰা, এজনে শুনিব পৰা ওৱাক যেন, ১৯৭৯ চনত বজাৰত খুব বিক্ৰী হৈছিল।

চি টি বি টি লৈ ভাৰতৰ বিৰোধিতা

১৯৯৬ চনতো

ভাৰতৰ বাবে

আছিল এক

অনন্য বছৰ,

কাৰণ সেই

বছৰটোত

ভাৰতত

তি নিজন

পুৰাণ মন্ত্ৰী

হৈছিল। ১১ তম

লোক সভা

এইচ.ডি. দেৱগৌড়া

নিৰ্বাচনত কংগ্ৰেছে সংখ্যাগৰিষ্ঠতা হেৰুৱাইছিল। নৰসিংহ বাওৱে পদত্যাগ কৰিছিল। বেচি সংখ্যক আসন লাভ কৰা বাবে অন্য ১১ টা দলৰ সহায়ত বিজেপিয়ে মন্ত্ৰীসভা গঠনৰ দাবী জনাইছিল। মে মাহৰ ১৬ তাৰিখে তেওঁলোকে অটল বিহাৰী বাজপায়ীক তেওঁলোকৰ নেতা নিৰ্বাচন কৰিছিল আৰু তেওঁ এখন মন্ত্ৰীসভা গঠন কৰিছিল। কিন্তু ২৮ মেত তেওঁ বিশ্বাস প্ৰস্তাৱত জয় হ'ব নোৱাৰা বাবে তেওঁও পদত্যাগ কৰিছিল। ইয়াৰ পিছত ১৩ টা দল লগ হৈ ইউনাইটেড ফ্ৰন্ট গঠন কৰিছিল। এইচ. ডি. দেৱ-গৌড়াক তেওঁলোকৰ নেতা নিৰ্বাচন কৰা হৈছিল আৰু ১ জুনত তেওঁ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

জেনেভাত বহা বিশ্ব সন্মিলনত ভাৰতে কম্পিউহেনচিভ চেণ্ট বেন ট্ৰিটিৰ (CTBT) বিৰোধিতা কৰিছিল। তাত এইটো দাবী কৰা হৈছিল যে যেতিয়ালৈকে পৰমাণু অস্ত্ৰ তৈয়াৰ

কৰা দেশবোৰে অস্ত্ৰ উৎপাদন বন্ধ কৰিবলৈ সন্মত নহ'ব তেতিয়ালৈকে এই চুক্তিৰ কোনো মানে নাথাকিব। তৃতীয় বিশ্বৰ দেশবোৰে এনেধৰণৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰ পৰা ভয়ৰ সন্মুখীন হৈ থাকিব। ভাৰতে এই চুক্তিত চহী কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল।

১৯৯৭ চনত ভাৰতত দুজন প্ৰধান মন্ত্ৰী হৈছিল। দেৱগৌড়াই উত্থাপন কৰা বিশ্বাস প্ৰস্তাৱ ১১ এপ্ৰিলত লোক সভাত নাকচ হোৱাত তেওঁ পদত্যাগ কৰিছিল। ইয়াৰ

আগতে ৩০

মাৰ্চত কংগ্ৰেছ

(আই) এ

ইউনাইটেড

ফ্ৰন্ট মন্ত্ৰী সভাৰ

পৰা সমৰ্থন

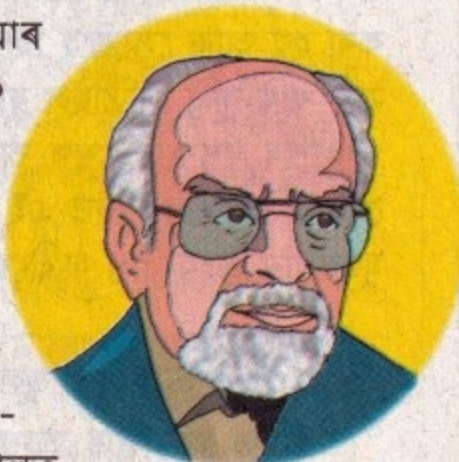
প্ৰত্যাহাৰ কৰি-

ছিল। ২১ এপ্ৰিলত

আই.কে. গুজৰালক ফ্ৰন্ট

টৰ নেতা নিৰ্বাচিত কৰা হৈছিল। তেওঁ দ্বাদশ প্ৰধান মন্ত্ৰী হিচাবে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁৰ মন্ত্ৰীসভাও মাথোঁ কেইদিনমানহে আছিল। ২৮ নৱেম্ব-ৰত কংগ্ৰেছ (আই)-এ আকৌ মন্ত্ৰীসভাৰ পৰা সমৰ্থন উঠাই লৈছিল। গুজৰালে পদত্যাগ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ পৰামৰ্শ মতে ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে লোক সভা ভঙ্গ কৰি নতুনকৈ নিৰ্বাচন পাতিবলৈ আদেশ দিছিল।

১৯৯৭ চনৰ ২৫ জুলাইত কে.আৰ.

গুজৰাল

কে.আৰ. নাৰায়ণন

নাৰায়ণনে ভাৰতৰ
দশম ৰাষ্ট্ৰপতি ৰূপে
শপত গ্ৰহণ কৰি-
ছিল।

তামিলনাড়ু
এক ভয়ানক
হত্যাकाण্ডৰ সাক্ষী
হৈছিল যেতিয়া
১৯৯১ চনত এক
মানৱ বম বিস্ফোৰণ
ঘটাই ৰাজীৱ গান্ধীক

হত্যা কৰা হৈছিল। ১৯৯৮ চনৰ ১৪
ফেব্ৰুৱাৰীত আকৌ এবাৰ কোয়েম্বাটোৰত
বিস্ফোৰণ ঘটোৱা হৈছিল। ১৮ খন বিভিন্ন
ঠাইত বিস্ফোৰণ ঘটোৱাৰ ফলত ৮৪জন
লোকৰ মৃত্যু হৈছিল। বি জে পি সভাপতি
এল.কে. আদৱানি যি ঠাইত নিৰ্বাচনি সভাত
ভাষণ দিয়াৰ কথা আছিল তাতো এক
বিস্ফোৰণ ঘটিছিল।

এক উগ্ৰপন্থি মুছলমান সংগঠনে এই
ঘটনাৰ দায়িত্ব স্বীকাৰ কৰিছিল।

- ◆ ১৯৮৩ চনৰ ২৫ জুনত ভাৰতে প্ৰথম
বাৰৰ বাবে বিশ্বকাপ ক্ৰিকেটৰ ফাইনাল
খেলত জয় লাভ কৰিছিল। ইংলণ্ডৰ
লৰ্ডচত হোৱা এই খেলত ভাৰতে ৪৩
ৰাণত ওৱেষ্ট ইণ্ডিজক পৰাজিত কৰিছিল।
এইটো এটা মন কৰিবলগীয়া কথা যে,
১৯৩২ চনৰ ২৫ জুনত ইয়াতে ভাৰতে
ইংলণ্ডৰ বিৰুদ্ধে প্ৰথম টেষ্ট খেলিছিল।

পৃথিৱীৰ

অন্যান্য ঠাইত

- ❖ ইউৰোপ মহাদেশত কমিউনিজিমৰ
পতন সম্পূৰ্ণ হৈছিল, যেতিয়া
এসময়ৰ শক্তিশালী চোভিয়ে ইউনিয়ন
খণ্ড খণ্ড হৈ গৈছিল আৰু এই খণ্ড
দেশবোৰ স্বাধীন হৈছিল। বৰিচ
ইয়েলট্চিনে তেওঁৰ হাতত ক্ষমতা
হস্তান্তৰ কৰিবলৈ গোৰ্বাচেভক বাধ্য
কৰাই ১৯৯১ চনৰ ২৪ ডিচেম্বৰত
ইয়েলট্চিন ৰুচ গণৰাজ্যৰ ৰাষ্ট্ৰপতি
হৈছিল।

বৰিচ ইয়েলট্চিন

- বিচাৰ্ড এটেনবুৰোৰ পৰিচালনাত, মহাত্মা
গান্ধীৰ ওপৰত তৈয়াৰ কৰা প্ৰথম চলচ্চিত্ৰ,
১৯৮২ চনত ছবি ঘৰৰ বাবে মুকলি কৰা
হৈছিল। এই ছবিখনে আঠটা অস্কাৰ লাভ
কৰিছিল, তাৰ ভিতৰত আছিল শ্ৰেষ্ঠ
চলচ্চিত্ৰ, শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালনা আৰু শ্ৰেষ্ঠ
অভিনেতাৰ পুৰস্কাৰ (বেন কিংচলিয়ে
মহাত্মা গান্ধীৰ ভাৱত অভিনয় কৰিছিল)

ভাৰতে নিজৰ পৰমাণু ক্ষমতাৰ পৰীক্ষা কৰিছিল

১৯৯৮ চনৰ মাৰ্চ মাহত ভাৰতৰ দ্বাদশ লোক সভাৰ নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হৈছিল। সেই নিৰ্বাচনত কোনো দলেই সংখ্যাগৰিষ্ঠতা পোৱা নাছিল। বি জে পি আৰু ইয়াৰ মিত্ৰ দলবোৰে ২৭৭ খন আসন পাইছিল, কংগ্ৰেছ (আই)-এ মাথোঁ ১৪১ খন

এ.বি. বাজপায়ী হৈছিল। বি জে পিৰ নেতৃত্বত সংযুক্ত দলবোৰে অটল বিহাৰী বাজপায়ীক নেতা নিৰ্বাচিত কৰিছিল। ১৯ মাৰ্চত তেওঁ দ্বাদশ প্ৰধান মন্ত্ৰী হিচাবে শপত গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁ ১৩ ভোটৰ ব্যৱধানত বিশ্বাস প্ৰস্তাৱত জয়লাভ কৰিছিল।

১৯৯৮ চনৰ ১১ মেত ৰাজস্থানৰ পোখৰানত ভাৰতে আকৌ এবাৰ পাৰমানবিক শক্তিৰ পৰীক্ষা কৰিছিল। ইয়াৰ দুদিন পিচত আকৌ এটা পৰীক্ষা কৰি নিশ্চিত হৈছিল যে, ৰিমোট কন্ট্ৰোলেৰে পৰীক্ষা কৰিব পৰা সামৰ্থ্য ভাৰতৰ আছে।

১৯৯৯ চনত বিহাৰ, অন্ধ্ৰ প্ৰদেশ, জম্মু আৰু কাশ্মীৰ, উৰিষা, দিল্লী আৰু ত্ৰিপুৰাত সন্ত্ৰসবাদী কাৰ্য্য কলাপে মূৰ দাঙি উঠিছিল। ডিচেম্বৰ মাহৰ ২৪ তাৰিখে নেপালৰ কাঠমাণ্ডুৰ পৰা দিল্লীগামী ইণ্ডিয়ান এয়াৰ লাইন্সৰ বিমান এখন অপহৰণ কৰি নিয়াত গোটেই দেশে চমকি উঠিছিল। পিছদিনা বিমানখন আফগানিস্তানৰ কান্দাহাৰত অবতৰণ কৰিছিল। ছয় দিন আলোচনাৰ পিছত অৱশেষত ১৮৯ জন যাত্ৰী আৰু

বিমান কৰ্মীক মুকলি কৰি দিছিল।

নতুন দিল্লী আৰু লাহোৰৰ মাজত নিয়মিত বাছ সেৱা প্ৰবৰ্তন কৰাৰ বাবে ভাৰত আৰু পাকিস্তান একমত হৈছিল। ১৯৯৯ চনৰ ২০ ফেব্ৰুৱাৰীত প্ৰধান মন্ত্ৰী বাজপায়ী প্ৰথমে এই বাছ যাত্ৰা কৰিছিল। দুয়ো দেশৰ মাজত বন্ধুত্বৰ ভাব পুনৰ্জীৱিত কৰিবলৈ তেওঁ লাহোৰ চুক্তিত চহী কৰিছিল।

পাকিস্তানী অনুপ্ৰৱেশকাৰীসকলে কাশ্মীৰৰ সীমা কাৰগিলত ভাৰতীয় আউটপোষ্ট বোৰ দখল কৰি এই চুক্তিৰ অবমাননা কৰিছিল। এই অনুপ্ৰৱেশকাৰী সকলক খেদি পঠাবলৈ আৰু ভৱিষ্যতে যাতে ভাৰতৰ সীমাত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে তাৰ বাবে ভাৰতে এখন সৰু যুদ্ধৰ সন্মুখীন হব লগা হৈছিল। এই যুদ্ধ ১৯৯৯ চনৰ ২৬ মেৰ পৰা ৭৪ দিন ধৰি চলিছিল।

১৭ এপ্ৰিল তাৰিখে বাজপায়ী চৰকাৰক এটা ভোটৰ ব্যৱধানত ক্ষমতাৰ পৰা ওফৰাই পেলোৱা হৈছিল। ২৬ এপ্ৰিলত লোক সভা ভঙ্গ কৰি দিয়া হৈছিল। চেপ্তেম্বৰ মাহত পাঁচটা পৰ্য্যায়ত নতুনকৈ নিৰ্বাচন পতা হৈছিল। বি জে পিৰ নেতৃত্বত নেচনেল

ডেমাক্ৰেটিক এলায়েন্সে ২৬৯ খন আসন পাইছিল। তেলেগু দেশম দলৰ সমৰ্থনত অটল বিহাৰী বাজপায়ীক প্ৰধান ৰূপে লৈ এন ডি এ ক্ষমতালৈ ঘূৰি আহিছিল। ১৯৯৯ চনৰ ১৩ অক্টোবৰত বাজপায়ীয়ে ৭০ জনীয়া মন্ত্ৰীসভা এখন গঠন কৰিছিল।

- ◆ ১৯৮৫ চনত জাকাতত হোৱা এচিয়ান ট্ৰেক এণ্ড ফিল্ড মিটত পি.টি.উষাই ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। তেওঁ পাঁচটা সোণ (বিলেত ১টা) আৰু এটা ব্ৰঞ্জৰ মেডেল পাইছিল। ভাৰতীয় মহিলাৰ বাবে এইটো এটা অভিলেখ।

- ◆ ২০০০ চনৰ ২৪ ডিচেম্বৰত ভাৰতৰ বিশ্বনাথন আনন্দে তেহৰানত বিশ্ব দাবাৰ খিতাপ লাভ কৰিছিল। বিশ্ব চেম্পিয়ন হোৱা তেওঁৰেই প্ৰথম ভাৰতীয়।

পৃথিবীৰ অন্যান্য ঠাইত

- ❖ আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি বিল ক্লিন্টনৰ অনুৰোধত ৪৫ বছৰীয়া পেলেষ্টাইন সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ শান্তিৰ আলোচনা চলিছিল। ১৯৯৩ চনৰ ১৩ চেপ্তেম্বৰত ইজৰাইলৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী ইয়াইৰ বীনচ আৰু পি.এল.ও. চেয়াৰমেন

য়িয়েচৰ আৰফত

য়িয়েচৰ আৰফত স্বাধীন পেলেষ্টাইন ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিস্থা কৰাৰ বাবে শান্তি আলোচনা চলাই যাবলৈ একমত হৈছিল।

- উটাহ ইউনিভাৰ্চিটি মেডিকেল চেণ্টাৰৰ লগত জৰিত ডাক্তৰসকলে ১৯৮২ চনৰ ২ ডিচেম্বৰত ফাইবাৰ গ্লাচ আৰু পলীউৰেথিনেৰে তৈয়াৰ কৰা কৃত্ৰিম হাৰ্ট এটা ৬১ বছৰ বয়সীয়া মানুহৰ দেহত সফলতাৰে লগাবলৈ সক্ষম হৈছিল।

আমেৰিকা আৰু ৰাচিয়াৰ ভাৰতৰ অৱস্থানৰ সমৰ্থন

কুৰি শতিকাৰ শেষৰ বছৰত বিশ্বৰ দুজন ডাঙৰ নেতাই ভাৰত ভ্ৰমণ কৰিছিল। আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি বিল ক্লিন্টনে বছৰৰ প্ৰথম ভাগত আৰু ৰাচিয়াৰ ৰাষ্ট্ৰপতি ভ্লাদিমিৰ পুতিনে শেষৰ ভাগত এই ভ্ৰমণ কৰিছিল। ১৯ আৰু ২০ মাৰ্চত বিল ক্লিন্টন ভাৰতত আছিল। যোৱা ২০ বছৰত আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ এয়া প্ৰথম ভাৰত ভ্ৰমণ। পাকিস্তানে সীমান্তৰ সিপাৰৰ পৰা চলোৱা সন্ত্ৰাসবাদী কাৰ্য্যৰ তেওঁ সমালোচনা কৰিছিল আৰু দুয়োখন দেশৰ মাজত দ্বিপাক্ষিক আলোচনাৰ পথ সুগম কৰিবলৈ লাইন অব কন্ট্ৰোল মানি চলিবলৈ কৈছিল।

বিল ক্লিন্টন

অক্টোবৰ মাহৰ ২ তাৰিখে ৰাচিয়াৰ ৰাষ্ট্ৰপতি চাৰিদিনীয়া ভ্ৰমণ সূচী লৈ ভাৰতলৈ আহিছিল। পাক-ভাৰত বিবাদত বিদেশী হস্তক্ষেপক তেওঁ নিন্দা কৰিছিল। দুয়ো দেশৰ মাজত দ্বিপাক্ষিক সহযোগিতা দৃঢ় কৰিবলৈ আৰু পাৰমানবিক শক্তি শান্তিৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দুয়ো দেশে এখন চুক্তিত চহী কৰিছিল।

২০০০ চনৰ প্ৰধান ঘটনা আছিল ভাৰতত তিনিখন নতুন ৰাজ্য গঠন কৰা। মধ্য প্ৰদেশৰ পৰা কাটি আনি ৩১ অক্টোবৰত ছত্তিসগড় ৰাজ্য গঠন কৰা হৈছিল। উত্তৰ প্ৰদেশৰ কেইখনমান জিলা লগ লগাই ৮ নৱেম্বৰত উত্তৰাঞ্চল ৰাজ্য গঠন কৰা হৈছিল। ঝাৰখণ্ড

ভ্লাদিমিৰ পুতিন

হ'ল ভাৰতীয় গণৰাজ্যৰ ২৮ তম ৰাজ্য। বিহাৰৰ পৰা এটা অংশ বেলেগ কৰি নি ১৪ নৱেম্বৰত এই ৰাজ্যখন গঠন কৰা হৈছিল।

বাজপায়ী চৰকাৰে অৰ্ধ-শতক পুৰণি ভাৰতৰ সংবিধানখন পৰ্যালোচনা কৰাৰ যুক্তিযুক্ততা অনুভব কৰিছিল। এই উদ্দেশ্যে ১১ জনীয়া সদস্যৰ এক জাতীয় কমিচন গঠন কৰা হৈছিল। ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীত চৰকাৰে আৰু এটা সিদ্ধান্ত লৈছে, সেয়া হ'ল অহা ২৫ বছৰলৈ লোক সভাৰ কলেবৰ (৫৪৫ আসন) একেই থাকিব।

কাশ্মীৰত সন্ত্ৰাসবাদী কাৰ্য্যকলাপ চলি থকা বাবে বছৰটোৰ ভিতৰত ভাৰত আৰু পাকিস্তানৰ মাজত আলোচনা আৰম্ভ হোৱাৰ কোনো সম্ভাৱনা দেখা নগল। সীমান্তৰ সিপাৰৰ পৰা দুয়োখন দেশৰ মাজত গুলিয়া গুলি চলি থকাৰো উদাহৰণ আছে। পবিত্ৰ ৰমজান মাহৰ সময়ত জন্মু আৰু কাশ্মীৰত ১৯ নৱেম্বৰত একপক্ষীয় ভাবে যুদ্ধ বিৰতি ঘোষণা কৰি প্ৰধানমন্ত্ৰী বাজপায়ীয়ে এক সাহসী পদক্ষেপ লৈছিল।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ২০ তাৰিখে এই যুদ্ধ বিৰতি ২০০১ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীলৈ বঢ়াই দিছিল। এই ক্ষেত্ৰত ভাৰতে কৈছে যে কাশ্মীৰৰ আত্মনিৰ্ণয়ৰ ওপৰত ৰাষ্ট্ৰসংঘই লোৱা প্ৰস্তাৱৰ যুক্তিযুক্ততা হেৰুৱাইছে, কাৰণ তাৰ সময় উকলি কৈছে।

(সমাপ্ত)

কবির দৌত্য

কাঞ্চন বৰ্মা কাঞ্চনপুৰৰ ৰজা আছিল । কোনো অৱস্থাতে তেওঁ প্ৰজাসকলক কষ্ট দিয়া নাছিল । প্ৰজাসকলেও তেওঁক খুব ভাল পাইছিল । বহুত চিন্তা কৰাৰ পাছতহে তেওঁ নতুন নতুন আচনি কাৰ্য্যত পৰিণত কৰিছিল । ইয়াৰ ফলস্বৰূপে প্ৰজাসকল প্ৰসন্ন হৈ আছিল আৰু কোনো বস্তুৰে অভাৱ নাছিল । ধনে-ধান্যে ৰাজ্যখন পৰিপূৰ্ণ হৈ আছিল ।

এদিন তেওঁ ৰাজসভাত বহি থকাৰ সময়ত নিৰঞ্জন চাৰুকাৰ নীমৰ এজন বেপাৰী তালৈ আহে । তেওঁ সুগন্ধী দ্ৰব্যৰ বেপাৰী আছিল । কোনো অসুবিধা নোহোৱাকৈ দেশে বিদেশে তেওঁ সুচাৰু ৰূপে ব্যৱসায়ৰ কাম কাজ চলাইছিল । তেওঁ ৰজাক কলে, “মহাৰাজ, প্ৰধানকৈ মই সুগন্ধী দ্ৰব্য বিদেশৰ পৰা আনো । জাভা দ্বীপৰ পৰা এবিধ নতুন সুগন্ধী দ্ৰব্য লৈ আহিছো, প্ৰথমতে মহাৰাজক এইটো সমৰ্পন কৰা মোৰ কৰ্ত্তব্য । দয়া কৰি আপুনি এইটো গ্ৰহণ কৰক ।” ইয়াৰ পিছত তেওঁ মহাৰাজ কাঞ্চন বৰ্মাক এবটল সুগন্ধী দ্ৰব্য দিলে ।

ৰজাই তেওঁৰ সুগন্ধী দ্ৰব্যৰ প্ৰতি বিশেষ ভাবে আকৰ্ষিত হ’ল আৰু সকলোৰে কাপোৰত সেই দ্ৰব্য বিধ লগাবলৈ কৰ্মচাৰীসকলক আদেশ দিলে । তেওঁলোকে ৰজাৰ আদেশ পালন কৰিলে আৰু গোটেই ৰাজদৰবাৰ সুগন্ধীত হৈ গ’ল ।

তেতিয়া দৰবাৰৰ মুখ্য কবি চন্দ্ৰচূড়ে থিয়হৈ কলে, “নিৰঞ্জন চাৰুকাৰে অনা সুগন্ধী দ্ৰব্য, অকল দ্ৰব্যই নহয় বৰং জাভা দ্বীপলৈ বিয়পা আমাৰ ৰজাৰ কীৰ্ত্তিৰ হৈ সুগন্ধ ।”

ৰজাক প্ৰশংসা কৰি কোৱা কথাষাৰ শুনি দৰবাৰৰ সকলোৱে হাত তালি দিলে । আনন্দিত হৈ নিৰঞ্জে কলে, “মহাৰাজ, কবিৰে কোৱাৰ দৰে আপোনাৰ কীৰ্ত্তিৰ সুবাসেই হ’ল মোৰ ব্যৱসায়ৰ মূল স্তম্ভ । কবিবৰৰ কথাত সত্যতা আছে ।”

দৰবাৰত ঘটা এই ঘটনাৰ বাতৰি অন্তঃপূৰলৈও গ’ল । মহাৰাণীকে আদি কৰি পৰিচাৰিকালৈকে সকলোৱে মুক্ত কণ্ঠে সেই সুগন্ধী দ্ৰব্যৰ প্ৰশংসা কৰিলে । কাঞ্চন বৰ্মা সুগন্ধী

দ্রব্য নামেৰে এই দ্রব্য কাঞ্চনপুৰত প্ৰচুৰ পৰিমাণে বিক্ৰী হ'বলৈ ধৰিলে ।

চাহুকাৰে ৰাজদৰবাৰৰ কবিক এদিন নিজৰ ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি মাতি নি কলে, “এই দ্রব্যবিধ কিমান উত্তম আৰু প্ৰভাৱশালী মই নিজেই নাজানো, কিন্তু আপোনাৰ প্ৰশংসাৰ পৰা ই বহুত খ্যাতি পালে । কাঞ্চনবৰ্মা সুগন্ধী দ্রব্য নামেৰে এই দ্রব্যবিধ বিখ্যাত হৈ গ'ল আৰু বহুত বিক্ৰীও হৈ আছে । ইয়াৰ পৰা মই বহুত উপাৰ্জন কৰিছো । ইয়াৰে লাভৰ অংশ আপুনিও পোৱা উচিত ।” ইয়াৰ পিছত কেওঁ কবিক ৰেশমী বস্ত্ৰ আৰু উপযুক্ত দক্ষিণা দিলে । পুনৰ তেওঁ কবিক কলে- “আপুনি মোক আৰু মোৰ ব্যৱসায়ক প্ৰশংসা কৰি কবিতা ৰচনা কৰি থাকক । সকলো নাগৰিকৰ মনতে মোৰ নাম অঙ্কিত হৈ থাকক, তেওঁলোকৰ মুখত যাতে মোৰ আৰু মোৰ ব্যৱসায়ৰ কথাই হৈ থাকে । যদি এনেকুৱা হয় তেতিয়াহলে আপোনাক উপযুক্ত পুৰস্কাৰ দিম ।”

তেওঁৰ কথাত অসন্তুষ্ট হৈ কবি চন্দ্ৰচূড়ে তেওঁ দিয়া ৰেশমী বস্ত্ৰ আৰু দক্ষিণা লবলৈ

অস্বীকাৰ কৰি কলে, “চাহুকাৰ, কুলিয়ে আমাৰ কুঁহিপাত খাই কেৱল বসন্ত কালত হে মাতে । আকাশত যেতিয়া বিজুলী গাজনি হয়, তেতিয়া ময়ূৰে পেখম ধৰি নাচে, সেইদৰে ভাল কবিতা ৰচনা কৰিবলৈকে উদগনি দিয়া লোকৰ প্ৰশংসাতহে কবিয়ে ৰচনা কৰে । তোমাৰ দৰে স্বার্থপৰ আৰু লোভীৰ প্ৰশংসা কৰি কবিয়ে কবিতা নিলিখে । এনে কবিতাবোৰ কবিতা বুলি কোৱাৰো যোগ্য নহয় ।”

“তোমাৰ ব্যৱসায়ক প্ৰশংসা কৰি লিখা কবিতা, কবিতাৰ ভিতৰতে নপৰে । আকৌ যদি কিবা ভুল হয়, প্ৰজাৰ কিবা অহিত হয়, তেতিয়া মই ৰজাক নিন্দা কৰিবলৈকো পিছ হুহকি নাযাওঁ । নিজৰ কবিতাৰে প্ৰজাসকলক জাগৃত কৰিম । নিজৰ ব্যৱসায়ৰ বৃদ্ধিৰ বাবে মোক জৰিত কৰিবলৈ ব্যৰ্থ চেষ্টা নকৰিবা ।”

কবিৰ এই কথা শুনি চাহুকাৰৰ মুখৰ ৰং সলনি হ'ল । তেওঁ কিছুসময় মৌন হৈ থাকিল । এই কথা গৈ মহাৰাজ কাঞ্চন বৰ্মাৰ কাণতো পৰিল । ৰজাই চন্দ্ৰচূড়ক মাতি নি কলে, “মই শুনিবলৈ পাইছো মোৰ কিবা ভুল হলে তুমি

বোলে মোকো সমালোচনা কৰিবা । মই এতিয়াই তোমাক কাৰাগাৰত বন্দী কৰি থব পাৰো । তুমি মোৰ কি অন্যায় কৰিব পাৰিবা?”

চন্দ্ৰচূড়ে উত্তৰ দিব খোজোতেই মন্ত্ৰীয়ে হস্তক্ষেপ কৰি কলে, “মহাৰাজ, বাবণ দুষ্ট আছিল, দুয়োধন অহংকাৰী আছিল । এওঁলোক দুয়োৰে দুৰ্গুণ কবিয়ে স্পষ্ট ভাষাৰে কৈছে, সেয়েহে বাম ভগবান হব পাৰিলে । মহাভাৰত ৰচয়িতাই ধৰ্মৰাজৰ গুণগান গাইছে, সেইবাবে ধৰ্মৰাজৰ গুণৰ কথা জনসাধাৰণে জানিব পাৰিছে । সেইদৰে কীচক যে এজন স্ত্ৰী লোলুপ আছিল আৰু তেওঁক উচিত দণ্ড দিয়া হৈছিল সেই বিষয়েও কবিয়ে তেওঁৰ ৰচনাত লিখিছে । আমাৰ দৰবাৰৰ কবিবো সেই উদ্দেশ্য আছে । ভাল মানুহৰ বিষয়ে অকল নহয়, আনকি বেয়া মানুহৰ বিষয়ে কোৱাৰ সাহসো আমাৰ কবিৰ আছে । এই কথা কোৱাৰ আঁৰত তেওঁৰ কোনো বেয়া উদ্দেশ্য নাই তেওঁ মাথো তেওঁৰ নিজৰ কৰ্তব্যৰ কথা কব খুজিছে ।”

কবিয়ে মন্ত্ৰীৰ কথাত সমৰ্থন জনালে । তেতিয়াহে ৰজা কাঞ্চনবৰ্মা শান্ত হ’ল ।

এই ঘটনাৰ কেইবছৰমান পিছত একেৰাহে চাৰি বছৰ জুৰি দেশত আকাল হ’ল । চাফকাৰৰ ব্যৱসায়ত লোকচান হোৱাত তেওঁ অন্য কোনো ৰাজ্যলৈ যাবলৈ সাজু হ’ল । সেই পৰিস্থিতিতে চুবুৰীয়া ৰাজ্য কল্যাণপুৰৰ ৰজা শক্তি সিংহই কাঞ্চনপুৰ আক্ৰমণ কৰিবলৈ যোজা চলাইছিল । ইয়াৰপৰা ৰক্ষা পৰাৰ কোনো উপায় নেদেখি ৰজা কাঞ্চনবৰ্মাই শক্তি সিংহৰ লগত সন্ধি কৰিব খুজিলে । মন্ত্ৰীৰ উপদেশ মতে ৰজাই চন্দ্ৰচূড়ক ৰাজদূত হিচাবে কল্যাণপুৰলৈ পঠালে ।

কল্যাণপুৰৰ ৰজা শক্তি সিংহাই ৰাজদূত চন্দ্ৰচূড়ক স্বাগতম জনাই কলে “শাস্ত্ৰত কোৱা আছে ৰাজদূতক দণ্ড দিয়া উচিত নহয় তোমা-লোকৰ দেশখন আমাৰ দেশৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰাত

নিশ্চয় বাধা নাই । তুমি নিজে এজন কবি, কিন্তু ৰাজদূত হিচাবে আমাৰ ইয়ালৈ আহিছা । মই জানিব বিচাৰিছো এই সম্পৰ্কে তোমাৰ অভিপ্ৰায় কি? তুমি লাগিলে আমাক তিৰস্কাৰ কৰা, আমাৰ ভংসনা কৰা, তথাপি তোমা-লোকৰ দেশখন আমাৰ দেশৰ অধীন কৰিহে এৰিম ।”

চন্দ্ৰচূড়ে হাঁহিমাৰি উত্তৰ দি কলে, “মই এতিয়ালৈকে আমাৰ দেশৰ ৰজাৰ সংবাদ শুনোৱাই নাই আৰু আপুনি নিজৰ মনৰ কথা কৈ দিলে । এইটো সত্য যে এতিয়া আমাৰ দেশত দুৰ্দীন চলিছে । ৰক্তপাত নোহোৱাকৈ আমি আপোনাৰ অধীন হোৱাৰ ইচ্ছা কৰিছো । আপোনাৰ কথা মই মনোযোগেৰে শুনিলো । এতিয়া মই এজন কাঞ্চনপুৰৰ নাগৰিক হোৱা হেতুকে আপুনি মোৰো কথা শুনক । ঘৰৰ যদি দুৱাৰ খোলা থাকে আৰু কোনো কুকুৰ যদি সেই দুৱাৰেৰে সোমায়, আমি কি কৰিব পাৰো ? মানি লৈছো এতিয়া বাক আমি শিৰ নত কৰিলো, কিন্তু কোনোবা এদিন আপোনাক

এই দেশৰ পৰা খেদি দিয়াৰ শক্তি আমি ৰাখিছো। আমি দেশভক্ত আৰু মহাৰাজে দেশভক্তিৰ ভাৱনা আমাৰ অন্তৰত জগাই দিছে।”

শক্তিসিংহই তেওঁৰ কথা শুনি অতি ক্ৰোধিত হৈ তেওঁক বন্দী কৰি থলে, কিন্তু পিছত মুক্ত কৰি দিলে। কাৰণ তেওঁ এই দেশলৈ ৰাজদূত হৈ হে আহিছে।

নিজ দেশলৈ ঘূৰি আহি চন্দ্ৰচূড়ে ৰজাৰ আগত সকলো কথা কলে। শক্তিসিংহৰ ব্যৱহাৰত অসন্তুষ্ট হৈ কাঞ্চনবৰ্মাই যুদ্ধ কৰিবলৈ সাজু হ’ল। “বিজয় সাধন অথবা শৰীৰ পতন।”

কবি চন্দ্ৰচূড়ে শক্তিসিংহৰ আগত দেশ-ভক্তিমূলক যি কথা কৈছিল, সেই কথাই প্ৰজাসকলক যেন যাদুহে কৰিলে। তেওঁলোকৰ হৃদয়তো দেশভক্তিৰ অগনি জ্বলাই তুলিলে। তেওঁলোকে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে জয়েই হওক বা পৰাজয়েই হওক, সকলো অৱস্থাতে আমি ৰজাৰ লগতে থাকিম। যুদ্ধক্ষেত্ৰত গৈ শত্ৰুক বধ কৰিম অথবা নিজৰ জীৱন দিম। নিৰঞ্জন চাহকাৰেও দৈনিক লাগতিয়াল বস্তুবোৰ বিদেশৰ পৰা আনি সেইবোৰ সস্তা দামতে মানুহক বিক্ৰী কৰিবলৈ ধৰিলে।

কাঞ্চনপুৰৰ প্ৰজাৰ প্ৰতিজ্ঞা আৰু তেওঁ-লোকৰ মাজত জাগি উঠা দেশপ্ৰেমৰ বিষয়ে কল্যাণপুৰৰ প্ৰজা সকলে কোৱা-মেলা

কৰিবলৈ ধৰিলে। “যদি আমাৰ ৰজাই এতিয়া কাঞ্চনপুৰ আক্ৰমণ কৰে তেতিয়াহলে তেওঁৰ পৰাজয় নিশ্চিত। এই সময়ত আমাৰ ৰজাই সেই দেশ আক্ৰমণ নকৰাতোৱে ভাল হব।”

শক্তিসিংহইও গুপ্তচৰৰ দ্বাৰা নিজৰ দেশৰ প্ৰজাসকলৰ মনোভাবৰ কথা জানিব পাৰিলে। তেওঁ অনুভব কৰিব পাৰিলে যে, তেওঁ ভুল কৰিব ওলাইছে, সেয়েহে ইয়াক শুধৰোৱা আৱশ্যক। তেওঁ এজন ৰাজদূতৰ দ্বাৰা ৰজা কাঞ্চনবৰ্মালৈ বাতৰি দি কলে, “মই আপোনাৰ দেশ আক্ৰমণ নকৰো। আপোনাৰ সৈতে মই বন্ধুত্বৰ হাত আগবঢ়াব খুজিছো। এতিয়া আপোনাৰ দেশ আকালগ্ৰস্ত। আপোনাৰ দেশৰ প্ৰজাৰ বাবে খাদ্য বস্তু পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰি আছে। যি হৈ গ’ল, অনুগ্ৰহ কৰি পাহৰি যাওক।”

কথা দিয়া মতে শক্তিসিংহই ৰজা কাঞ্চনবৰ্মালৈ আৱশ্যকীয় খাদ্য বস্তু পঠালে। তেওঁ এনেদৰে কাঞ্চনবৰ্মাৰ সৈতে বন্ধুত্ব স্থাপন কৰিলে। চন্দ্ৰচূড়ৰ দূতৰ কাৰ্য্যকো তেওঁ খুব প্ৰশংসা কৰিলে।

ৰাজদৰবাৰৰ কবি চন্দ্ৰচূড়ে কিছুদিন পিচত নিজৰ দেশৰ ৰজাৰ সাহস আৰু উদাৰতাৰ প্ৰশংসা কৰি এটা কবিতা লিখিলে, য’ত তেওঁ নিৰঞ্জন চাহকাৰৰ উদাৰতাৰো উল্লেখ কৰিলে।

মহাভাৰত

যুধিষ্ঠিৰে সৰ্বপ্ৰথম ৰাজ্য জয়লাভৰ প্ৰধান হোতা কৃষ্ণৰ প্ৰতি নিজৰ কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিলে আৰু তেওঁক স্তুতি কৰিলে। ইয়াৰ পিছত ভায়েক, সকলৰ উদ্দেশ্যে কলে, “হে ভাতৃবৃন্দ, মোৰ বাবেই তোমালোকে বনৰ মাজত অশেষ কষ্ট স্বীকাৰ কৰিব লগা হৈছে। সাধাৰণ মানুহেতো ইমান কষ্ট সহ্য কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া আমি জয়লাভ কৰিছো। তোমালোকে কিছুদিনৰ বাবে বিশ্রাম লোৱা, পিছত আকৌ আমি লগ হম।”

যুধিষ্ঠিৰে ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ অনুমতি লৈ দুৰ্য্যোধনৰ প্ৰাসাদটো দাস-দাসীৰে সৈতে ভীষ্মৰ বাবে থকা ঘৰ কৰি দিলে। সেইদৰে দুঃশাসনৰ প্ৰাসাদটো তৃতীয় পান্ডৱ অৰ্জুনক,

দুৰ্মৰ্শগ আৰু দুৰ্মুখৰ ওখ প্ৰাসাদ দুটা নকুল আৰু সহাদেৱক দিলে।

কেইদিনমান পিছত যুধিষ্ঠিৰে কৃষ্ণক দেখা কৰিবলৈ গৈ কৃষ্ণক কলে, “আমি ৰাজ্য আৰু খ্যাতি লাভ কৰিলো। কিন্তু মোৰ মনত সদায় এটা সন্দেহৰ ভাব থাকি গৈছে, আমি ধৰ্মৰ বিৰুদ্ধে কিবা কাম কৰিছো। সেয়েহে দিনে-ৰাতি মোৰ মনত অশান্তিৰ ভাব এটা লাগি থাকে। অনুগ্ৰহ কৰি আমাৰ এই সন্দেহৰ ভাব দূৰ কৰা।”

কৃষ্ণই কিছুসময় গভীৰ ভাবে চিন্তা কৰি কলে, “মইভীষ্মৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিছো। তেওঁ সকলোবোৰ ধৰ্মৰ কথাই জানে। শৰ শয্যাতে শয়ন কৰি থকা পিতামহ ভীষ্মৰ মৃত্যুৰ

লগে লগে তেওঁৰ অপাৰ জ্ঞানো ক্ষয় প্ৰাপ্ত হ'ব। সেই কাৰণে আপুনি অতি সোনকালে তেওঁৰ ওচৰলৈ যাওঁক। মই বিচাৰো এইদৰে বিশ্বৰ এই জ্ঞান চিৰকালৰ বাবে সকলোৰে জ্ঞাত হৈ থাকক।”

ইয়াৰ পাছত যুধিষ্ঠিৰে কলে, “পিতামহ ভীষ্ম সন্মুখে তুমি যি চিন্তা কৰিছা মইও সেই কথাই চিন্তা কৰিছো। তুমিয়েই আমাক সেই মহানুভৱৰ ওচৰলৈকে লৈ বলা। হয়তো তেওঁৰ মনতো তোমাক এবাৰ দেখাৰ ইচ্ছা আছে।”

কৃষ্ণই তেতিয়া সাত্যকীক কলে-“আমি এতিয়াই ভীষ্মক চাবলৈ যাম, গতিকে অতি সোনকালে বথ সাজু কৰাই দিয়া।” ইয়াৰ পিছত কৃষ্ণ আৰু সাত্যকীয়ে এখন বথত, যুধিষ্ঠিৰ আৰু অৰ্জুন আন এখন বথত, ভীম, নকুল আৰু সহদেৱ তৃতীয় বথখনত উঠি

পিতামহ ভীষ্মৰ ওচৰলৈ গ'ল। কৃপাচাৰ্য্য, যুয়ুৎস আৰু সঞ্জয় বেলগ বেলগ বথত উঠি সেই ঠাই গৈ পালে।

গৈ থাকোতে বাটত তেওঁলোকে পাঁচতা কুন্ড দেখিবলৈ পালে। কৃষ্ণই যুধিষ্ঠিৰক জনালে যে এই কুন্ড পৰশুৰামৰ। পৰশুৰামে একৈশবাৰ ক্ষত্ৰিয়সকলক বিচাৰি বিচাৰি বধ কৰিছিল, তেতিয়া এই কুন্ড ক্ষত্ৰিয়ৰ বক্তেৰে ভৰি গৈছিল, তেতিয়া সেই বক্তেৰে পৰশুৰামে নিজৰ পিতাকৰ তৰ্পণ কৰিছিল। এইদৰে তেওঁৰ ক্ৰোধাগ্নি শান্ত হৈছিল।

যুধিষ্ঠিৰে সোধাৰ পিছত কৃষ্ণই পৰশুৰামৰ কাহিনী এইদৰে কলে :

“জহুন নামৰ ৰাজৰ্ষিৰ বংশত গাধিৰ জন্ম হৈছিল। তেওঁৰ সত্যৱতী নামৰ এজনী কন্যা আছিল। ভৃগুৰ পুত্ৰ ঋচীকৰ সৈতে সত্যৱতীৰ বিবাহ হৈছিল। ঋচীকে নিজৰ আৰু শত্ৰুৰ পুত্ৰ জন্ম হোৱাৰ উদ্দেশ্যে অতি নিষ্ঠা সহকাৰে হবিচ বন্ধন কৰি তাৰে দুভাগ কৰি সত্যৱতীক কলে-“এই ভাগ তোমাৰ মাক দিয়া আৰু আনটো ভাগ তুমি নিজে খোৱা। এনে কৰিলে তোমাৰ মাতৃৰ গৰ্ভত এক পৰাক্ৰমী পুত্ৰৰ জন্ম হ'ব আৰু তেওঁ ক্ষত্ৰিয়ক বধ কৰি ৰজা হ'ব। তোমাৰ গৰ্ভত এক অতি শান্ত স্বভাৱৰ পুত্ৰ সন্তান জন্ম হ'ব।”

এই ঘটনাৰ এক-দুদিন পিছতে সত্যৱতীৰ মাক পিতাক তীৰ্থ যাত্ৰা কৰিবলৈ আহি ঋচীকৰ আগ্ৰমত আহি সোমাল। সত্যৱতীয়ে তেওঁৰ পতিয়ে কোৱা কথাখিনি মাকৰ আগত কলে আৰু দুভাগ কৰি খোৱা হবিচৰ এভাগ মাকক দিলে। সত্যৱতীয়ে তাৰাতাৰিতে মাকে যিটো ভাগ খাব লাগিছিল সেই ভাগটো

খালে, আৰু নিজে খাব লগা অংশটো মাকক দিলে। সেই সময়তে বনৰ মাজৰ পৰা উলতি অহা ঋচীকে গোটেই কথা জানিব পাৰি কলে-“তোমাৰ মাই যি ভুল কৰিলে তাৰ বাবে তোমাৰ গৰ্ভত এক মহান ক্ৰুৰক্ষত্ৰিয়ৰ জন্ম হ'ব আৰু তোমাৰ মাৰ গৰ্ভত এজন ব্ৰাহ্মণৰ জন্ম হ'ব।”

সত্যৱতী এই কথা শুনি খুব দুখ কৰিলে আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে-“আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি তপস্যাব বলত মোৰ যাতে ক্ৰুৰ স্বভাৱৰ পুত্ৰ সন্তান জন্ম নহয় তাৰে ব্যৱস্থা কৰক। লাগিলে মোৰ পুত্ৰৰ পুত্ৰই ক্ৰুৰ হৈ জন্ম লওক। মোৰ জীৱন কালত এনে স্বভাৱৰ পুত্ৰ চাব নিবিচাৰো। মোৰ প্ৰতি আপুনি এইখিনি দয়া কৰক।” ঋচীকে কথা দিলে, তেওঁ তেনেকুৱাই কৰিব।

তেতিয়া সত্যৱতীৰ গৰ্ভত শান্ত স্বভাৱৰ জন্মদগ্নি আৰু গান্ধিৰ পত্নীৰ গৰ্ভত বিশ্বামিত্ৰৰ জন্ম হ'ল। জন্মদগ্নিৰ পৰা পৰশুৰামৰ জন্ম হয়। পৰশুৰাম ডাঙৰ হোৱাত তেওঁ গন্ধমাদন পৰ্বতত গৈ মহাদেৱক আৰাধনা কৰিলে। তেওঁৰ আৰাধনাত সন্তুষ্ট হৈ মহাদেৱে তেওঁক বহুত অস্ত্ৰ আৰু এখন পৰশুকুঠাৰ দিয়ে।

সেই কালতে হৈহয় বংশৰ কৃতবীৰ্য্যৰ পুত্ৰ অৰ্জুনে দত্তাত্ৰেয়ৰ অনুগ্ৰহত এহেজাৰ হাত প্ৰাপ্ত হৈছিল। সকলো ৰাজ্যকে পৰাজিত কৰি তেওঁ অশ্বমেধ যজ্ঞ কৰিলে। ব্ৰাহ্মণ-সকলক অজস্ৰ দান দিলে। অগ্নিদেৱতাই যেতিয়া তেওঁৰ আশ্ৰমখন অগ্নিদগ্ধ কৰিলে তেতিয়া ক্ৰোধিত হৈ বশিষ্ঠই এইবুলি শাপ দিলে “মোৰ আশ্ৰমখন অগ্নিয়ে যেনেদৰে ধ্বংস কৰিলে, সেইদৰে তোমাৰ হাতো

পৰশুৰামে ধ্বংস কৰিব।” এই শাপৰ কথা শুনি অৰ্জুন অলপো বিচলিত নহ'ল।

বাস্তৱতে পৰশুৰাম আৰু কাৰ্তবীৰ্য্যৰ্জুনৰ মাজত শত্ৰুতা আৰম্ভ হোৱাৰ মূলতে অৰ্জুনৰ পুত্ৰই আছিল। অৰ্জুনৰ পুত্ৰ অহঙ্কাৰী আৰু অতি দুষ্ট আছিল। তেওঁলোকে এবাৰ পৰশুৰামৰ আশ্ৰমলৈ ফুৰিবলৈ গ'ল। তেতিয়া পৰশুৰাম নথকাত বলপূৰ্বক তেওঁৰ হোমধেনু আৰু দামুৰিটো টানি লৈ যায়।

এই কাৰ্য্যত পৰশুৰাম ক্ৰোধিত হৈ কাৰ্তবীৰ্য্যৰ্জুনৰ এহেজাৰ হাত কাটি দিলে আৰু নিজৰ গাই দামুৰি ওভতাই লৈ গ'ল।

হৈহয়েও ইয়াতে মনে মনে নাথাকিল। এদিন পৰশুৰাম আশ্ৰমত নথকাত তেওঁলোকে পৰশুৰামৰ আশ্ৰম আক্ৰমণ কৰিলে আৰু তেওঁৰ পিতা জন্মদগ্নিৰ মূৰটো কাটি পেলালে। এই কথাত অত্যন্ত ক্ৰোধিত হৈ

Sankar

পৰশুৰামে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে যে, “এই বংশৰ নামেই নোহোৱা কৰি দিম।”

তেতিয়া তেওঁ অকল অৰ্জুনৰ পুত্ৰ তথা নাতিহঁতকে নিঃশেষ কৰা নাই, বৰঞ্চ এই পৃথিৱীত যতেই ক্ষত্ৰিয় দেখিছে তাতে গৈ তাক বধ কৰিছিল। এই কাৰ্য্য বহুদিন ধৰি চলি আছিল।

ইয়াৰ পিছত শান্ত হৈ পৰশুৰামে বনৰ মাজত গৈ তপস্যা কৰিবলৈ ধৰিলে। এদিন বিশ্বামিত্ৰৰ পুত্ৰ পৰাবসুয়ে পৰশুৰামৰ ওচৰলৈ গৈ কলে “তুমি সকলো ক্ষত্ৰিয়কে বধ কৰাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল; কিন্তু এতিয়াও সেই কাম সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। প্ৰতৰ্দ্দন আদি ক্ষত্ৰিয় এতিয়াও জীৱিত। তুমি যিটো সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰা তেনে প্ৰতিজ্ঞা কৰা উচিত নহয়।”

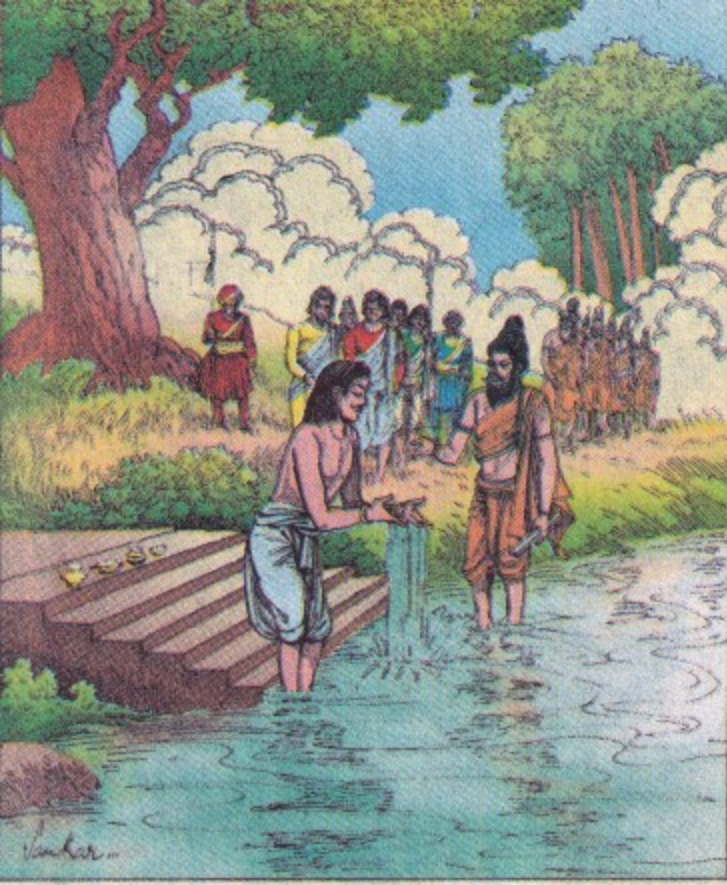
এই কথা শুনি পৰশুৰামে খঙতে উঠিল উঠিল আৰু পুনৰ অস্ত্ৰ ধাৰণ কৰিলে। এই বাৰ পৰশুৰামে বৃদ্ধ, বালক, আনকি মাকৰ গৰ্ভত থকা ক্ষত্ৰিয় সন্তানকো বধ কৰিবলৈ ধৰিলে। এই দৰে পৰশুৰামে একৈশবাৰ গোটেই পৃথিৱীৰ ক্ষত্ৰিয়কে বধ কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত তেওঁ অশ্বমেধ যজ্ঞ কৰি গোটেই পৃথিৱী অধিকাৰ কৰি ললে আৰু তেওঁ সেই পৃথিৱী কশ্যপৰ হাতত দান দিলে।

কশ্যপে পৃথিৱীখন দান হিচাবে গ্ৰহণ কৰি কলে, - “হে পৰশুৰাম, মই তোমাক কেৱল বহিবলৈহে ঠাই দিলো। তুমি তাতে বহি তপস্যা কৰা।” কশ্যপৰ দৰে ব্ৰাহ্মণৰ শাসনত গোটেই ঠাইতে অৰাজকতাৰ সৃষ্টি হ’ল, বলবান লোকসকলে নিৰ্বলীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

কশ্যপে যেতিয়া এই কথাটো বুজিব পাৰিলে তেতিয়া পৃথিৱী শাসন কৰিবলৈ তেওঁ ক্ষত্ৰিয় বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। সেই সময়ত বহুতো ক্ষত্ৰিয় তেওঁ দেখিবলৈ পালে। কিছুমান হৈহয় বংশীয়ক তেওঁৰ মাতৃয়ে গুপ্তভাবে ৰাখিছিল। পুৰুষ বংশীয় বিদূৰথ ঋক্ষ পৰ্বতলৈ গৈছিল। সৌদাস নামৰ ক্ষত্ৰিয়ক পৰাশৰে ৰক্ষা কৰিছিল। শিবিৰ পুত্ৰক গাইবোৰে ৰক্ষা কৰিছিল, সেয়েহে তেওঁৰ নাম গোপতি বুলি কোৱা হয়। প্ৰতৰ্দ্দনৰ পুত্ৰ বংশও জীৱিত আছিল। গুপ্ত নামৰ ক্ষত্ৰিয়ক গৌতমে আশ্ৰয় দিছিল। বৃহদ্ৰথক বান্দৰসকল ৰক্ষা কৰিছিল। মৰুত বংশী ক্ষত্ৰিয় পুত্ৰক সমুদ্ৰই ৰক্ষা কৰিছিল। সেইদৰে যিসকল জীৱিত আছিল তেওঁলোক শিল্পকাৰ, স্বৰ্গাকাৰৰ ৰূপত আছিল।

কশ্যপে এই সকলোবোৰ ক্ষত্ৰিয়কে মাতি

পঠালে । তেওঁলোকক একোখন্ড ভূমি দান কৰি শাসন কৰিবলৈ কলে । এইদৰে অতি সোনকালে সকলো ঠাইতে নতুন ৰাজ বংশৰ উদ্ভব হ’ল ।”

পৰশুৰামৰ এই কাহিনী যুধিষ্ঠিৰে কৃষ্ণৰ মুখে শুনিলে, ইয়াৰ পিছত তেওঁলোক ভীষ্মক চাবলৈ গ’ল । তেতিয়ালৈকে উত্তৰায়নলৈ কিছুদিন বাকী আছিল । ভীষ্মই যুধিষ্ঠিৰক সান্ত্বনা দি বুজালে-“যুদ্ধত শত্ৰুক বধ কৰা ৰাজধৰ্মৰ বিৰুদ্ধ নহয় । বৰঞ্চ ইয়াক ক্ষত্ৰিয়ৰ ধৰ্ম বুলিহে কোৱা হয় ।” যেতিয়ালৈকে ভীষ্ম জীৱিত আছিল তেতিয়ালৈকে তেওঁ যুধিষ্ঠিৰক বিভিন্ন ধৰ্ম সম্পৰ্কে আৰু নীতিমূলক উপদেশ দি আছিল । অৱশেষত যেতিয়া সময় উপস্থিত হ’ল ভীষ্মই নিজৰ প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে ।

সেই সময়ত এক আচৰিত ঘটনা ঘটিল ।

ভীষ্মৰ শৰীৰ ৰযিবোৰ অঙ্গৰে প্ৰাণবায়ু ওলাই গৈছিল সেইবোৰ অঙ্গৰ পৰা আপোনা আপুনি শৰবোৰ খহি পৰিছিল । চাওতে চাওতে তেওঁৰ শৰীৰ ৰ পৰা গোটেইবোৰ শৰখহি পৰিছিল । এই দৃশ্য দেখি তাত থকা সকলোৱে আচৰিত হৈছিল ।

ঘিউ আৰু সুগন্ধি দ্ৰব্য আনি পান্ডৱ তথা বিদুৰে চিতা সজালে । ভীষ্মৰ শৰীৰটো বগা কাপোৰেৰে ঢাকি দিয়া হ’ল আৰু তাৰ ওপৰত ফুল চতিয়াই দিয়া হ’ল । তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰা বিভিন্ন বস্তুবোৰ পান্ডৱসকলে ভালদৰে ৰাখিলে । যুধিষ্ঠিৰ আৰু ধৃতৰাষ্ট্ৰই ভীষ্মৰ চৰণত ধৰিলে । ইয়াৰ পাছত ভীষ্মৰ সৎকাৰ কাৰ্য্য সম্পন্ন হ’ল । সকলোৱে আহি গঙ্গাৰ পাৰত উপস্থিত হ’ল । যুধিষ্ঠিৰে জল তৰ্পণ কৰিলে ।

সেই সময়ত যুধিষ্ঠিৰে সৰু ল’ৰা ছোৱালীৰ দৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে । তেতিয়া কৃষ্ণৰ কথামতে ভীষ্মে গৈ তেওঁক সান্ত্বনা দিলে । কিন্তু যুধিষ্ঠিৰে কন্দা বাবে বাকী ভায়েকসকলেও কান্দিবলৈ ধৰিলে । সেই সময়ত ধৃতৰাষ্ট্ৰই যুধিষ্ঠিৰক বুজাই ক’লে- “এশ পুত্ৰ তথা জ্ঞাতি সকলক হেৰুৱাই মই আৰু গান্ধাৰীয়েহে কান্দিব লাগে, কিন্তু তুমি কান্দিছা কিয়? তুমি ৰাজ্য জয় কৰিছা । তোমাৰ কান্ধত এতিয়া দায়িত্বৰ ভাৰ পৰিছে । তুমি কান্দি কান্দি বহি নাথাকিবা । এইদৰে থাকিলে তুমি তোমাৰ কৰ্ত্তব্য সম্পন্ন কৰিব নোৱাৰিবা ।”

ইয়াৰ পাছত মহৰ্ষি ব্যাস আহি যুধিষ্ঠিৰক যজ্ঞ কৰিবলৈ উপদেশ দিলে ।

ইয়াৰ উত্তৰত যুধিষ্ঠিৰে কলে, “হে মহৰ্ষি

অশ্বমেধ যজ্ঞ কৰিলেতো বহুত দান দিব লাগিব ।” এই সময়ত বৃহৎ বৃহৎ দান দিবলৈকে মোৰ লগত যথেষ্ট ধন-সম্পদ নাই। এই কথা আপুনি নিজেও জানে । প্ৰজাসকলৰ পৰাও সংগ্ৰহ কৰিব নোৱাৰিম । কাৰণ এই সময়ত তেওঁলোকো নিচলা হৈ পৰিছে । তেওঁলোকক মই দুখ দিব খোজা নাই । দুখতে কান্দি থকা মানুহৰ পৰানো মই কেনেকৈ কৰ আদায় কৰো ।”

ইয়াৰ পাছত মহৰ্ষি ব্যাসে যুধিষ্ঠিৰক বহুত ধন পোৱাৰ উপায়ৰ কথা কলে । প্ৰাচীন কালত মহাৰজা মৰুতে যজ্ঞ কৰি বহুতো সোণ ব্ৰাহ্মণসকলক দান কৰিছিল আৰু বহুতো সোণ বৈ গৈছিল । সেইখিনি লৈ আহিলে যজ্ঞৰ বাবে সেয়ে যথেষ্ট হব ।

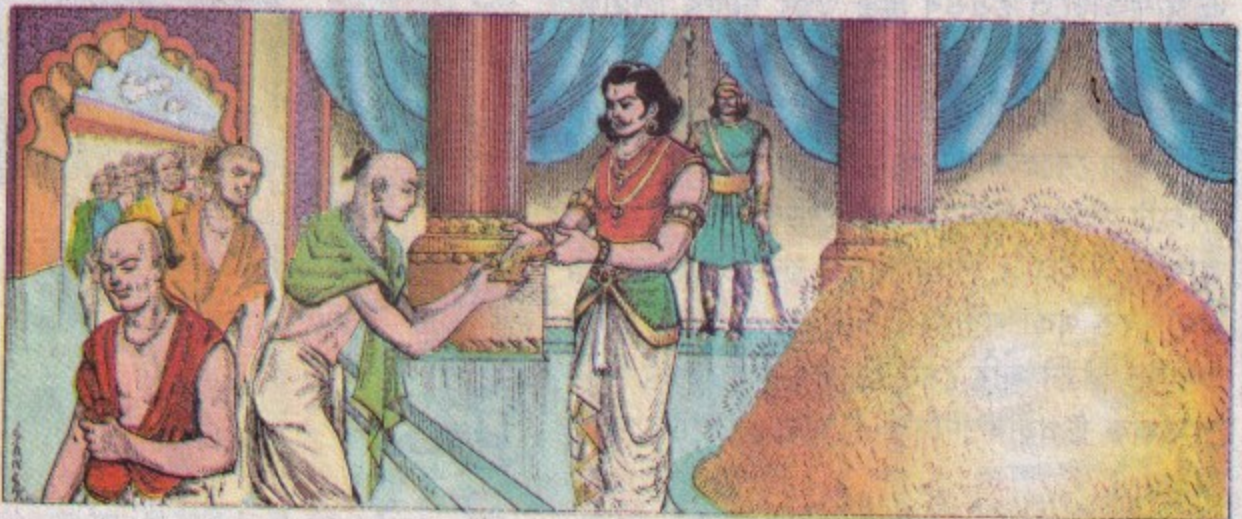
যুধিষ্ঠিৰে মহাৰাজ মৰুতৰ কাহিনী শুনিব বিচাৰিলে । তেতিয়া মহৰ্ষি ব্যাসে কলে -

ত্ৰেতা যুগৰ আৰম্ভণিতে মনুৰ বংশত কৰন্ধ মানৰ এজন ৰজা আছিল । তেওঁ বৃহস্পতিক যজ্ঞ পুৰোহিত কৰি এশ অশ্বমেধ যজ্ঞ কৰিছিল আৰু তেওঁ নিজকে ইন্দ্ৰৰ সমান বুলি কৈছিল ।

তেওঁৰ পুত্ৰ মৰুত পিতাকতকৈও বেচি যোগ্য আছিল । তেওঁ যজ্ঞ কৰিবলৈ সংকল্প কৰি হাজাৰ হাজাৰ স্বৰ্ণপাত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছিল । সেই যজ্ঞৰ বাবে পাত্ৰবোৰৰ সৈতে লমন্ত উপকৰণ সোণেৰেই তৈয়াৰ কৰাইছিল । ৰজা মৰুতে অন্য ৰজাবোৰৰ সৈতে লগলাগি হিমালয়ৰ উত্তৰ দিশত মৰুৎ পৰ্বতৰ ওচৰত এখন সৰু পাহাৰৰ ওপৰত যজ্ঞ কৰিছিল ।

সেই যজ্ঞৰ বাবে তেওঁ বৃহস্পতিক যজ্ঞ পুৰোহিত কৰিব বিচাৰিছিল । কিন্তু স্বৰ্গৰাজ ইন্দ্ৰৰ মৰুতৰ প্ৰতি ঈষা ভাব আছিল । সেই কাৰণে তেওঁ বৃহস্পতিক যজ্ঞ পুৰোহিত হবলৈ বাৰণ কৰিছিল ।

তেতিয়া মৰুতে বৃহস্পতিক সৰু ভায়েক সংবৰ্তক যজ্ঞ পুৰোহিত নিযুক্ত কৰিছিল । অত্যন্ত বৈভৱেৰে সৈতে যজ্ঞ সম্পন্ন হৈছিল । তেতিয়া মৰুতে বহুতো সোণ ব্ৰাহ্মণসকলক দান কৰিছিল । সেই সময়ত আৰু বহুতো সোণ বৈ গৈছিল । সেই সোণবোৰেই তুমি যজ্ঞৰ বাবে লৈ আহা ।” এই উপদেশে মহৰ্ষি ব্যাস যুধিষ্ঠিৰক দিছিল ।

সংবাদ প্রবাহ

ইমান বিশাল.....ইমান ডাঙৰ

জাপানৰ মুনেনোৰী ইকেগামীয়ে ভালদৰে ইংৰাজী নাজানে, তথাপি তেওঁ যোৱা কুস্ত মেলাত এলাহাবাদত গোট খোৱা লাখ লাখ মানুহ দেখি আশ্চৰ্য্য হোৱাৰ কথা কৈছিল। তেওঁ কৈছিল, জাপানৰ বৃহত্তম উৎসব গিয়াঁ মাটুৰী ইয়াৰ ওচৰ চাপিবই নোৱাৰে, আনকি দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ মিলেনিয়াম ফেষ্টিভেল অথবা অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদিবাসী সকলৰ উৎসব, যি দুটা উৎসবলৈ তেওঁ তেওঁৰ টিভি কোম্পানীৰ বাবে ছবি তুলিবলৈ গৈছিল কোনোটোৱে কুস্তমেলাৰ সমান ডাঙৰ নহয়। তেওঁ আশা কৰিছিল

তেওঁৰ কোম্পানীয়ে তেওঁক কুস্তমেলাৰ ছবি তুলিবলৈ পঠাব। কিন্তু তেওঁ নিৰাশ হৈছিল, সেয়েহে তেওঁ চাকৰি ইস্তাফা দি ভাৰতলৈ আহিছিল। এতিয়া তেওঁ ঘৰলৈ ঘূৰি আহি চাকৰি বিচাৰি আছে আৰু কুস্তমেলাত তোলা ভিডিঅ ছবি বিক্ৰী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। তেওঁ কৃতকাৰ্য্য হলে বা নহলেও তেওঁ এটা সিদ্ধান্ত কৰি পেলাইছে। ২০১৩ চনত হব লগা মহা কুস্তৰ সময়ত তেওঁ আকৌ ভাৰতলৈ আহিব।

তেওঁ কেনে মৰমীয়াল !

কে.ওৱাই.ওৱং নামৰ বেঙ্ককৰ এজন কোম্পানী এক্সিকিউটিভে তেওঁৰ পুত্ৰ ওৱং য়ুকিৰ বেহালা বজোৱা প্ৰতিভা দেখি অতিকৈ আকৰ্ষিত হৈছিল। তেওঁ ইতালীত তৈয়াৰী ২০০ বছৰ পুৰণি লোৰেঞ্জো ষ্টোৰিওনি বেহেলা খন পাবলৈ খুব ইচ্ছা কৰিছিল। সেইটো কোনো সমস্যাই নহয়, দেউতাকে ওৱং য়ুকিক আশ্বাস দিছিল। ইয়াৰ পাছত দেউতাকে তেওঁৰ চিন্সাপুৰত থকা ঘৰটো ৩৬৪,০০০ আমেৰিকান ডলাৰত বিক্ৰী কৰি সেই ধনেৰে বেহেলাখন কিনি পুতেকক উপহাৰ দিছিল। তুমি সেইটো কেনে পাইছা ?

অজেয় গৰুড়া

চিত্ৰ : পাণি

চন্দ্ৰপুৰী নামৰ ৰাজ্যত মহেন্দ্ৰদেৱ নামৰ চন্দ্ৰবংশীয় ৰজাই শান্তি আৰু সমৃদ্ধিৰে
সৈতে ৰাজত্ব কৰিছিল। ৰজাৰ কোনো সন্তান নাছিল। ৰাণীৰ ভায়েক নৰেন্দ্ৰদেৱৰ
পুত্ৰ ৰবীন্দ্ৰদেৱ সকলো ফালৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হোৱাৰ উপযুক্ত আছিল। নৰেন্দ্ৰদেৱ
সেনাপতি হ'লেও উপযুক্ত নাছিল। যোগ্য মন্ত্ৰীৰ আকস্মিক মৃত্যুত ৰজাই মনত
বহুত দুখ পাইছিল। মন্ত্ৰীয়ে তেওঁৰ পুত্ৰ আদিত্যক যুদ্ধ কৌশল
শিকিবলৈ পঠাইছিল। তেওঁকে পিছত
সভাসদ কৰা হ'ল।

ইয়াৰ পাছত ৰজাই ৰাজ্যত ডক হিতৰ উৎপাতৰ কথা শুনি খুব ক্ৰোধিত হ'ল। তেওঁ দৰবাৰতে নিজৰ
ক্ষোভ প্ৰকাশ কৰিলে।

কি এই সমস্যা
সমাধান কৰিবলৈ একো
কৰিব নোৱাৰি নেকি ?

মইতো সিহঁতক কেতিয়াবাই খতম কৰি
দিলো হয়, যদি মহাৰাজে জীয়াই জীয়াই
ধৰিবলৈ আদেশ নিদিলে হয়।

আদিত্য, ডকাইতক
ধৰাৰ কাম মই তোমাৰ হাততে
অৰ্পণ কৰিলো।

সেনাপতিৰ কথাত ৰজা অসন্তুষ্ট হ'ল।
তেওঁ যুৱক সভাসদক পঠালে।

মহাৰাজ! মই কালিলৈকে
সিহঁতক অনুসৰণ কৰিম। মই
ঘূৰি অহাৰ পাছত আজি প্ৰথমবাৰ মোৰ
ভনীজনী ঘৰলৈ আহিছে।

ঠিক আছে! কালিলৈ
তোমাৰ কাম আৰম্ভ
কৰিবাই।

সেই বাতি এখন পাখী অৰণ্যৰ মাজেৰে
গৈ আছিল। তাৰ বন্ধক আৰু পাখী
লোৱা মানুহ কোনোৰে বাট চিনি
নাশিছিল.....।

....কি অলপ দূৰৰ পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা
কোনোবাই তেওঁলোকক নজৰ কৰি আছে।

হঠাৎ

এটা সংকেত...

পাখীখন চাৰিওফালৰ পৰা আগুৰি ধৰা হ'ল। পাখী লোৱা
সকলে সেইখন মাটিত থলে। তেওঁৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলিল।

ভিতৰত কোন
আছা ওলাই আছা।

গোটেই মূল্যবান
বস্তুবোৰ দিয়া।

তেওঁ পলাব খুজিছে,
ধৰা।

সেই মহিলাজনী
ক'লৈ গ'ল ?

তেওঁলোক
সকলো পলাই
গ'ল নেকি ?

আক !
কিছুমান
অস্বাভোহি !

মই ইয়াত কোনো
মহিলা দেখা নাই ।

গোটেই দল শুদ্ধ হৈ
ব'ল ।

আমি সাবধান
হব লাগিব ।

এইটো এটা
চাল নেকি ?

ব'লা গছৰ
মাজত লুকাও ।

কিছুমান সৈনিকে ভণ্ডা পাৰীখনৰ অংশবোৰ ইফাল
সিফাল কৰিলে ।

নাই, ইয়াত
কোনো নাই ।

কিন্তু তেওঁলোক
লুকাই নাইতো ।

জাবণিৰ পিছফালে
কিবা আছে ।

তেওঁলোক
আতাইকে ধৰা, আমি
বজাৰ ওচৰলৈ লৈ
যাম ।

হেই....!
তোমালোক গছৰপৰা
নামি আহা ।

ডকাইতবোৰক চিনিব পৰা গ'ল । তেওঁলোক এজনক আনজনৰ
লগত বান্ধি লৈ সৈনিকসকলে প্ৰাসাদৰ ফালে আগবাঢ়িল ।

CU...
Koo...

কয়েদীসকলক লৈ সৈনিকসকল
প্ৰাসাদৰ দুৱাৰমুখ পালে ।

ৰজাক গৈ কোৱাওঁ
ডকাইতক ধৰা হৈছে। মই
তেওঁৰ আদেশলৈ অপেক্ষা
কৰিম।

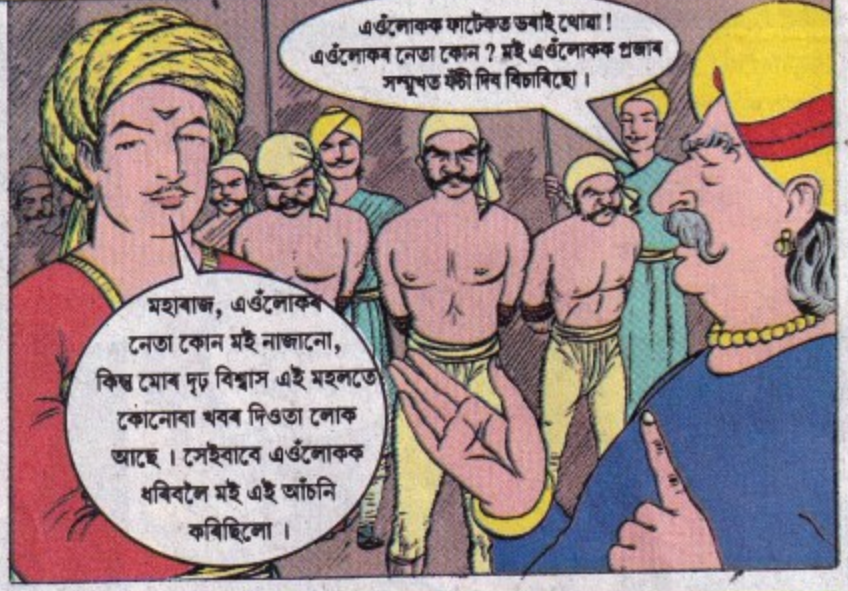

তেওঁক ভিতৰলৈ
পঠোৱা! মই তেওঁক
দৰবাৰত লগ পাম।

যেতিয়া পহৰাদাৰ ভিতৰলৈ আহিল,
ৰজা সেনাপতিৰ সৈতে বহি আছিল।

মহাশয়, ৰজাহি
দৰবাৰত আপোনাৰ
বাবে অপেক্ষা
কৰিছে।

এওঁলোকক ফাটেকত ডবাই থোৱা!
এওঁলোকৰ নেতা কোন? মই এওঁলোকক প্ৰজাৰ
সম্মুখত যিটো দিব বিচাৰিছো।

মহাৰাজ, এওঁলোকৰ
নেতা কোন মই নাজানো,
কিন্তু মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস এই মহলতে
কোনোবা খবৰ দিওতা লোক
আছে। সেইবাবে এওঁলোকক
ধৰিবলৈ মই এই আঁচনি
কৰিছিলো।

ডকাইতবোৰক ফাটেকৰ ফালে লৈ যাব ধৰিলে।
আদিভাই তেওঁলোকৰ এজনক চিনি পালে।

ৰামসিংহ!

হয় শ্ৰীমান! আপুনিজে
মোক ধৰিলে, কিন্তু আপুনি
চন্দ্ৰপুৰীৰ মানুহক বিশ্বাস-
ঘাটকতা কৰিলে।

(ক্ৰমশঃ)

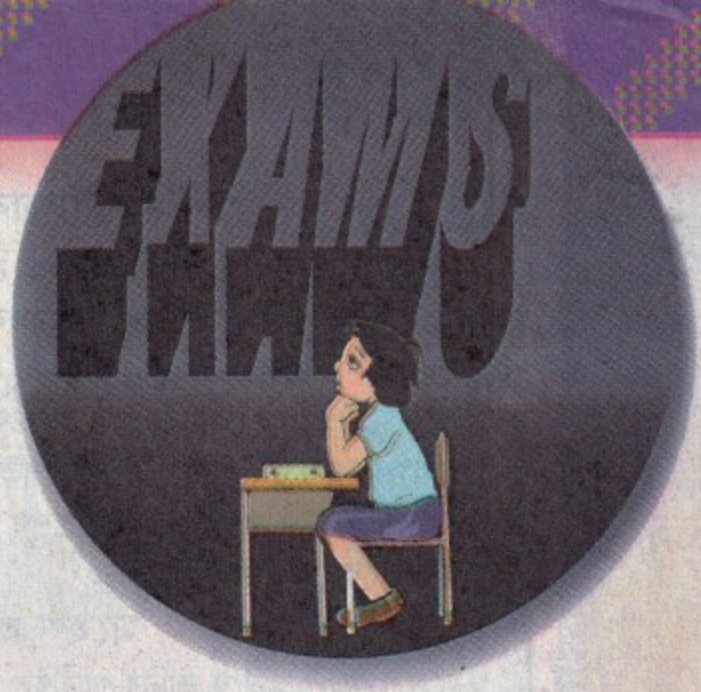
পৰীক্ষাৰ ভীতি বিহুলতা কেনেকৈ দূৰ কৰিবা

“তোমালোকৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষা অহা মাহৰ
পৰা আৰম্ভ হব,” শ্ৰীমতী লতা শঙ্কৰে কৈছিল।
“তোমালোকৰ মেপবোৰ ভালদৰে অধ্যয়ন
কৰিবলৈ মনত ৰাখিবা।”

শ্ৰেণীত নিস্তব্ধতা বিৰাজ কৰিছিল।
হঠাতে সকলোৱে খুব গম্ভীৰ হৈ গৈছিল আৰু
সৱধান হৈছিল। মীৰাৰ হাতৰ তলুৱাখন
ঘামিবলৈ ধৰিছিল আৰু তাই কান্দোনমুৱা
হৈছিল। তাই পৰীক্ষাৰ পৰা, কিতাপৰ পৰা
আৰু কঠিন বিষয়ৰ পৰা বহুদূৰলৈ দৌৰি
পলাব খুজিছিল।

মীৰাই পৰীক্ষা ভাল নাপায়। পৰীক্ষাই
তাইক বেমাৰী যেন কৰে। তাই লিখিবলৈ,
ওৱাকটীট প্ৰস্তুত কৰিবলৈ আৰু প্ৰজেক্টৰ কাম
কৰিবলৈ হেলা নকৰিছিল। কিন্তু পৰীক্ষাৰ
নাম শুনিলেই তাইৰ পেটটো পকাবলৈ
ধৰিছিল আৰু ডিঙিটো শুকুৱা যেন কৰিছিল।
ইমান দিনে তাই যি শিকিছিল সকলো পাহৰি
যোৱা যেন অনুভৱ কৰিছিল।

পৰীক্ষাৰ দিনা, তাইৰ শ্ৰেণী কোঠাটো
আচৰিত যেন অনুমান হৈছিল আৰু ভয়

লাগিছিল। তাইৰ হাঁহি থেমালি কৰা
বান্ধৱীবোৰকো চিন্তিত যেন দেখা গৈছিল।
শিক্ষক সকলো ব্যস্ত আছিল। কাৰো মুখত
হাঁহি নাছিল। মীৰাই যেতিয়া প্ৰশ্ন কাকতখন
পাইছিল তাই নিৰুৎসাহ বোধ কৰিছিল আৰু
কোনোমতেহে প্ৰশ্নখন পঢ়িব পাৰিছিল।
আনকি তাই যেতিয়া পৰীক্ষাৰ বাবে খুব
পঢ়িছিল, তাই ভাবিছিল তাই যিমান ভাল
কৰিব লাগিছিল সিমান ভাল কৰিব নোৱাৰিব।

পৰীক্ষাৰ তাৰিখ যেতিয়া ঘোষণা কৰিছিল
তোমাৰ কেনে লাগিছিল? মীৰাৰ দৰে তুমিও
ভীতিবিহবল হোৱা নেকি? তুমি পৰীক্ষা দিব
নলগাতো অথবা সমূলি পৰীক্ষা নথকাতো
কামনা কৰা নেকি?

অধ্যয়নৰ মূলনীতি

১. মই সঠিক বুলি প্ৰতিপন্ন নোহোৱালৈকে কেতিয়াও মই ক্ষান্ত নাথাকো।
২. মই বিশ্বাস কৰো সমস্ত কাম ঠিকমতে হব, যদি শেষ পৰ্য্যন্ত মই লাগি থাকো।
৩. সকলো বৈষম্যৰ সম্মুখীন হবলৈ মই সাহসী আৰু নিৰ্ভীক হম।
৪. মোৰ লক্ষ্যত উপনিত হোৱাৰ পৰা মোক বাধা দিবলৈ বা ভয় দেখুৱাবলৈ মই কাকো সুবিধা নিদিও।
৫. সকলো শাৰীৰিক অক্ষমতা আৰু প্ৰতিবন্ধকতা জয় কৰিবলৈ মই যুঁজিম।
৬. মই যি ইচ্ছা কৰো তাক পূৰ্ণ কৰিবলৈ বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰিম।
৭. সকলো সফল পুৰুষ আৰু মহিলাই দুৰ্দশা আৰু প্ৰবঞ্চনাৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰি অৰ্জন কৰা জ্ঞানৰ পৰা মই
নতুন বিশ্বাস আৰু সংকল্প লম।
৮. কোনো নিৰুৎসাহজনক কামতে মই কেতিয়াও আত্মসমৰ্পন নকৰো, লাগিলে যি বধাৰে সম্মুখীন হব
লগা নহওঁক।

-হাৰমেন চেৰমেন

পৰীক্ষাৰ জ্বৰ সংক্ৰমণ

তুমি কেতিয়া ভয় পোৱা? যেতিয়া তোমাৰ চাৰিওফালে থকা মানুহবোৰে ভয় পায়, তুমিও তেতিয়া ভয় অনুভব কৰা। ছাত্ৰসকলে পৰীক্ষাক ভয় কৰাৰ এটা কাৰণ হ'ল তোমাৰ বন্ধুসকলেও পৰীক্ষাক ভয় কৰে। এই ভাবটো পানী লগা অসুখ বা ফ্লু সংক্ৰমণৰ দৰে, আনৰ লগতে তুমিও বেমাৰী যেন অনুভব কৰা।

পৰীক্ষাক ভয় কৰাৰ আন এটা কাৰণ হ'ল, তুমি হয়তো অনুভৱ কৰিব পাৰা তুমি ভালদৰে পাঠ পঢ়া নাই আৰু পৰীক্ষাত অহা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰিবও পাৰা। তথাপিও পৰীক্ষাক ভয় কৰাৰ কোনো কাৰণ নাই।

মহেশ আৰু কামৰ পাহাৰ

মহেশে বৃহস্পতিবাৰে জানিব পাৰিছিল যে অহা সোমবাৰে তেওঁলোকৰ গণিতৰ পৰীক্ষা আছে। ইয়াৰ বাবে তেওঁলোকে যোৱা দুসপ্তাহ ধৰি পঢ়িছিল। তেওঁ কিছুমান অঙ্ক কৰিছিল, কিন্তু কিছুমান অঙ্ক কেনেকৈ কৰিব লাগে নাজানিছিল। তেওঁ টি, ডি চাই চায়ে প্ৰায়ে ঘৰত কৰিব দিয়া পাঠবোৰ কৰে আৰু শিক্ষকক দিয়াৰ আগতে আকৌ এবাৰ ভালদৰে পঢ়ি নাচায়। মাজে সময়ে তেওঁ বন্ধুৰ বহীৰ পৰা নকল কৰি ঘৰত কৰিব দিয়া পাঠ শিক্ষকক দিয়ে।

ৰবিবাৰে ৰাতি তেওঁ পঢ়াৰ সিদ্ধান্ত ললে। তেওঁ ভাবিছিল সকলোবোৰ অঙ্ক একে বাৰতে কৰিব পাৰিব। কিন্তু যেতিয়া-তেওঁ পঢ়িবলৈ বহিল, হঠাত তেওঁৰ অনুভৱ হ'ল এইটো যেন বগাব ধৰা পাহাৰ হে। অঙ্কবোৰ খুব সহজ নাছিল, সেয়েহে তিনি ভাগৰ এভাগ অঙ্ক কৰোতে তেওঁৰ গোটেই সন্ধিয়াতো গ'ল। যিমান পাৰে সিমান অঙ্ক কৰিবলৈ তেওঁ আকৌ বহিল, কিন্তু তেওঁ নুভব কৰিলে তেওঁ যেন জনা অঙ্ক খিনিও কৰিব নোৱাৰিব, কাৰণ তেওঁৰ টোপনি ধৰিছিল। কিন্তু তেতিয়াও বহুতো অঙ্ক কৰিবলৈ বাকী থকাত তেওঁ সম্ভ্ৰান্ত হৈ পৰিছিল। অৱশেষত মাকে তাক এই বুলি কৈ বিচনালৈ পঠালে যে নহলে পিছদিনা পুৱা স্কুললৈ যাবলৈ সাৰ নাপাব। পিছদিনা তেওঁ ইমান বিচলিত হৈ পৰিছিল যে পৰীক্ষাত তেওঁ কিছুমান অঙ্ক কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁ ঠিক কৰিছিল যে চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ বাবে খুব

যোৰ দি পাঢ়িব, আকৌ যাতে এনেকুৱা বিপৰ্য্যয়ত পৰিব নালাগে।

তুমি যদি শেষ মুহূৰ্তলৈ সকলো বিষয় পঢ়িবলৈ বাখি থোৱা, শেষত কোনটো নো পঢ়িব লাগিব সেইটো কথাকে নাজানিবা। মনৰ লোভত গোটেইবোৰ পাঠ পঢ়িব খুজিবা। শেষ সময়ত বহুতো পাঠ একেলগে পঢ়িলে মনত ৰখতো কঠিন হব আৰু পৰীক্ষাত লিখিবলৈ বহাৰ সময়ত খেলিমেলি লাগি যাব। সেয়েহে সদায় নিয়মিত ভাবে পঢ়িব লাগে।

তোমাৰ সহায়ৰ বাবে কিছুমান সংকেট দিয়া হ'ল

গোটেই বছৰৰ বাবে

- শ্ৰেণীত মনোযোগ দিবা।
- দৈনিকৰ পাঠ দৈনিকে প্ৰস্তুত কৰি ৰাখিবা।
- তোমাক কৰিব দিয়া কামবোৰ কৰি ৰাখিবা।

তেতিয়াহলে পৰীক্ষাৰ আগতে নোট, সাৰাংশ, কিতাপ আৰু বহীত থকা প্ৰশ্নোত্তৰবোৰ পঢ়িলেই হব। তেতিয়া তুমি দেখিবা যে তুমি আতাইবোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰেই কৰিব পাৰিছা, কাৰণ সকলোবোৰ পাঠেই জলজল-পটপট হৈ তোমাৰ মনত পৰিব।

কেনেকৈ পুনৰীক্ষণ কৰিবা

- সকলো পাঠেই এবাৰ পঢ়ি চাবা।
- বুজিব পাৰিছা নে নাই নিশ্চিত হবা।
- মূল পাঠৰ পৰা সংক্ষিপ্ত কৰি লবা।
- সচাৰচৰ অহা প্ৰশ্ন কাকতৰ আৰ্হিবোৰ চাই লবা।
- পৰীক্ষাৰ সময়ৰ লগত সময় মিলাই লিখিবলৈ অভ্যাস কৰিবা।
- অকল বুজিলেই নহব উত্তৰ কৰিব জানিব লাগিব।

পৰীক্ষাৰ কেইদিনমান আগতে নোট-বোৰ ভালদৰে পঢ়ি প্ৰশ্নৰ উত্তৰবোৰ লিখিবলৈ চেষ্টা কৰিবা। তোমাৰ হাতৰ নিজা স্মৃতিশক্তি আছে। যদি তুমি উত্তৰবোৰ কেইবাবাৰো লিখা তেতিয়াহলে সেইবোৰ অতি সহজে তোমাৰ মনত পৰিব।

চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ আগতে

- প্ৰায় এমাহ আগতে পাঠবোৰৰ পুনৰীক্ষণ আৰম্ভ কৰিবা।
- পুনৰীক্ষণ তালিকা এখন প্ৰস্তুত কৰিবা।
- তাত সকলো বিষয়ৰ বাবে সময় নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি দিবা।
- সকলোবোৰ বিষয় কমেও এবাৰকৈ পুনৰ পঢ়ি চাবা।

পৰীক্ষাৰ আগ নিশাটো

- 📖 শেষ মুহূৰ্ত্তত বেচিকৈ নপঢ়িবা।
- 📖 মাথোঁ থুলমূলকৈ চাই যাবা।
- 📖 ভালদৰে ৰাতিৰ আহাৰ কৰিবা -
বিশ্রাম লবা
- 📖 সোনকালে শুবলৈ যাবা।

এতিয়া আৰু নতুন পাঠ শিকাৰ সময় নাই। আগৰ পাঠখিনিয়ে এবাৰ চাব পাৰা অথবা নাচাবও পাৰা। এই সময়ত অতিমাত্রা পঢ়িলে বেচি খেলিমেলিহে লাগিব। সেয়েহে বিশ্রাম লৈ ভাল টোপনি মৰাহে শ্রেয়।

পৰীক্ষা হ'লত

- ✍ শান্ত হৈ থাকিবা।
- ✍ সকলোবোৰ প্ৰশ্ন আৰু নিৰ্দেশনা ভালদৰে পঢ়ি চাবা।
- ✍ প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ বাবে কিমান সময় লাগিব সেইটো ঠিক কৰি লবা; পুনৰীক্ষনৰ বাবে কিছু সময় ৰাখিবা।
- ✍ তুমি জনা সকলো প্ৰশ্নৰে উত্তৰ কৰিবা।

✍ ইয়াৰ পিছত তুমি যিবোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ নাজানা সেই বোৰলৈ আহা। সেই প্ৰশ্ন বোৰ অতি মনোযোগেৰে সুস্থিৰ ভাবে দুবাৰমান পঢ়ি চোৱা আৰু তাৰ লগত সম্পৰ্ক থকা অধ্যায় বা বিষয়বোৰ ভালদৰে ভাবি চোৱা। সম্ভবতঃ তেতিয়া তুমি উত্তৰ লিখিব পাৰিবা।

✍ এটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখোতে খুব বেচি সময় নলবা।

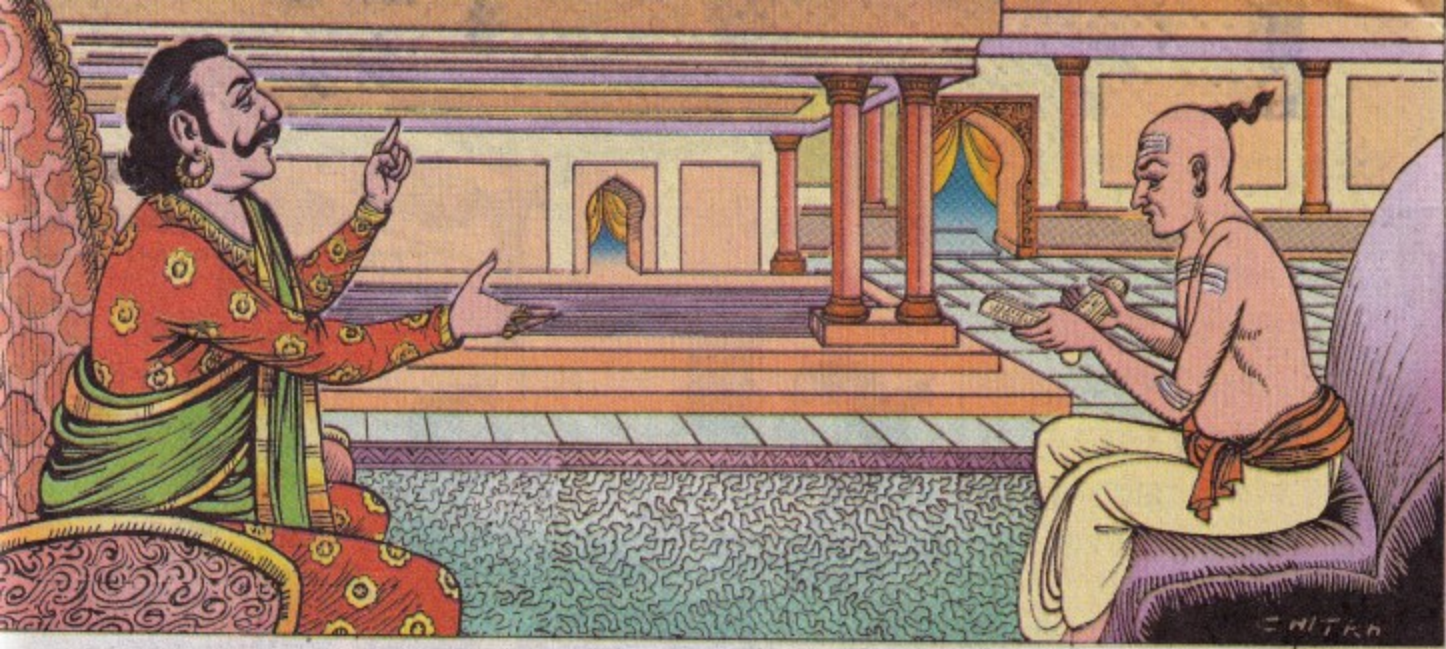
✍ উত্তৰবোৰ আকৌ এবাৰ ভালদৰে চাই লবা। সময় থাকিলে বানান আৰু ব্যাকৰণ পুনৰ এবাৰ চাবা।

শুভেচ্ছা
থাকিল

মনত ৰাখিব লগা কথা

- * অভিধান হ'ল একমাত্র স্থান য'ত কামৰ আগতে কৃতকাৰ্য্যতা আছে। কৃতকাৰ্য্যতা লাভ কৰিবলৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰমেৰে মূল্য সোধ কৰিব লাগিব। মই ভাবো তুমি যিকোনো ক্ষেত্ৰতে সফলতা লাভ কৰিব পাৰিবা যদি তুমি মূল্য দিবলৈ ৰাজি থাকা। - ডিনচেন লোহাৰদি
- * সামৰ্থ্য মানে তুমি কি কৰিবলৈ সক্ষম। অভিপ্ৰায়ে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰে তুমি কি কৰিলা। দৃষ্টিভঙ্গিয়ে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰে তুমি কিমান ভালদৰে এইটো কৰিবা। - লুই'লটজ
- * সদায় আৰু বেচি ভাল কৰিবলৈ কৰা চেষ্টাৰ ক্ৰমাগত ফলেই হ'ল শ্ৰেষ্ঠতা। - পট বিলে
- * অলপ অলপ চেষ্টাৰ সমষ্টিয়ে হ'ল কৃতকাৰ্য্যতা, গোটেই দিন বাৰম্বাৰ কৰা। - ৰবাৰ্ট কলিয়াৰ

ৰজাৰ সমস্যা

এখন ৰাজ্যত এজন ৰজা আছিল। তেওঁ এজন খুব ভাল মানুহ আছিল, কিন্তু তেওঁৰ বুদ্ধি ভোটা আছিল। এদিন এজন ব্ৰাহ্মণে ৰজাৰ ঘৰত পুৰাণ পঢ়ি শুনাই আছিল। এই সন্দৰ্ভতে যমপুৰীৰ বিষয়ে ব্ৰাহ্মণে পঢ়ি শুনাই কলে যে, তাত বিভিন্ন পাপ কৰা লোকক বিভিন্ন শাস্তি দিয়া হয়।

পুৰাণ পাঠ শেষ হোৱাৰ পিছত ৰজাই ব্ৰাহ্মণক সুধিলে - “পণ্ডিত মহাশয়, আপুনি স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ বিষয়ে ভালদৰে জানে। অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ এই সন্দেহ দূৰ কৰক। মই যিমান দূৰ জানো আমাৰ ওপৰত আকাশ আছে আৰু তলত মাটি আছে। এই ভুলো-কত বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰাণী আছে। তাৰ ভিতৰত কিছুমান লোক স্বৰ্গলৈ আৰু কিছুমান লোক নৰকলৈ কেনেকৈ যায়? এই কথাটো মোক ভালদৰে বুজাই কওক।”

এই প্ৰশ্ন শুনি ব্ৰাহ্মণ আচৰিত হ’ল। আকৌ এই কথা ভাবি তেওঁৰ বেচি ভয় লাগিল, যদি ইয়াৰ উত্তৰ দিয়া নহয় ৰজাই বা

কি কৰে কোনো ঠিক নাই! “মহাৰাজ! আপোনাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈ মই সকলোবোৰ শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। সেয়েহে মোক কিছুদিন সময় দিয়ক।” ৰজাক এইবুলি কৈ সেই ব্ৰাহ্মণজন গিছদিনা নিজৰ গাঁৱৰ ফালে পলাই গ’ল।

গিছদিনা ৰজাই জানিব পাৰিলে যে সেই ব্ৰাহ্মণজন পলাই গৈছে। ৰজাই ভাবিলে তেওঁৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰা কাৰণেহে ব্ৰাহ্মণ পলাই গৈছে। সেয়েহে ৰজাই ভাবিলে ইমান পঢ়া-শুনা কৰা ব্যক্তিয়েও তেওঁৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰে। ইয়াৰ মানে এয়ে, তেওঁ কৰা প্ৰশ্ন বহুত টান। ইয়াকে ভাবি তেওঁ যাকে দেখে তাকে সেইটো প্ৰশ্ন সুধিবলৈ ধৰিলে।

অতি সোনকালে গোটেই ৰাজ্যতে ৰজাৰ প্ৰশ্নৰ বিষয়ে সকলোৱে জানিলে। পুৰাণ পঢ়ি শুনোৱা ব্ৰাহ্মণৰ এজন ল’ৰা আছিল। তেওঁ এজন অকৰ্মণ্য ঘৃণিফুৰা ল’ৰা আছিল। তেওঁ সকলো সময়তে মাকক বিৰক্তি কৰি আছিল।

এদিন তেওঁৰ মাকে যেতিয়া জাঁতত গোমধান ভাঙি আছিল, তেতিয়া তেওঁ মাকক বিৰক্ত কৰিবলৈ ধৰিলে।

মাকে তামিল্য কৰি তেওঁক কলে, -“তুমি যদি ৰজাৰ সমস্যা সমাধান কৰি দিব পাৰিলা হয় সেইটোহে ভাল আছিল।”

“সমস্যাতো আমাৰ দৰে দুখীয়া মানুহৰ হে থাকে। কেতিয়াবা ৰজাৰো কিবা সমস্যা হয় নেকি? সেইটো কেনে ধৰণৰ সমস্যা!” ল’ৰাটোৱে মাকক সুধিলে। তেওঁ মাকৰ সন্মুখত বহি জাঁতত গোম ভাঙি আছিল।

“আমাৰ ওপৰত আকাশ দেখা যায়, তলত মাটি। এই মাটিৰ ওপৰত কোটি কোটি প্ৰাণী আছে। তাৰ ভিতৰত কিছুমান স্বৰ্গলৈ আৰু বাকীবোৰ নৰকলৈ কিয় আৰু কেনেকৈ যায়! সেইটোৱে ৰজাৰ সমস্যা।” ইয়াকে

কৈ তেওঁৰ মাকে জাঁতৰ ওপৰৰ পাতটো উঠাই দেখুৱালে। তেতিয়া সেই ল’ৰাজনে দেখিলে জাঁতৰ গোমবোৰৰ কিছুমান ভাঙিছে আৰু কিছুমান যেনেদৰে দিছিল তেনেদৰে আছে। তৎক্ষণাত তেওঁৰ মনত কিবা কথা খেলালে। তেওঁ পোনে পোনে ৰাজপ্ৰাসাদলৈ গৈ দাৰোৱানক কলে, -“মই এতিয়াই ৰজাক দেখা কৰিব বিচাৰিছো।”

সেই ল’ৰাজনৰ বেশ দেখি দাৰোৱানে কলে, “ৰজাই তোমাৰ দৰে মানুহক দেখাহে কৰিব জানো? যোৱা ইয়াৰ পৰা!”

“মই ৰজাৰ সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ আহিছো। ৰজাক এইবুলি কোৱা গৈ।” ব্ৰাহ্মণৰ পুতেকে কলে।

ৰজাই যেতিয়া এই খবৰ পালে তেতিয়া তেওঁক ভিতৰলৈ আহিবলৈ অনুমতি দিলে।

কিন্তু ল'ৰাজনক দেখিয়ে ৰজাৰ মনত সন্দেহ হ'ল এই ল'ৰাজনে তেওঁৰ কঠিন প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰিব।

“মোৰ সমস্যাৰ বিষয়ে তুমি কিবা বুজিব পাৰিছা নে? তুমি সচাকৈয়ে উত্তৰ দিব পাৰিবাতো?” ৰজাই ল'ৰাজনক সুধিলে।

মই কেৱল মৌখিক উত্তৰে নিদিও, বৰং প্ৰত্যক্ষভাবে দেখুৱাই দিম।” ব্ৰাহ্মণৰ পুতেকে কলে।

ৰজাই তৎক্ষণাত সভাসদসকলক মাতিবলৈ মানুহ পঠালে। সভাৰ মাজলৈ ব্ৰাহ্মণৰ পুতেকক মাতি নি কেনেকৈ সমস্যা সমাধান কৰিলে তাকে দেখুৱাই দিবলৈ আদেশ দিলে।

জাঁত আৰু গোমধান লৈ অহা হ'ল। ব্ৰাহ্মণৰ পুতেকে এমুঠি গোম জাঁতত পিহি কলে - “মহাৰাজ! চাওক। ওপৰত ঘূৰি থকা ফালটো আকাশ, তলত যিটো ফাল স্থিৰে আছে সেইটোফাল মাটি। তাত ঢালি দিয় গোমবোৰ হ'ল প্ৰাণী। তাত গোমধান দিওঁতাজন হ'ল ভগবান। হাতৰ পাঁচটা আঙুলি হ'ল পঞ্চভূত। জাঁতৰ মুঠিডাল

যমৰাজ। তেওঁলোকে পাপীসকলক এইদৰে শাস্তি দিয়ে।” এইবুলি কৈ ব্ৰাহ্মণৰ পুতেকে জাঁতৰ ওপৰৰ পাতটো খুলি দি কলে - “চাওক মহাৰাজ? কিছুমান দানা গুড়ি হৈ যমৰ শাস্তি ভুগিছে, অৰ্থাৎ নৰকলৈ গৈছে। কিন্তু কিছুমান দানা যেনে তেনে আছে। এইবোৰ যমপুৰীৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা প্ৰাণী। এওঁলোকৰ নৰকৰ ভয় নাই। এওঁলোকে স্বৰ্গৰ সুখ ভোগ কৰিছে।”

ৰজাই অতি সন্তুষ্ট হৈ সুধিলে - আঃ! তুমি কিমান জ্ঞানী! সোনকালে কোৱা! তুমি কাৰ ল'ৰা?”

“মহাৰাজ, মই আপোনাক পুৰণ পঢ়ি শুনোৱা ব্ৰাহ্মণৰ লৰা।” ব্ৰাহ্মণৰ পুতেকে উত্তৰ দিলে।

“তুমি তোমাৰ পিতাৰাতকৈও বেচি জ্ঞানী। এইবুলি কৈ ৰজাই তেওঁক চাদৰ আৰু টকা পুৰস্কাৰ দি সন্মানেৰে সৈতে পঠাই দিলে। সেইদিনৰ পৰা সেই ঘূৰিফুৰা ল'ৰাজনে উদ্ধতালি এৰি ভালদৰে জীৱন কটাবলৈ ধৰিলে।

এটা
বাক্য কজা
ক'ৰক

ফটো নামকৰণ প্রতিযোগিতা

কেইটিমান শব্দেৰে এই ফটো দুখন নামকৰণ
কৰিব পাৰিবানে?

সম্পূৰ্ণ নাম ঠিকনাসহ সাধাৰণ পোষ্টকাৰ্ডত উত্তৰ লিখি পঠাৰা।

ফটো নামকৰণ প্রতিযোগিতা, চান্দমামা,

৮২, ডিফেন্স অফিসাৰ্স কলোনি, একাডু থাঙ্গাল, চেম্মাই - ৬০০ ০৯৭.

এই মাহৰ ২০ তাৰিকৰ ভিতৰত উত্তৰ পাব লাগিব। বিজয়ী প্রতিযোগিক ১০০ টকা পুৰস্কাৰ দিয়া হ'ব। পুৰস্কাৰ
পাওতা জনৰ নাম অহা সংখ্যাত প্রকাশ কৰা হ'ব!

অভিনন্দন

ফেব্রুৱাৰী সংখ্যাৰ পুৰস্কাৰ বিজয়ী
বিশাল নাৰায়ণ
সৰভোগ,
বৰপেটা (অসম)

বিজয়ী বাক্য

বেলুন কিনো আহা ফুৰাবলৈ
ফুল কিনো আহা কবলৈ

চান্দমামাৰ বছৰেকিয়া বৰঙনি

সাধাৰণ ডাকযোগে ভাৰতত ১২০.০০ টকা

Payment in favour of CHANDAMAMA INDIA LIMITED. For details address your enquires to:

New 82 (old 92), Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.

*Join us on a rollicking
tour around India this summer!*

*All you have to do is
pick up a copy of*

Chandamama, Summer Special - May 2001

*Experience a safari, visit a tribal market and national monuments,
learn painting, solve puzzles! Above all, **have fun!!***

To ensure your copy, reserve it with your nearest newsagent or subscribe to:

CHANDAMAMA INDIA LIMITED

82, Defence Officers' Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.

E-mail: subscription@chandamama.org

যদি তুমি ভয়
পাইয়ে থাকো
কাউকে গতবছৰে,
তৈৰী হয়ে যাও
এবছৰে
তাদেৱকে
আতঙ্কিত কৰতে!

নতুন ৰসনা!
নতুন প্ৰাংকি!

অফাৰটি 32 গ্লাস ৰসনা সফ্ট ড্ৰিংক
কনসেনট্ৰেট, প্যাকেই প্ৰযোজ্য।
ষ্টক থাকা পৰ্যন্তই অফাৰ প্ৰযোজ্য।
এই অফাৰ ছাড়াও প্যাক পাওয়া যায়।

